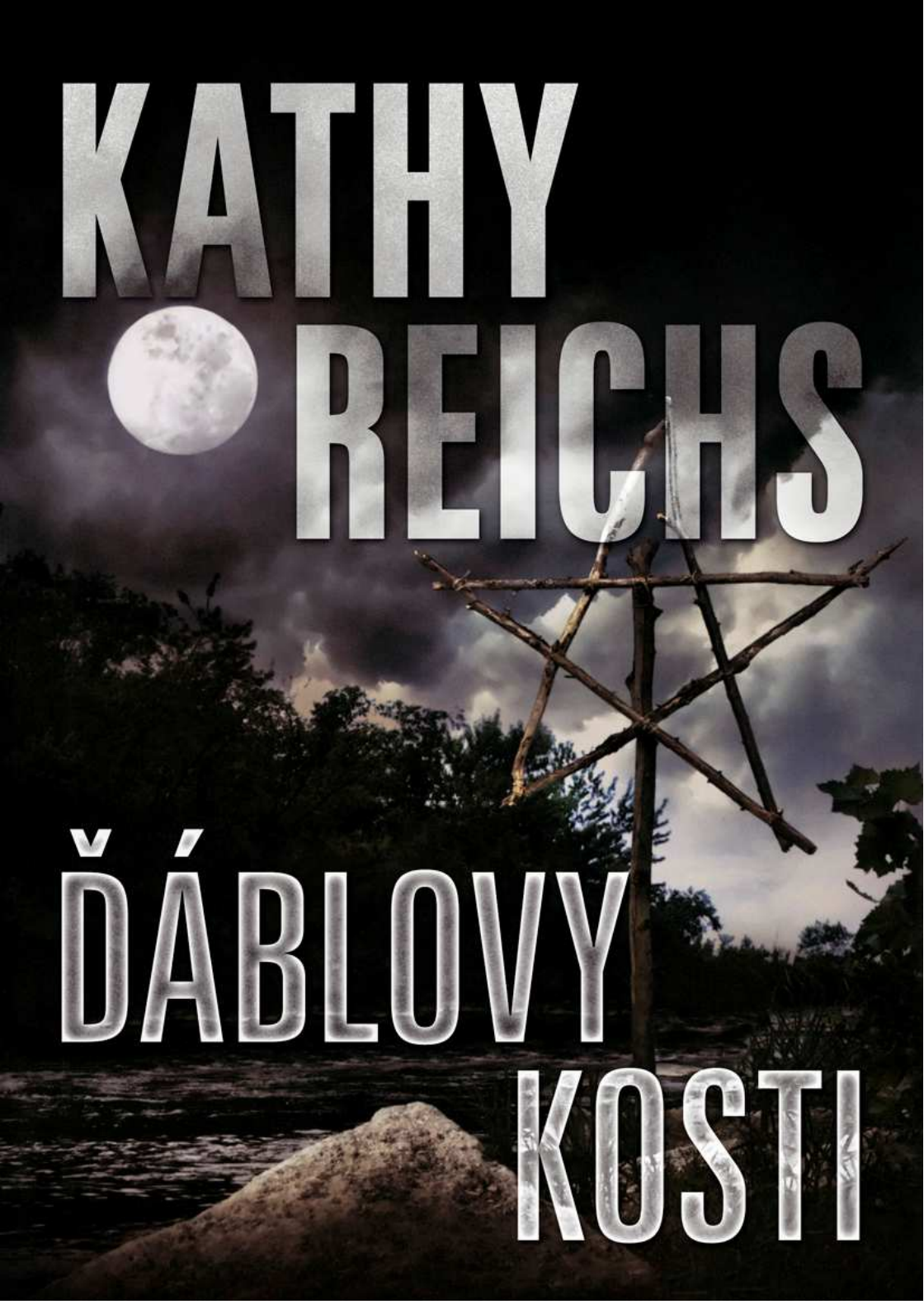

KATHY REICHS

▼
DÁBLOVY
KOSTI

KATHY REICHS

ĎÁBLOVY

KOSTI

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2008 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Devil Bones*
(Published by Scribner, New York, 2008)
přeložila © 2009 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Růžena Steklačová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-647-6

Věnováno
policistovi Seanu Clarkovi
22. listopad 1972 – 1. duben 2007
a
policistovi Jeffu Sheltonovi
9. září 1971 – 1. duben 2007
a všem, kteří zemřeli při ochraně obyvatel
okresu Charlotte-Mecklenburg v Severní Karolíně:

seržant Anthony Scott Futrell	17. červenec 2002
policista John Thomas Burnette	5. říjen 1993
policista Anthony A. Nobles	5. říjen 1993
strážník Eugene A. Griffin	22. listopad 1991
policista Milus Terry Lyles	6. srpen 1990
policista Robert Louis Smith	15. leden 1987
strážník Timothy Wayne Whittington	16. červenec 1985
strážník Ernest Coleman	1. červenec 1982
strážník Edmond N. Canon	23. listopad 1981
policista Ronnie E. McGraw	18. říjen 1970
seržant Lewis Edward Robinson st.	4. květen 1970
policista Johnny Reed Annas	21. květen 1960
detektiv Charlie Herbert Baker	12. duben 1941
policista Rufus L. Biggers	12. únor 1937
policista Charles P. Nichols	17. duben 1936
strážník Benjamin H. Frye	9. červen 1930
detektiv Thomas H. Jenkins	21. říjen 1929
policista William Rogers	30. srpen 1929
detektiv Harvey Edgar Correl	22. leden 1929
strážník Robert M. Reid	1. leden 1927
policista John Franklin Fesperman	16. únor 1924
policista John Robert Estridge	29. březen 1913
policista Sampson E. Cole	1. leden 1905
policista James H. Brown	2. srpen 1904
strážník James Moran	4. duben 1892

Poděkování

Ráda bych poděkovala dr. Richardu L. Jantzovi, statistickému guru programu Fordisc 3.0; dr. M. Leemu Goffovi, vynikajícímu odborníkovi na brouky (jeho pravé jméno je Madison); dr. Peteru Deanovi, neobyčejnému koronerovi, a dr. Williamu C. Rodriguezovi, jednomu z nejmoudřejších soudních antropologů v této zemi. Dr. Leslie Eisenbergová, dr. Norm Sauer a dr. Elizabeth Murrayová byli tak laskaví, že mi poskytli podrobné informace v oboru lidské kostry.

Seržant Darrell Price, seržant Harold (Chuck) Henson a detektiv Christopher Dozier z policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg mi odpověděli na otázky ze svého oboru. Mike Warns se se mnou podělil o své bohaté znalosti a zkušenosti v mnoha oblastech. To, co nevěděl, prostě zjistil.

Dr. Wayne A. Walcott, děkan Severokarolínské univerzity v Charlotte, mi poskytl informace o dostupnosti elektronových mikroskopů v univerzitním kampusu. UNCC jich má pět. Kdo by to byl řekl?

Velmi si vážím neutuchající podpory rektora Severokarolínské univerzity v Charlotte Philipa L. Duboise.

Děkuji své rodině za jejich trpělivost a pochopení, které mi poskytují i ve chvílích, kdy jsem pořádně mrzutá. Anebo nejsem doma. Velký dík náleží mé dceři Kerry, která si našla čas na povídání o mé knize, přestože v té době pracovala na svojí vlastní (Ano! Její první román nazvaný *Nejlepší dny života někoho jiného* je k mání od jara 2008!). A obrovské poděkování Paulu Reichsovi, který si můj rukopis přečetl a poskytl mi k němu velmi cenné připomínky.

Vřelý dík patří i mé báječné agentce Jennifer Rudolph Walshové; vynikajícím redaktorkám Nan Grahamové a Susan Sandonové; a báječné vydavatelce Susan Moldowové. Děkuji

Kevinu Hansonovi a Amy Cormierové v Kanadě. Dále bych ráda vyjádřila svou vděčnost ženám, které mě tak usilovně podporují: Katherine Monaghanové, Laurette Charltonové, Anně deVries, Anně Simpsonové, Claudii Ballardové, Jessice Almonové, Tracy Fischerové a Michelle Feehanové.

Pokud jsou v této knize nějaké chyby, je to jen moje vina. Pokud jsem někomu zapomněla poděkovat, omlouvám se.

1

Jmenuji se Temperance Deassee Brennanova. Měřím stopětašedesát centimetrů, mám vznětlivou povahu a je mi něco málo přes čtyřicet. Mám spoustu titulů. Jsem přepracovaná. Spatně placená.

Umírám.

Tenhle kousek literární inspirace jsem přeškrtnula a začala znovu.

Jsem soudní antropoložka. Smrt dobře znám. Nyní se přikradla i ke mně. Tohle je můj příběh.

Dobrotivý Bože. Reinkarnace Jacka Webba a *Dragnet*.

Další čáranice.

Podívala jsem se na hodinky. Pět minut po půl třetí.

Nechala jsem svůj rodící se životopis napospas osudu a začala si jen tak čmárat na papír. Kroužky v kroužcích. Hodiny. Zasedací místnost. Kampus Severokarolínské univerzity. Charlotte. Severní Karolínu. Severní Ameriku. Zemi. Mléčnou dráhu.

Ostatní kolegové se dohadovali o hloupostech s vervou náboženských fanatiků. Momentální debata se týkala znění pododstavce o samostudiu na katedře. V místnosti bylo dusno a téma mě nudilo jako díra v ementálu. Zasedání trvalo už přes dvě hodiny a čas vůbec neutíkal.

Vnější soustředným kruhům jsem přikreslila spirálovité ručičky. Mezery mezi nimi jsem začala vyplňovat tečkami. Čtyři sta miliard hvězd v galaxii. V duchu jsem si přála, aby mě i se židlí na některou z nich přenesl hyperdrive.

Antropologie je široká disciplína a patří do ní vzájemně související podobory. Fyzikální antropologie. Kulturní antropologie. Archeologická antropologie. Lingvistická antropologie. Naše katedra

se pyšní celým tímto dokonalým kvartetem. Členové každé skupiny cítí potřebu se vyjádřit.

George Petrella je lingvista, který zkoumá mýty jako výpověď o individuální a kolektivní identitě. Občas pronese něco, čemu rozumím.

V této chvíli Petrella vyslovil svou námitku proti termínu „redukovatelný na“ čtyři vymezené oblasti. Navrhoval nahradit ho slovem „dělitelný na“.

Cheresa Bickhamová, archeoložka z Jihozápadní univerzity, a Jennifer Robertsová, specialistka na mezikulturní náboženské systémy, skálopevně zastávaly variantu „redukovatelný na“.

Galaktický pointilismus mě unavil, a jelikož jsem nebyla schopná redukovat ani dělit svou nudu na žádná zajímavá témata, vyzkoušela jsem kaligrafii.

Temperance. To jméno znamená umírněnost, varování se výstřelků. Dvojitou porci, prosím. A ještě kousek zdrženlivosti. Ego si nechte.

Pohled na hodinky.

Za dvě minuty tři.

Ty kecy nebraly konce.

Ve tři deset se hlasovalo. „Dělitelný na“ si připsal drtivé vítězství.

Schůzi řídil Evander Doe, dlouholetý šéf katedry. Ačkoli Doe je zhruba tak v mém věku, vypadá jako postava z obrazů Granta Wooda. Plešatý. Drátěné obroučky připomínající sovu. Uši tlustokožce.

Většina lidí, kteří Doea znají, ho pokládá za bručouna. Já ne. Minimálně dvakrát nebo třikrát jsem toho chlapa viděla, jak se usmál.

Jakmile odsunul problém dělitelnosti mezi vyřízené položky, pokračoval další naléhavou otázkou. Opustila jsem svá spleť písma a poslouchala.

Měla by se v prohlášení katedry zdůraznit historická vazba na humanitní předměty a kritickou teorii, anebo by se měla vyzdvihnout rostoucí úloha přírodních věd a empirického pozorování?

Moje opuštěná autobiografie dostala přes prsty. Umřu tu nudou, než tuhle schůzi odročí.

Najednou se mi v duchu vybavil obraz. Ne příliš známý experiment z padesátých let minulého století, který se týkal smyslové deprivace. Představila jsem si dobrovolníky s neprůhlednými brýlemi na očích a vycpanými rukavicemi na ruku, jak leží na lehátkách v komoře s bílým šumem.

Zapisovala jsem si jejich symptomy a porovnávala je se svým současným stavem.

Úzkost. Deprese. Protispolečenské chování. Halucinace.

Čtvrtou položku jsem přeškrtnla. Ačkoli jsem byla vystresovaná a iritovaná, halucinace jsem neměla. Zatím. Tedy ne že by mi to vadilo. Živé vize by mi poskytly alespoň nějaké rozptýlení.

Abyste mi dobře rozuměli. Pokud jde o výuku, nejsem žádný cynik. Pedagogická práce mě moc baví. A je mi líto, že trávím se studenty stále méně času.

Proč neučím víc hodin? Souvisí to s těmi podobory.

Zkusili jste si někdy zajít jen tak k doktorovi? Na to zapomeňte. Musíte za kardiologem. Dermatologem. Endokrinologem. Gastroenterologem. Žijeme ve specializovaném světě. A můj obor na tom není o moc lépe.

Antropologie: nauka o lidském organismu. Fyzická antropologie: nauka o biologii, variabilitě a evoluci lidského organismu. Osteologie: nauka o kostech lidského organismu. Soudní antropologie: nauka o kostech lidského organismu pro soudní účely.

Stačí sledovat dělící se větve a – hle, tu je mé místo. Ačkoli jsem vystudovala bioarcheologii a svou kariéru zahájila na vykopávkách starodávných ostatků, před mnoha lety jsem přešla do oblasti soudní vědy. Na temnou stranu, jak si ze mě utahují bývalí spolužáci. Hnána touhou po slávě a bohatství. No jasně. Sice jsem trochu známá, ale o bohatství tu nemůže být ani řeč.

Soudní antropolog pracuje s nedávno zesnulými těly. Zaměstnávají nás orgány činné v trestním řízení, koroneři, soudní lékaři, prokurátoři, advokáti, armáda, skupiny hájící lidská práva a týmy nasazované při hromadných katastrofách. Čerpáme ze svých znalostí biomechaniky, genetiky a anatomie kostry, abychom

zodpověděli otázky totožnosti, příčiny úmrtí, postmortálního intervalu a posmrtných změn na těle. Prohlížíme spálená, rozložená, mumifikovaná, zohavená, rozřezaná a skeletizovaná těla. V době, kdy se k nim dostáváme, bývají ostatky už většinou v takovém stavu, který patologovi neumožňuje provést pitvu a získat nějaké cenné informace.

Jako zaměstnankyně státu Severní Karolína mám smlouvu jak se Severokarolínskou univerzitou v Charlotte, tak s úřadem vrchního soudního lékaře, který sídlí jednak v Charlotte a jednak v Chapel Hill. Kromě toho pracuji jako konzultantka Laboratoire de sciences judiciaires et de médecine légale v Montrealu.

Severní Karolína a Quebec? Pozoruhodné. O tom později.

Vzhledem k častému cestování přes americko-kanadskou hranici a zdvojeným povinnostem v Severní Karolíně učím na univerzitě jen jeden předmět: seminář soudní antropologie pro pokročilé. Právě jsme se chystali na zahájení dalšího semestru.

I v zasedačce.

Na učení se těším. Nesnáším jen tyhle nekonečné schůze. A fakultní politiku.

Kdosi navrhl, aby se prohlášení katedry vrátilo výboru k přezkoumání. Ruce se začaly zvedat, moje byla mezi nimi. Pokud šlo o mě, tu věc můžou klidně poslat do Zimbabwe k trvalé internaci.

Doe uvedl další bod programu. Vytvoření výboru pro profesní etiku.

V duchu jsem zasténala a začala si sepisovat seznam úkolů, které vyžadují mou pozornost.

1. Vzorky pro Alex.

Alex je moje laboratorní asistentka. Podle toho, co jí vyberu, připraví pro příští seminář test ze znalosti kostí.

2. Hlášení pro LaManche.

Pierre LaManche je patolog a vedoucí soudně-lékařské sekce LSJML.

Poslední případ, na kterém jsem pracovala minulý týden před odjezdem z Montrealu, byl jeho a týkal se oběti požáru automobilu. Podle mé analýzy patřilo spálené tělo bílému třicetiletému muži.

Špatná zpráva pro LaManche: ten vůz měla řídit devětapadesátiletá Asiatka. Špatná zpráva pro oběť: někdo ji dvakrát střelil do levé lebeční kosti. Špatná zpráva pro mě: šlo o vraždu a já budu muset nejspíš svědčit u soudu.

3. Hlášení pro Larabeeho.

Tim Larabee je soudní lékař mecklenburského okresu a ředitel patologie v Charlotte. Pod sebou má další tři pathology. První případ, na němž jsem dělala po návratu do Severní Karolíny, byl jeho – nafouklá a rozložená spodní část těla, kterou na břeh vyplavila řeka Catawba. Podle stavby pánve se dalo usuzovat, že se jedná o muže. Stav vývoje kostí omezil věk na dvanáct až čtrnáct let. Zhojená fraktura čtvrtého a pátého prstu na pravé noze umožňovala identifikaci pomocí lékařských karet a rentgenů, pokud se je podaří najít.

4. Zavolat Larabeemu.

Dnes jsem přijela na univerzitu a na záznamníku našla od soudního lékaře vzkaz o dvou slovech: Zavolej mi. Zrovna jsem vytáčela jeho číslo, když mě Petrella zatáhl na tuhle pekelnou schůzi.

Když jsem s Larabeem naposledy mluvila, neměl ještě žádné hlášení o pohřešované osobě, jež by odpovídalo profilu oběti z řeky Catawba. Možná už nějaké dostal. Doufala jsem v to, už kvůli rodině. A tomu děcku.

V duchu jsem si představila rozhovor, který Larabee povede s rodiči. Sama jsem to mnohokrát zažila, sama jsem oznamovala tu zprávu, která otřese celým lidským životem. To je nejhorší část mojí práce. Neexistuje žádný jednoduchý způsob, jak matce a otci sdělit, že jejich dítě je mrtvé. Že se našly jeho nohy, ale hlava stále chybí.

5. Doporučení pro Sorensteina.

Rudy Sorenstein je můj student, který doufá, že by mohl pokračovat na Harvardu nebo Berkeley. To mu ovšem nezajistí žádný dopis psaný mou rukou. Ale Rudy se opravdu snaží. S ostatními dobře spolupracuje. Jeho průměrnému známkovému hodnocení dám ten nejlepší možný odpich.

6. Nákupy s Katy.

Kathleen Brennanová Petersonsová je moje dcera. Od podzimu bydlí v Charlotte a pracuje jako koncipientka v kanceláři veřejného

obhájce. Uplynulých šest let strávila na Virginské univerzitě a nyní zoufale potřebuje oblečení, které nebude ušité z džínoviny. A peníze, aby si je mohla koupit. Nabídla jsem se posloužit jako módní poradkyně. Ironií osudu zafungoval můj odloučený manžel Pete jako zdroj finančních prostředků.

7. Piliny pro Birdieho.

Birdie je můj kocour. Pokud jde o kočičí toaletu, je hodně malicherný a vyjadřuje svou nespokojenost způsobem, jemuž raději předcházím. Abych to neměla tak snadné, Birdova oblíbená značka pilin je k dostání jenom u veterinárních lékařů.

8. Kontrola u zubaře.

Pozvánka mi přišla včerejší poštou.

Jasně, hned si tam zavolám.

9. Čistírna.

10. Prohlídka auta.

11. Klika ke dveřím do sprchy.

Ten podivný zvuk v místnosti jsem spíš vycítila než zaslechla. Ticho. Zvedla jsem oči a uvědomila si, že se pozornost přesunula na mou osobu.

„Promiňte.“ Rukou jsem zakryla svoji čmáranici. Jako by se nechumelilo.

„A co upřednostňujete vy, doktorko Brennanová?“

„Můžete mi to zopakovat?“

Doe uvedl tři názvy, které byly patrně nejžhavějšími kandidáty.

„Výbor pro profesionální odpovědnost a chování. Výbor pro hodnocení etických postupů. Výbor pro etické normy a postupy. Ten poslední název implikuje uvalení pravidel ze strany externího orgánu nebo regulační rady.“ Petrella byl už docela podrážděný.

Bickhamová hodila pero na stůl. „Ne. Tak to není. Prostě –“

„Katedra vytváří etický výbor, je to tak?“

„Je zcela zásadní, aby název tohoto orgánu přesně reflektoval filozofický podtext –“

„Ano.“ Doeova odpověď na mou otázku zavřela Petrellovi pusy.

„Tak proč mu nemůžeme říkat prostě etický výbor?“

Deset párů očí se upřelo na mou tvář. Některé byly zmatené. Některé překvapené. Některé uražené.

Petrella se zhroutil na opěradlo židle.

Bickhamová se zakuckala.

Robertsová sklopila zrak.

Doe si odkašlal. Než stihl promluvit, ticho prolomilo slabé zaklepání na dveře.

„Dále,“ ozval se Doe.

Dveře se pootevřely a ve škvírci se objevila tvář. Kulatá. Pihovatá. Znepokojená. Dvaadvacet zvědavých očí se stočilo jejím směrem.

„Promiňte, že ruším.“ Naomi Gilderová byla nejnovějším přírůstkem sekretariátu katedry. A nejostýchavějším. „Já bych samozřejmě nerušila, kdyby...“

Naomi pohlédla na mě.

„Doktor Larabee říkal, že musí naléhavě mluvit s doktorkou Brennanovou.“

Okamžitě se mi zachtělo vítězoslavně zamávat rukou. *Jo!!!* Místo toho jsem odevzdaně vytáhla obočí a zvedla dlaně. *Povinnost volá. Co se dá dělat?*

Posbírala jsem si papíry, vyšla z místnosti a prakticky protančila recepcí a chodbou lemovanou kanceláři. Všechny dveře byly zavřené. No jasně že jo. Jejich osazenstvo je momentálně nacpané v zasedačce bez oken a dohaduje se o naprostých blbostech.

Cítla jsem nadšení. Volnost.

Vešla jsem do své kanceláře a vytočila Larabeeho číslo. Oči mi sjely k oknu. Čtyři poschodí pode mnou se valila řeka studentů, kteří spěchali na odpolední přednášky anebo už měli po nich. Nízké, kosé sluneční paprsky barvily stromy a keře ve Van Landinghamově lesoparku dobronzovaly. Když schůze začínala, slunce bylo vysoko nad obzorem.

„Larabee.“ Ten muž měl poněkud vyšší hlas a slabý jižanský přízvuk.

„Tady Tempe.“

„Vytáhl jsem tě z nějaké důležité schůze?“

„Předstíraná horlivost.“

„Tak to je ti určitě líto.“

„Nevadí. Jde o toho utopence z řeky Catawba?“

„Dvanáctiletý kluk z Mount Holly jménem Anson Tyler. Rodiče si vyjeli za podnikové peníze zahrát do Vegas. Vrátili se předevčírem a zjistili, že kluk nebyl týden doma.“

„Jak na to přišli?“

„Sečetli zbylé plněné perníky.“

„Máš lékařskou kartu?“

„Každopádně chci znát tvůj názor, ale vsadím se, že ty zlomené prsty na Tylerově rentgenu budou odpovídat frakturám naší oběti.“

Myslela jsem na malého Ansona. Je sám doma. Dívá se na televizi. Maže si arašídovou pomazánku na chleba a jí plněné perníky. Spí s rozsvícenými světly.

Pocit nadšení začínal vyprchávat.

„Co je to za blbce, že si klidně odjedou a nechají dvanáctiletého kluka samotného doma?“

„Tylerovi asi nebudou hlavní kandidáti na titul rodiče roku.“

„Obviní je ze zanedbání péče?“

„Minimálně.“

„Je Anson Tyler jediným důvodem, proč mi voláš?“ Podle Naomi Larabee tvrdil, že je to naléhavé. Pozitivní identifikace obvykle do této kategorie nespadá.

„Byl. Ale už není. Zrovna se mi ozvali hoši z oddělení vražd. Ocitli se v pěkný bryndě.“

Poslouchala jsem.

Úzkost potlačila poslední stopy nadšení.

2

„**A** není pochyb, že jsou lidské?“ zeptala jsem se.

„Minimálně jedna lebka.“

„Ono je toho víc?“

„Prý je to možné, ale nechtěli na nic sahat, dokud nedorazíš.“

„Chytří hoši.“

Scénář: ctihodný občan zakopne o kosti, zavolá stodvanáctku. Přijedou policajti, usoudí, že kosti jsou staré, a začnou je cpát do pytlů s nálepkami. Výsledek: ztracené souvislosti, zničené místo činu. Já pak pracuji v naprostém vakuu.

Scénář: psi vyhrabou tajný hrob. Místní koroner se na něj vrhne s lopatou a neopomene si vzít pytel na mrtvoly. Výsledek: části kostry chybí. Já dostanu ostatky se spoustou chybějících článků.

Pokud se ocitnu v podobné situaci, ne vždy jsou mé poznámky laskavé. Za ty dlouhé roky, co svou práci dělám, vešly moje požadavky ve všeobecnou známost.

A kromě toho vyučuji metody vyzvedávání mrtvých těl na úřadu soudního lékaře v Chapel Hill a na policejním oddělení Charlotte-Mecklenburg.

„Policajti říkali, že to tam pěkně smrdí,“ dodal Larabee.

To neznělo dobře.

Popadla jsem pero. „Kde to je?“

„Greenleaf Avenue v Prvním obvodě. Ten dům je v rekonstrukci. Instalatér se proboural skrz zed' a našel nějakou podzemní komůrku. Vydrž chvíli.“

Zašustily papíry a Larabee mi přečetl adresu. Zapsala jsem si ji.

„Ten instalatér byl každopádně pořádně vyděšený.“

„Můžu se tam vypravit hned teď.“

„To by bylo fajn.“

„Sejdeme se za půl hodiny.“

Neuniklo mi, že Larabee na chvíli zadržel dech.

„Nějaký problém?“ zeptala jsem se.

„Pětiletá holčička se vrátila domů ze školky a snědla koblihu. Začala si stěžovat na bolesti břicha a upadla na zem. Za dvě hodiny v nemocnici zemřela. Člověku by z toho puklo srdce. Jedináček, nikdy nebyla nemocná a až do té nehody neměla vůbec žádné symptomy.“

„Ježíšikriste. Co ji zabilo?“

„Srdeční rabdomyom.“

„Co to je?“

„Velký zhoubný nádor v interventrikulárním septu. V tomhle věku naprosto ojedinělý. Děti s takovým tumorem obvykle umírají brzy po narození.“

Chudáka Larabeeho čeká víc než jeden srdcervoucí rozhovor. „Dodělej si pitvu,“ řekla jsem. „Já si s tou komorou hrůzy poradím sama.“

Na vzniku města Charlotte se podílela řeka a cesta.

Řeka byla první. Sice se nemůže měřit s Mississippi nebo Orinokem, ale i tak je to poměrně velký tok a při jeho březích žije spousta vysoké zvěře, medvědů, bizonů a krocanů. Nad ním si poletují velká hejna holubů.

Lidé, kteří se usadili mezi divoce rostoucími hrachory na východním břehu, pojmenovali řeku Eswa Taroa, „Velká řeka“. Jim se na oplátku začalo říkat Katóbové, „říční lidé“.

Nawvasa, největší vesnice Katóbů, se nacházela u pramene Sugar Creek čili Soogaw nebo Sugau, což znamená „skupinka chýší“, a rozvíjela se nejen díky bezprostřední přítomnosti vody. Nawvasa stála u rušné stezky domorodého obchodu zvané Velká obchodní cesta, po níž se dopravovaly potraviny a zboží od Velkých jezer do Severní i Jižní Karolíny a dál na jih k řece Savannah.

Nawvasa čerpala životní sílu jak z řeky, tak z cesty.

Všechno skončilo po příjezdu podivných lidí na velkých lodích.

Anglický král Karel II. se potřeboval dostat zpátky k moci, a tak osmi významným mužům daroval půdu na jih od Virginie a na západ

až k „Jižním mořím“. Tito noví „vlastníci“ urychleně vyslali své poddané, aby zmapovali a prozkoumali jejich nové državy.

V následujícím století se tu začali objevovat osadníci – ve vozech, ni koních nebo pěšky. Němci, francouzští hugenoti, Švýcaři, Irové a Skotové. Pomalu, ale neúprosně řeka přecházela z rukou Katóbů do rukou Evropanů.

Domorodé chatrče z kůry nahradily sruby a farmy. Taverny, hospody a obchody začaly růst jako houby po dešti. Kostely. Soudní dvůr. Na křižovatce Velké obchodní cesty s menší stezkou se objevila nová vesnice.

V roce 1761 se Jiří III. oženil s německou vévodkyní Sophií Charlottou von Mecklenburg-Strelitz. Sedmnáctiletá nevěsta patrně podnítila obrazotvornost lidíček žijících mezi řekou a cestou. Anebo si místní obyvatelstvo jen předcházelo šíleného britského krále. Ať už byl motiv jakýkoli, pojmenovali svou vesnici Charlotte a svůj okres Mecklenburg.

Velká vzdálenost a politika ovšem odsoudily toto přátelství s britskou korunou k zániku. Americké kolonie se začínaly hněvat a vzpoura byla na spadnutí. Mecklenburg nebyl výjimkou.

V květnu 1775 se sešli představitelé města Charlotte, protože je Jeho Veličenstvo pěkně naštvalo, když odmítlo udělit výsadu jejich milované Queens College, a protože červenokabátníci v Lexingtonu ve státě Massachusetts začali pálit do Američanů. Vykašlali se na diplomacii a taktní volbu výraziva a sepsali Mecklenburské vyhlášení nezávislosti, v němž se prohlásili za „svobodný a nezávislý národ“.

Už je to tak, autoři Mecklenburské deklarace se neflákali. Celý rok předtím, než se Kontinentální kongres rozhodl přiložit pero na papír, dali Jiřímu na srozuměnou, že by se měl pakovat.

Zbytek už znáte. Revoluce. Zrovnoprávnění otroků a občanská válka. Poválečná rekonstrukce a černošská otázka. Industrializace, která do Severní Karolíny přinesla textilní továrny a železnice. Světové války a krize. Segregace a občanská práva. Úpadek průmyslové výroby. Obnova jižanských států.

V roce 1970 žilo v Charlotte přibližně čtyři sta tisíc lidí. V roce 2005 to byl už dvojnásobek. Proč? Po dávné obchodní cestě začalo

proudit něco nového. Peníze. A vznikala místa, kam by se daly uložit. Zatímco mnohé státy schválily zákony omezující počet poboček, které v nich může banka založit, legislativa Severní Karolíny vyhlásila: „množte se“.

A ony se množily. Hodně poboček znamenalo hodně vkladů a hodně vkladů znamenalo hodně zisků. Abych to zkrátila, královnino město je dnes domovem dvou bankovních obrů – Bank of America a Wachovia. Občané Charlotte se mohou stále vesele smát – jejich město je druhým největším finančním centrem Spojených států, hned za New York City.

Na křižovatce původní obchodní cesty a menší stezky dnes leží Trade Street a Tryon Street. Hlavní dominantou je sídlo Bank of America, totem ze skla, kamene a oceli.

Od zmíněných dvou ulic se centrum šířilo směrem ven a vytvářelo kvadranty s nepříliš originálními názvy: První, Druhý, Třetí a Čtvrtý obvod. Obyvatelé Charlotte, zaslepeni vizí svého města jako dítěte nového Jihu, si nedělali se zachováním těchto vnitřních zón příliš velké starosti. Jedinou a relativně nedávnou výjimkou je *numero quatto*.

Severozápadní kvadrant, tedy Čtvrtý obvod, vystavěla v devatenáctém století městská elita. Postupem času začal zvolna upadat. V polovině sedmdesátých let se díky neochvějně podpoře dam z charitativní organizace Junior League a přátelským půjčkám od místních bank na Čtvrtý obvod zaměřilo intenzivní restaurátorské úsilí. Dnes velkolepé staré domy v úzkých uličkách s dobovými hospůdkami sousedí s obrovskými moderními činžáky. Plynové lampy. Kočičí hlavy. Park uprostřed. Zkuste si to představit.

Druhý obvod býval pravým opakem svého růžovo-bílého protějšku. Leží na jihovýchod od centra a původně vznikl jako srubové městečko, které později dostalo svůj vlastní název Brooklyn. Býval domovem černošských kazatelů, lékařů, zubařů a učitelů. Dnes tu původní usedlíky už nenajdete; jejich domy musely ustoupit výstavbě Marshallova parku, vzdělávacího centra, vládní budovy a spojky na dálnici I-77.

První a Třetí obvod leží na severovýchod a jihozápad od centra. Kdysi byly obě tyto čtvrti plné skladišť, továren, železničních

překladišť a dílen, nyní jsou přečpané vilkami, obytnými domky a činžáky. Courtside. Quarterside. Renwick. Oak Park. Přestože radní tu prosazují politiku „zboř a postav“, dochovalo se i několik původních budov. Larabeeho propozice mě teď vedly k jedné z nich ve Třetím obvodu.

Sjela jsem z I-77 na Morehead a můj pohled upoutaly monolity objevující se na obzoru města. Wachovia Center. Hotel Westin. Stadion karolínských Panterů, který pojme sedmdesát čtyři tisíce diváků. Napadlo mě, co by si asi obyvatelé Nawvasy pomysleli o metropoli, která vyrostla na místě jejich vísky.

Na konci výjezdu z dálnice jsem odbočila doleva, pokračovala na Cedar Street a minula shluk nedávno přestavěných skladišť. Zkrácená železniční trať. Fotografické ateliéry a galerie Light Factory. Útulek pro bezdomovce.

Po mé pravici se rozkládal tréninkový stadion Panterů a v téhle chvíli těsně před setměním zářil matně zelenou barvou. Zabočila jsem vlevo na Greenleaf Avenue a ponořila se do tunelu čárkolistých dubů. Přímo přede mnou se otevíralo obrovské volné prostranství, Frazierův park.

Obě strany ulice lemovala směsice domů. Mnohé z nich si koupili yuppíci toužící po blízkosti centra, zmodernizovali je a natřeli barvami jako lila královny Anny a modř smytheské taverny. Ostatní zůstaly původním afroamerickým majitelům; některé vypadaly ve srovnání se svými zrekonstruovanými sousedy otřískané a zanedbané a jejich vlastníci s obavami očekávali změny v oblasti daní z nemovitosti.

I přes ten kontrast mezi znovuzrozenými a dosud neopravenými domy byla po celém bloku znát péče pracovitých rukou. Zametené chodníky. Posekané trávníky. Truhlíky v oknech přetékaající měsíčky a astrami.

Dům na adrese od Larabeeho tak ovšem nevypadal. Byl zpustlý, měl flekatou fasádu, prověšené trámy a odlupující se omítku. Na dvorku se válelo smetí a na přední verandě se tyčila hromada nerozložitelného odpadu. Zajela jsem k obrubníku za policejní cruiser a v duchu se ptala, kolik potenciálních kupců přišlo zaklepat na omšelé zelené dveře tohoto bungalovu.

Vystoupila jsem, z kufru si vzala terénní kufřík a zamkla mazdu. Ob dva domy střílel asi dvanáctiletý kluk míčem do basketbalového koše namontovaného na garáži. Balon se odrazil od šterku na příjezdové cestě a z rádia se linul dunivý rap.

Chodník se zvedal v místě, kde se pod ním vinuly obrovité kořeny stromů. S očima upřenýma na zem jsem po zprohýbaných schodech vystoupala na verandu.

„To s váma si musím promluvit, než budu moct konečně domů?“

Zvedla jsem oči.

Ve zrezavělé a povážlivě pokroucené houpací seděl muž. Byl vysoký a hubený a barva jeho vlasů připomínala meruňkovou marmeládu. Na kapsičce u košile měl vyšité jméno *Arlo* a stylizovaný hasák.

Arlo seděl s koleny daleko od sebe, lokty opřenými o stehna a tvář zabořenou do dlaní. Když zaslechl kroky, zvedl hlavu a promluvil.

Než jsem stačila odpovědět, položil mi Arlo další otázku.

„Jak dlouho tu budu muset zůstat?“

„Vy jste ten pán, co volal stodvanáctku?“

Arlo se zakřenil a odhalil tak zkažený zub vpravo dole.

Vstoupila jsem na verandu. „Můžete mi popsat, co jste tam viděl?“

„To už jsem udělal.“ Arlo tleskl špinavýma rukama. Šedé kalhoty měl na levém koleni roztržené.

„Vy jste už vypovídal?“ Mírně. Dle řeči těla se dalo soudit, že tenhle muž je pořádně vyvedený z míry.

Arlo přisvědčil a hlava se mu pohnula šikmo k tělu, posazenému v houpací.

„Můžete mi stručně zopakovat, co jste viděl?“

Teď se hlava zavrtěla ze strany na stranu. „Dáblovo dílo.“

Dobře.

„Vy jste Arlo...?“

„Welton.“

„Instalatér.“

Arlo znovu přikývl a hlava se mu zabímbala jako bambulka. „Do trubek mlátím už třicet roků. Nikdy jsem na nic podobného nekáp.“

„Povězte mi, co se stalo.“ Arlo polkl. Ještě jednou.

„Já tady měním trubky. Žena nového majitele si sem chce dát nějakou hypermoderní pračku, prej to šetří životní prostředí. A kvůli tomu potřebuje jiný trubky. Bůhví proč začali zrovna s trubkami, ten barák se musí opravit úplně celej. Ale to už není moje starost. Takže jsem praštil do zdi, kus se ulomil a s ním se urval i kus lina. Povídám si, Arlo, jestli tu podlahu rozsekáš, nechaj tě to začalovat. A tak jsem to lino sroloval a pod ním našel velkou starou dubovou fošnu.“

Arlo se odmlčel.

Čekala jsem.

„Nevím proč, ale špičkou jsem do ní strčil a ona se na konci zvedla.“

Arlo se znovu zarazil a vzpomínal. Podezřívala jsem ho, že to „postrčení“ mělo trošku větší razanci.

„Ta fošna patřila k poklopu, který jste objevil?“

„Zakrejvala takovou schovávačku. Přiznávám, že jsem byl docela zvědavěj. Vzal jsem si baterku a posvítil dolů.“

„Do spodního sklepa.“

Arlo pokrčil rameny. Zmlkla jsem, aby mohl pokračovat. Neudělal to.

„A dál?“ vybídla jsem ho.

„Já chodím do kostela, paní. Každou neděli a středu. Nikdy jsem neviděl d'ábla, ale věřím, že existuje. Věřím, že je na tomhle světě a mezi lidma koná svoje zlo.“

Arlo si přejel hřbetem ruky přes ústa.

„To, co jsem viděl, byl samotnej Satan.“

Ačkoli byl stále ještě teplý den, zamrazilo mě.

„Ohlásil jste, že jste viděl lidskou lebku.“ Jako by se nechumelilo.

„Ano, paní.“

„Co ještě?“

„Nechci o tý hrůze ani mluvit. Nejlepší bude, když to uvidíte na vlastní oči.“

„Šel jste tam dolů?“

„Ani nápad.“

„Co jste udělal?“

„Mazal jsem nahoru do schodů, jako když mi hoří za patama, a zavolať jsem policii.“ Arlo dal důraz na první slabiku a „o“ pěkně protáhl. „Můžu už jít?“

„Policista je dole?“

„Ano, paní. Běžte chodbou a pak skrz kuchyň.“

Arlo měl pravdu. Nejlepší bude, když to uvidím na vlastní oči.

„Děkuji vám, pane Weltone. Už to nebude dlouho trvat.“

Přední dveře se otevíraly rovnou do uzoučké chodby. Napravo byl obývací pokoj vymalovaný žlučovitě zelenou barvou. Rozbité okno někdo spravil kusem lepenky a lepicí pásky. Nábytku tu moc nebylo. Od molů rozežrané křeslo. Pohovka ošklivě podrápaná od kočky.

Nalevo se nacházela jídelna, prázdná až na kredenc ze sukovité borovice, matraci a hromadu pneumatik.

Pokračovala jsem dál prostřední halou, dala se nalevo do kuchyně, která odpovídala stylu „retro“ patrně už v roce šestapadesát. Lednice Philco. Sporák Kelvinator. Jídelní stůl se židlemi z chrómu a červeného lamina. Skvrnitě šedé laminované skříňky.

Nalevo od sporáku byly otevřené dveře. Za nimi jsem zahlédla dřevěné schodiště a zespodu uslyšela zvuky.

Přehodila jsem si kufřík do pravé ruky, chytila se zábradlí a vydala se dolů. Po dvou krocích mi vzadu na šíji začaly vstávat chloupky.

Podvědomě jsem začala dýchat ústy.

3

Ten zápach byl sice slabý, ale nezaměnitelný. Sladký a zatuchlý odér oznamoval přítomnost hniјícího masa.

Nebyl to však onen nasládlý pach, ze kterého se člověku zvedá žaludek a který tak dobře znám. Puch aktivního rozkladu. Puch vnitřností, do nichž se pustili mrchožrouti a larvy. Puch zezelenalého masa nafouklého vodou. S tím se nemůže nic měřit. Pronikne vám do pórů, do nozder, do plic, do oblečení, zamoří váš dům jako kouř z baru. Ještě dlouho poté, co se vysprchujete, čpí z vašich vlasů, úst, myslí.

Tohle bylo sice jemnější, ale stejně naprosto evidentní.

Doufala jsem, že to bude veverka. Anebo mýval, který se prohryzal skrz stěnu a zůstal uvězněný ve sklepe jako v pasti. Vzpomněla jsem si však na Larabeeho slova a Arlovo znepokojení a o pravděpodobnosti těchto dvou eventualit jsem vážně zapochybovala.

S každým dalším schodem teplota klesala. Vlhkost přebírala vládu. Než jsem došla dolů, zábradlí v mé dlani bylo chladné a slizké.

Žárovka houpající se na zamotané šňůře u stropu vydávala jantarové světlo. Došlápla jsem na podlahu a rozhlédla se kolem.

Sklep byl necelé dva metry vysoký a kolem ústředního otevřeného prostoru se dělil na několik menších místností. Překližkové příčky a montované dveře naznačovaly, že k přepažení došlo hodně dlouho po kolaudaci.

Všechny dveře v mém zorném poli byly otevřené. Jedněmi jsem zahlédla úzké police, na které si lidé obvykle ukládají domácí

marmeládu a rajčata. Skrz druhé byly vidět necky. Skrz další naskládané krabice.

Na opačném konci sklepa, vedle kotle, který mohl klidně pocházet z dílny Julesa Verna, čekal uniformovaný policista z oddělení Charlotte-Mecklenburg. Dveře za ním působily na rozdíl od všech ostatních hodně starým dojmem. Byly z masivního dubového dřeva, natřené lakem a zežloutlé věkem.

Policista stál s rozkročenýma nohama, palce zaháknuté za opasek. Byl to podsaditý chlapík s obočím jako Beau Bridges a rysy jako Sean Penn. To nebyla dobrá kombinace. Přistoupila jsem blíž a na jmenovce na jeho košili si přečetla *D. Gleason*.

„Tak co tu máme?“ zeptala jsem se, jakmile jsem se mu představila.

„Mluvila jste s instalatérem?“ Gleason stáhl hlasitost miniaturního mikrofону, který měl připevněný na levém rameni.

Přisvědčila jsem.

„Kolem šestnácté hodiny Welton zatelefonoval na stodvanáctku. Tvrdil, že pod zemí našel mrtvé lidi. Přepojili ho na mě. Objevil jsem tady ostatky, o kterých jsem přesvědčen, že jsou lidské. Ohlásil jsem to. Na stanici mi řekli, ať se odsud nehnu. Totéž jsem nařídil Weltonovi.“

Gleason se mi líbil. Mluvil stručně.

„Půjdete dolů?“

„Ne, madam.“ V místnosti za Gleasonovými zády visela ještě jedna žárovka. Kosé světlo dopadající skrz dveře vrhalo stíny na jeho čelo a ještě více zařezávalo ostré rysy jeho tváře.

„Soudní lékař mi sdělil, že máte podezření na víc než jedno tělo.“

Gleason zakroutil rukou. Možná ano, možná ne.

„Je tam dole něco, o čem bych měla vědět předem?“

Vzpomněla jsem si na sklep pod pizzerií v Montrealu. Detektiv Luc Claudel tehdy musel odhánět krysy, abych vůbec mohla vyzvednout kosti. Představila jsem si ho pod zemí v kašmírovém kabátě a rukavicích od Guccioho a skoro se usmála. Nakonec se bohužel ukázalo, že ty kosti patřily dospívajícím dívkám.

Gleason si mou otázku špatně vyložil. „Vypadá to na nějaké voodoo. Ale to už bude na vás, paní doktorko.“

Správná odpověď. Kostry většinou nahánějí nezasvěceným lidem strach. Dokonce i ty plastové, lesklé, bílé anatomické pomůcky. Tahle myšlenka mi zvedla náladu. Možná to bude ono. Umělá lebka, kterou někdo kdysi dávno zapomněl ve sklepe.

Opět se mi vybavil případ ze sklepa pod pizzerií. Hlavním problémem tehdy byl PMI. Postmortální interval. Kolik času uplynulo od úmrtí? Deset let? Padesát? Sto padesát?

Další nadějný scénář. Možná se ukáže, že je to stará lebka ukradená z archeologického naleziště.

Laboratorní modely a relikvie nesmrdí hnilobou.

„To je pravda,“ řekla jsem Gleasonovi. „Já měla spíš na mysli krysy nebo hady.“

„Zatím žádná společnost. Dám pozor, kdyby se tu objevil nějaký nezvaný host.“

„To budete moc hodný.“

Následovala jsem Gleasona skrz dveře do místnosti bez oken, která měřila asi tři krát tři a půl metru. Dvě cihlové stěny byly patrně nosné a patřily k původní stavbě. Další dvě byly příčky. Těsně u nich stály pracovní ponky.

Rychle jsem přelétla pohledem zpřeházené věci na stolech. Zrezivělé nářadí. Krabičky s hřebíky, šrouby a těsněním. Stočený drát. Články řetězu. Svěrák.

Pod ponky ležely velké role šedé umělé hmoty. Rub každé z nich byl pokrytý špínou.

„Co je to?“

„Podlahová guma.“

Tázavě jsem zvedla obočí.

„Gumová podlahová krytina. Vloni jsem si to dával do garáže. Obvykle se na podlahu přilepí a utěsní gumovými lištami. Tady byla jen roztažená, aby zakryla zem a tu skryš.“

„Welton ji sroloval a dal stranou.“

„To tvrdí on.“

Kromě ponků a krytiny byla místnost prázdná. „Otvor je támhle.“ Gleason mě zavedl do rohu, kde se stýkaly dvě obvodové zdi.

Asi tak v úrovni ramen zela ve východní stěně díra, velká zhruba třicet na šedesát centimetrů. Neohlazené okraje a jiný odstín barvy svědčily o tom, že tu není dlouho. Rozbité cihly a omítka se válely na podlaze. V tomhle místě Welton proboural zeď, aby se dostal k potrubí.

Otvorem byl vidět labyrint trubek. Na podlaze na mě ze sutin zíral černý obdélník, částečně zakrytý poklopem ze stlučených prken.

Odložila jsem kufřík a zadívala se dolů do tmy. Neposkytla mi žádný náznak, co se v ní skrývá.

„Jak je to hluboko?“

„Tři a půl, možná čtyři a půl metru. Nejspíš to bude starý sklípek na zeleninu. Tyhle domy je ještě mají.“ Pocítila jsem ono dobře známé mravenčení. Tlak na hrudi.

Klid, Brennanová.

„Proč tolik?“ zeptala jsem se a silou vůle uklidňovala tón svého hlasu.

Gleason pokrčil rameny. „Teplé podnebí, žádné lednice.“

Otevřela jsem kufřík, rozložila kombinézu a oblékla si ji. Pak jsem si lehla na břicho a obličej naklonila do jámy.

Gleason mi podal baterku. Světlo ozářilo provizorní dřevěné schůdky, které klesaly v ostrém úhlu. Byl to spíš žebřík než schodiště.

„Ty věci jsou u východní zdi.“

Posvítila jsem tím směrem. Objevil se zrezlý plech, červené a žluté skvrny. Così strašidelně bledého připomínajícího umrlce. Pak jsem to uviděla.

Lebka spočívala na jakémsi krátkém válcovitém podstavci. Dolní čelist chyběla a čelo vypadalo v tom malém oválku světla podivně kropenaté. Nahoře na lebeční klenbě stál přímo uprostřed jakýsi předmět.

Chvilí jsem jen nevěřičně zírala. Prázdné ocnice zíraly na mě. Vyceněné zuby se na mě smály, jako by mě vyzývaly, abych se jen zkusila přiblížit.

Klekla jsem si, posadila se na paty a smetla špínu z hrudi a paží. „Udělám pár fotek, pak sundáme ten poklop a já slezu dolů.“

„Ty schody už mají něco za sebou. Co kdybych nejdřív vyzkoušel, jestli jsou bezpečné?“

„Bude lepší, když zůstanete nahoře a budete mi podávat nástroje, které budu potřebovat.“

„Jak chcete.“

Cvaknutí závěrky fotoaparátu. Špína snášející se dolů ze spodní strany poklopu. V absolutním tichu sklepa každý ten zvuk mnohonásobně zesílil. Nedokázala jsem se zbavit iracionálního pocitu, že je to ticho zlověstné.

Navlékla jsem si rukavice a k pásku připevnila svítilnu. Pak jsem vyzkoušela první schod. Dostatečně pevný. Obrátila jsem se tváří ke schodům, jednou rukou se chytila zábradlí a druhou se při sestupu držela podstupme.

Vzduch tu byl vlhký. Pach smrti pronikavější. A můj nos začal rozeznávat další pachy, spíš jen čichové náznaky. Stopy moči, kyselého mléka, rozkládající se tkaniny.

Na šestou příčku už seshora nedopadalo skoro žádné světlo. Zastavila jsem se a počkala, až si moje zorničky přivyknou. Až se mé nervy vypořádají s tímhle prostředím. Tunel, jímž jsem slézala dolů, byl něco přes půl metru široký, čtvercový, vlhký a smradlavý.

Srdce mi bušilo. Hrdlo jsem měla stažené.

A je to venku. Legendární kanálová krysa Brennanová trpí klaustrofobií.

Dýchej.

Křečovitě jsem sevřela zábradlí a sestoupila o další čtyři schody. V hlavě jsem si místo tunelu představovala velký prostor. Když jsem vkročila na pátý stupínek, tříska mi propíchla rukavici na levé dlani. Ruka automaticky odskočila.

Další afirmace.

Klid.

Dýchej.

Už jen dvě špruše.

Dýchej.

Chodidlem jsem se dotkla podlahy; trochu to klaplo. Nesměle jsem začala nohou zkoumat, co je za mnou. Nic jsem nenašla.

Sundala jsem i druhou nohu. Zavřela jsem oči, abych zastavila příval adrenalinu. Bez úspěchu. Byla tady tma jak v pytli.

Pustila jsem zábradlí, rozsvítila baterku a jejím paprskem ozářila prostor nad sebou a kolem sebe.

Stála jsem v krychlové místnosti, jejíž strany měřily tak dva a půl metru a jejíž stěny a strop byly obložené nehoblovanými dřevěnými trámy. Na podlaze ležela stejná krytina jako nahoře.

Stálo to po mé pravici. Opatrně jsem tam nasměrovala svítílnu, jejíž paprsek začal prozkoumávat stíny.

Dva kotle, jeden velký, druhý malý. Rezavý rendlík. Překližka. Náradí. Sošky. Svíčky. Nad tím vším korálky a paroží.

Gleason to odhadl naprosto přesně. V téhle komoře se konala jakási podivná rituální výstava.

Vypadalo to, že ústředním bodem je velký kotel a ostatní předměty jsou rozloženy do věžičky kolem něho. Překročila jsem půlkruh ze svíček a namířila světlo doprostřed.

Kotel byl železný a plný hlíny. Uprostřed se tyčila strašidelná pyramida.

Její základnu tvořila zvířecí lebka. Podle tvaru a zbytku zubů jsem odhadovala, že to bude nějaký menší přežvýkavec, snad koza nebo ovce. Nosní otvory a očnice lemovaly zbytky vysušené tkáně.

Na vrcholu byla umístěna lidská lebka, která vyděsila instalatéra. Kost byla hladká a bez masa. Klenba a čelo podivně světélkovaly a hyzdila je tmavší nepravidelná skvrna. Měla červenohnědou barvu zaschlé krve.

Posvítila jsem na podlahu.

U dna kotle se nacházelo cosi připomínajícího kus železniční kolejnice. Na ní leželo bezhlavé a částečně rozložené kuře. Zdroj zápachu.

Namířila jsem svítílnu na hrnec. Objevily se tři polokulovité předměty. Naklonila jsem se, abych lépe viděla.

Jeden želví krunýř. Dvě poloviny skořápky kokosového ořechu.

Narovnala jsem se a od velkého kotle se přesunula vpravo k tomu menšímu. I ten byl naplněný zeminou. Nahoře ležely tři

železniční hřeby, parohy a dvě šňůrky žlutých korálků. Do hlíny byl až po rukojeť zabodnutý nůž.

Kotlík obepínal hned pod okrajem omotaný řetěz. Po levé straně od něj stála mačeta. Napravo byl opřený plát překližky.

Přistoupila jsem k překližce a sedla si na bobek. Celý její povrch pokrývaly nějaké symboly, patrně nakreslené černým tlustým fixem.

Hned vedle stály laciné sádrové sošky. Žena s korunkou na hlavě v dlouhých bílých šatech a červené kapuci. V jedné ruce držela kalich, v druhé meč. Vedle sebe měla miniaturní hrad nebo věž.

Pokoušela jsem se vybavit si katolické obrazy svého dětství. Mohla by to být nějaká podoba Panny Marie? Některé jiné svaté? Ačkoli mi ta dáma byla matně povědomá, nedokázala jsem ji identifikovat.

U ramene sošky stála dřevěná vyřezávaná podobizna se dvěma hlavami hledícími opačným směrem. Zhruba třicet centimetrů vysoká lidská postava měla dlouhé, štíhlé údy, vystouplý pupek a vzpřímený penis.

Tak tohle určitě není Panenka Marie, pomyslela jsem si.

Poslední v řadě tu byly umístěné dvě panenky oblečené do zmuchlaných žlutých a modrých bavlněných šatů. Obě byly černé a představovaly ženy. Obě měly náramky, kulaté náušnice a řetízky s medailonky. Ta modrá měla korunku. Žluté zakrýval hlavu šátek.

A hrud' jí propichoval miniaturní meč.

Viděla jsem dost.

Ta lebka není z umělé hmoty. Jsou tu lidské ostatky. Kuře není mrtvé dlouho.

Možná byly rituály prováděné před tímto oltářem neškodné. A možná nebyly. Pro jistotu se budu řídit řádným protokolem pro vyzvednutí ostatků. Světla. Fotoaparáty. Chronologická dokumentace, díky níž bude možné jednotlivé předměty kdykoli identifikovat.

Zamířila jsem ke schodům. Když jsem stála na druhé příčce, zaslechla jsem nějaký hluk a zvedla oči. Z díry na mě vykukovala tvář.

Tak tenhle obličej jsem opravdu netoužila vidět.

4

Erskine „Skinny“ Slidell je detektiv z oddělení hrdelních zločinů a vražd policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg. Mordparta.

Se Slidellem pracuji už roky. Můj názor? Ten chlap je příjemný asi jako ucpaný nos. Ale má dobrou intuici.

Slidellova hlava napajcovaná brilantinou se jako želví krk cpala do otvoru.

„Paní doktorko,“ pozdravil mě svým obvyklým netečným způsobem. „Detektive.“

„Tak co, můžu jít domů, dát si pívko a pustit si v televizi box?“

„Dneska ne.“

Slidell si našťavaně odfrkl a zmizel mi z dohledu.

Lezla jsem nahoru a vzpomínala přitom na chvíli, kdy se naše cesty naposledy zkrřížily.

Srpen. Detektiv zrovna vcházel do budovy mecklenburského okresního soudu. Já už měla svědectví za sebou a mířila jsem ven.

Slidell není žádný velký myslitel. Ani u soudu. Eufemisticky řečeno. Kterýkoli ostřejší advokát si ho usmaží k večeři. Onoho rána byl evidentně nervózní a pod očima měl tmavé kruhy, které napovídaly, že toho v noci asi moc nenaspal.

Když jsem se vynořila z jámy, všimla jsem si, že dneska Slidell vypadá o poznání lépe. Totéž se nedalo tvrdit o jeho saku. Zelený polyester s oranžovým stepováním. Bylo nevkusné i v tomhle podzemním přítmí.

„Tady kolega tvrdí, že máme zavolat šamana.“ Slidell kývl bradou směrem ke Gleasonovi.

Popsala jsem mu, co jsem dole viděla.

Slidell mrkl na hodinky. „Co kdybychom to nechali na ráno?“

„Copak, Skinny, máte dnes večer rande?“ Gleason za mnou potlačil smích.

„Už jsem vám to říkal. V lednici šest flašek a v televizi zápas.“

„Měl jste si nastavit TiVo.“

Slidell se na mě podíval, jako bych mu navrhovala, aby naprogramoval start raketoplánu.

„Funguje to jako video,“ vysvětlovala jsem a svlékla si rukavici.

„Překvapuje mě, že tahle díra ještě nepřilákala pozornost.“ Slidell se díval na otvor u mých nohou. Mluvil o médiích.

„Jen ať to tak zůstane,“ poznamenala jsem. „Zavolejte mobilem techniky.“

Sundala jsem si tu druhou, roztrženou rukavici. Palec jsem měla zarudlý, oteklý a pořádně mě svědilo.

„Řekněte jim, že budeme potřebovat generátor a přenosné reflektory.“ Obě rukavice putovaly do kufříku. „A něco, čím bychom vyzvedli kotel plný hlíny.“

Slidell přikyvoval a mačkal přitom tlačítka na mobilu.

Po čtyřech hodinách jsem nastupovala do své mazdy. Greenleaf Avenue zalévalo měsíční světlo. Mě zaléval pot.

Slidell se vynořil z domu a všiml si za kuchyňským oknem ženy, jak cvaká malým digitálním fotoaparátem. Rychle ji vypakoval, vykouril dvě camelky po sobě, zamumlal cosi o smlouvách a daňových přiznáních a odfrčel ve svém taurusu pryč.

Technici od kriminálky nasedli do dodávek a odjeli. Panenky, sošky, korálky, náradí a ostatní artefakty odvezou do kriminalistické laboratoře.

Přijelo i auto z márnice. Joe Hawkins, vyšetřovatel z úřadu soudního lékaře, který měl ten večer službu, odvezl lebky a kuře. A kotle taky. Ačkoli Larabee asi nebude z toho bince nadšený, já měla v úmyslu proházet hlínu sítím v příznivějších podmínkách.

Jak se dalo čekat, hlavní problém představoval větší kotel. Vážil asi jako Socha svobody, a abychom s ním pohnuli, museli jsme použít kladku, svaly a spoustu barvitých slov.

Nakonec jsem nastartovala a vyrazila nahoru po Greenleaf. Frazierův park přede mnou tvořil černou prohlubeň v okolní

zástavbě. Ze stínů vyrůstaly obrysy obří prolézačky, stříbrné kubistické skulptury tyčící se nad tmavým, klikatým potokem Irwin Creek.

Z Westbrook jsem odbočila na Cedar Street, objela okraj města a vydala se na jihovýchod k domovu, k Myers Park. Tahle čtvrť vznikla ve třicátých letech dvacátého století u konečné tramvají jako předměstí Charlotte a dnes tu vládou přemrštěné ceny, přemíra smogu a nadbytek republikánů. Není to nejstarší část města, ale je elegantní a pěkně řešená a představuje charlottskou alternativu Shaker Heights v Clevelandu nebo Coral Gables v Miami. No a co, nejsme přece Charleston, že?

Opustila jsem Třetí obvod a po deseti minutách už parkovala vedle svého patia. Zamkla jsem auto a vstoupila do svého domu.

Tady je potřeba malé vysvětlení.

Bydlím na pozemcích Sharon Hall, bytového komplexu, který vznikl přestavbou panského sídla z devatenáctého století a nachází se hned vedle kampusu Královny univerzity. Moje maličké stavení nese název „přístavek“. Přístavek k čemu? To nikdo neví. Tahle jednopatrová budova není zanesena do žádných původních plánů. Rezidence tam je. Kůlna na kočáry taky. Bylinková zahrádka i velká zahrada. Žádný přístavek. Patrně šlo o nějaký dodatečný nápad.

Mí přátelé, příbuzní a hosté odhadují, že původně ten domeček sloužil jako udírna, skleník nebo sušárna. Přístavek má rozlohu asi sto deset čtverečních metrů a naprosto vyhovuje mým potřebám. Nahoře ložnice a koupelna. Dole kuchyně, jídelna, obývací a pracovna. Nastěhovala jsem se sem, když se zhroutilo mé manželství s Petem. Po deseti letech mi ten byteček stále slouží.

„Birde?“ zavolala jsem do prázdné kuchyně.

Po kocourovi ani stopy.

„Birdie, jsem doma.“

Vrčení ledničky. Několik tichých úderů pendlovek z římsy nad krbem. Počítala jsem je. Jedenáct.

Oči mi sklouzly ke světýlku na telefonním záznamníku. Neblikalo.

Odložila jsem tašku a zamířila rovnou do sprchy.

Zatímco jsem zaháněla špínu a pach sklepa sprchovým gelem s vůní zeleného čaje, rozmarýnovým šamponem a vodou tak horkou, jak jen moje pokožka dokázala snést, myšlenky se mi stále vracely ke zhasnutému světýlku na záznamníku a k hlasu, který bych tak ráda slyšela.

Bonjour, Tempe. Stýská se mi. Měli bychom si promluvit.

Vynořil se i obraz. Štíhlá vysoká postava, pískové vlasy, blankytně modré oči. Andrew Ryan, *lieutenant-detective, Section des crimes contre lapersonney Sûreté du Québec*.

A tady se dostáváme k tomu Quebecu. Pracuji na dvou místech – v Charlotte v Severní Karolíně a v Montrealu v Quebecu. V Kanadě funguji jako soudní antropoložka pro *bureau du coroner*. Ryan je detektiv z oddělení vražd provincionální policie. Jinými slovy, stará se o mrtvolu v *La Belle Province*. Já pracuji s oběťmi, Ryan vyšetřuje pachatele.

Před lety, když jsem v montrealské laboratoři začínala, míval Ryan pověst největšího holkaře celé služebny. A já dodržovala zákaz románek na pracovišti. Jenomže se ukázalo, že *lieutenant-detective* má se zákazy velký problém. Když vzaly zaslé i poslední naděje na záchranu mého manželství, začali jsme se s Ryanem vídat. A chvíli to bylo dobré. Moc dobré.

Mysl mi začala přehrávat nezapomenutelné, nepřístupné obrázky. Beaufort v Jižní Karolíně, první pokusení, já v kratásech bez spodního prádla na palubě dvanáctimetrové lodě Chris-Craft v přístavišti u Ladys Island. Charlotte v Severní Karolíně, první branka v síti, já v neuvěřitelně sexy černých šatech a kalhotkách Victoria's Secret.

Při vzpomínkách na další momenty se mi maličko sevřel žaludek. No jo, ten chlapík byl vážně dobrý. A pěkný.

Jenomže pak mi Ryan vyvrtal do srdce díru. Objevila se dcera, kterou nikdy předtím neviděl. Lily byla vzpurná, vztekla a závislá na heroinu. A tatínek, požírán pocitem viny, se rozhodl vzkřísit dávný vztah s její matkou a dcerušku společným úsilím zachránit.

Já jsem se ocitla mimo hru. Jako loňský odstín rtěnky. Uplynuly už čtyři měsíce.

„Do háje s tím.“

S tváří obrácenou nahoru ke sprše jsem začala vyřvávat poněkud neuspořádanou verzi písničky Glorie Gaynor.

„Já to přežiju. Mám celý život před sebou...“

Najednou byla voda studená. A já umírala hladu. Práce ve sklepě mě naprosto pohltila a navíc jsem byla vynervovaná kvůli nucenému pobytu v podzemí, takže jsem vůbec nevnímala pocit hladu. Až doteď.

Bird nakráčel do koupelny ve chvíli, kdy jsem kolem sebe omotávala ručník.

„Promiň,“ řekla jsem. „Noční operace. Nedalo se s tím nic dělat.“

Kocour se tvářil skepticky. Nebo zmateně. Nebo znuďeně.

„Co bys řekl kousku šanty?“

Bird se posadil a olizoval si tlapku, aby dal najevo, že tímhle úplatkem si jeho odpuštění tak snadno nevysloužím.

Natáhla jsem si noční košili a měkouché růžové ponožky a vrátila se do kuchyně.

Další slabost mého charakteru. Nenávidím zařizování a pochůzky. Čistírnu. Prohlídky auta v servisu. Nákupy v samoobsluze. Dovedu si napsat seznam, ale realizace se obvykle odkládá až do chvíle, kdy už vážně nemám na výběr. Má špižírna dnes nabízela následující delikatesy.

Jedna mražená sekaná. Jedny mražené smažené nudle s krevetami. Konzervy s tuňákem, broskvemi, rajským protlakem a fazolovými lusky. Žampionová, zeleninová a kuřecí polévka s nudlemi. Balíčky makarónů se sýrem a houbového rizota.

Bird se znovu objevil ve chvíli, kdy smažené nudle opouštěly mikrovlnnou troubu. Položila jsem talíř na pult, vytáhla ze špajzu šantu a vložila ji do jeho myšky na hraní.

Kocour se překulil na bok, drápy na všech čtyřech tlapkách zaryl do hračky a začal čenichat. Slabost jeho charakteru? Rád se sjíždí šantou.

Jedla jsem vestoje u dřezu a Bird krmil své feromonové receptory na podlaze u mých nohou. Pak jsem ve společnosti Ozzyho Osbourny vlezla do pelechu.

Ačkoli jsem se už nemohla dočkat, až začnu s prohlídkou lebký a kotlů, úterky patří univerzitě.

K velké Slidellově nelibosti.

Abych si ho usmířila, souhlasila jsem, že do kanceláře dorazím, jakmile se rozední. Tak to nazval on, ne já.

Asi hodinu jsem odebírala vzorky z kuřete a kozí hlavy a kontrolovala hmyz, který jsem posbírala ve sklepě. Naštěstí jsem si už na místě dala načas, pěkně všechno roztřídila a opatřila nálepkami.

Jakmile byl hmyz zabalený a odeslaný entomologovi na Havaj, spěchala jsem do kampusu, abych odučila svůj ranní seminář. Odpoledne jsem měla konzultační hodiny pro studenty. Přišly jich celé legie a všichni si dělali těžkou hlavu kvůli blížícím se zkouškám. Když jsem se konečně dostala pryč, byl i soumrak už dávnou minulostí.

I ve středu jsem vstávala s prvním kuropěním. Jenomže probouzet se za úsvitu není můj styl. Ne, fakt mě to nebaví.

Soudní lékař mecklenburského okresu sídlí skoro na předměstí, na rohu Desáté a College Street, v budově, která vznikla jako Searsovo zahradní centrum. Chybí už jen macešky a filodendrony. Fádni jednopatrová cihlová budova je rovněž domovem policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg.

Jelikož tady původně stál obchodák, okolní terénní úpravy se omezily na obrovskou betonovou plochu. Špatná zpráva, pokud doufáte, že tu najdete typické jižanské domy a zahrady. Dobrá zpráva, pokud tu chcete zaparkovat auto.

A to jsem také v sedm třicet pět udělala.

Čipová karta mě propustila skrz dvojité skleněné dveře a já vstoupila do prázdné recepcce. Dle okolního ticha jsem usoudila, že dneska jsem tu první.

V pracovní dny kontroluje návštěvníky zpoza skleněné tabule nad psacím stolem Eunice Flowersová; některým povolí vstup, jiné odmítne. Má na starosti plánování, přepisování hlášení a archivaci dokumentů v šedých kovových registračkách, které lemují stěny jejího království.

Bez ohledu na počasí jsou šaty paní Flowersové vždy vyžehlené a vlasy dokonale upravené. Je laskavá a velkorysá, ale já si před ní vždycky připadám jako šmudla.

Její pracovní prostor mě naprosto ohromuje. Na rozdíl od chaosu, který panuje v laboratořích, je psací stůl paní Flowersové dokonale čistý a uklizený. Všechny papíry zařezávají ve vojenských komíncích, všechny lístečky na nástěnce jsou rozmístěny v pravidelných rozestupech. Já nejsem takového pořádku schopná a vůči lidem, kteří něco podobného dokážou, jsem nedůvěřivá.

Věděla jsem, že naše paní vrátná dorazí za patnáct minut. Přesně. Paní Flowersová hlásí příchod v sedm padesát už přes dvacet let a bude v tom pokračovat až do chvíle, kdy odejde do důchodu. Anebo až ji odsud vynesou nohama napřed.

Zabočila jsem doprava a prošla mezi kójemi vyšetřovatelů k velké bílé tabuli na zadní stěně. Zapsala jsem dnešní datum do kolonky vedle svého jména a zkontrolovala údaje u jmen tří patologů.

Dr. Germaine Hartiganová má týden dovolenou. Dr. Ken Siu si vyhradil tři dny pro svědectví u soudu.

To je pro Tima Larabeeho zlé. Do konce týdne tu bude sám.

Podívala jsem se na seznam případů. Černým fixem tu byly zapsány dva nové.

Ohořelé tělo nalezené v kontejneru za supermarketem Winn-Dixie. Evidenční číslo MCME 522-08.

Lidská lebka bez čelisti objevená ve sklepě. Evidenční číslo 523-08.

Moje kancelář je až vzadu, vedle patologů. Vzhledem ke své rozloze by se dala spíš klasifikovat jako komora.

Odemkla jsem dveře, sedla si ke stolu a odložila kabelku do zásuvky. Pak jsem vytáhla formulář z umělohmotné přihrádky nahoře na registrače za svými zády, zanesla číslo případu a stručně popsala ostatky a okolnosti jejich nalezení. Jakmile byly dokumenty připravené, spěchala jsem do šatny.

Budova úřadu soudního lékařství má dvě pitevny, v každé je jeden stůl. Ta menší má zvláštní ventilaci pro silné pachy.

Říkáme jí smradlavá. Je určena pro rozkládající se těla a utopence. Takové případy dělám já.

Rozložila jsem fotoaparáty, měřítka, síto, nástroje a malou lopatku a odebrala se do márnice. Dveře z nerezové oceli se otevřely a mě obklopil pach zmraženého masa. Rozsvítila jsem.

A v duchu odříkala děkovnou modlitbu Joeovi Hawkinsovi. Metaforicky řečeno.

V úterý jsem byla mrzutá, protože jsem musela vstávat v tak nekřesťanskou hodinu, takže mě tohle nenapadlo. Teď, když jsem se převlékala do sálového mundúru, mi došlo, že pokud jsou ty kotle na podlaze, tak s nimi asi nehnu.

Žádný problém. Hawkins je oba nechal na vozíku, na němž je sem dopravil z Greenleaf Avenue. Přidala jsem ještě lepenkovou krabici s lebkami a kuřetem, nohou uvolnila brzdu, otočila se a zády se opřela do dveří. Rozletěly se.

A já si málem pořádně natloukla zadek. Chytily mě něčí ruce, a jakmile jsem se vzpamatovala, ohlédla jsem se.

Tim Larabee připomíná kovboje, který strávil až příliš mnoho času v poušti. Je to závislák na maratónském běhu a každodenní trénink mu opotřeboval tělo, vysušil pleť a prohloubil už tak propadlé tváře.

Larabee měl v očích kající výraz. V očích, které byly zasazené až příliš hluboko. „Promiň. Netušil jsem, že tady někdo je.“

„Byla to moje chyba. Nemám chodit prdelí napřed.“

„Ukaž, pomůžu ti.“

Vymanévrovali jsme s vozíkem z chladicí místnosti a zajeli do pitevny. Cestou jsem mu vyprávěla o sklepech. „Voodoo?“

Pokřčila jsem rameny. Kdo ví?

„Předpokládám, že to, co je uvnitř, rentgenovat nebudeš.“ Larabee plácl rukou do jednoho železného kotle.

„Nebylo by to k ničemu,“ souhlasila jsem a natáhla si rukavice. „Ale až se objeví Joe, poprosím ho, aby mi zrentgenoval lebký.“

Larabee ukázal na krabici. „Můžu se mrknout?“

Otevřela jsem chlopně. Lebky byly v pozici, v níž jsem je uložila, zabalené v označeném igelitovém sáčku. Další pytel nebylo třeba zkoumat. Podle smradu bylo jasné, že je v něm kuře.

Soudní lékař si navlékal rukavice, já mezitím vyndala lidskou lebku a položila ji do korkového kruhu na pitevním stole.

„Dolní čelist?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Larabee přejel prstem po čele a temeni. „Vypadá to na vosk,“ řekl. Souhlasně jsem přikývla.

Larabee se dotkl skvrny rozlévající se kolem vosku. „Krev?“

„Podle mě ano.“

„Lidská?“

„Odeberu vzorky pro testy.“

Larabee obrátil dlaň vzhůru. Věděla jsem, co chce.

„Je to jenom předběžné,“ varovala jsem ho.

„Chápu.“

Vzala jsem lebku do rukou a otočila ji otvorem pro míchu nahoru.

„Samozřejmě si počkám na rentgen, ale vypadá to, že se zrovna začaly prořezávat zuby moudrosti. Chrup je minimálně opotřebený. Bazální šev srostl nedávno.“ Měla jsem na mysli spojení kosti klínové a týlní na spodině lební. „Tahle konfigurace naznačuje věk od patnácti do devatenácti let.“

Otočila jsem lebku.

„Zadní strana hlavy je hladká, žádné velké hrboly v místě úponů krčních svalů.“ Ukázala jsem na trojúhelníkovou bouli směřující dolů pod pravým ušním otvorem. „Bradavkovitý výběžek je malý. A podívej, jak se tenhle hřeben na konci lící kosti vytrácí.“

„Nepokračuje dozadu nad zvukovod.“

Přikývla jsem. „Všechny tyhle rysy jsou ženské.“

„Nadočnicové oblouky taky nejsou nijak výrazné.“

„Ne. Ale v tomhle věku to není nic definitivního.“

„A co rasa?“

„To bude těžké. Nosní otvor není moc široký, ale kosti nosu se setkávají dole na kořeni. Nosní trn je poškozený, takže se nedá odhadnout tvar.“ Otočila jsem lebku na stranu. „Spodní obličejová část vystupuje dopředu.“ Podívala jsem se na temeno. „Tvar lebky je dlouhý, ale nijak zvlášť úzký.“

Umístila jsem lebku zpět do kruhu.

„Zadám výsledky měření do programu Fordisc 3.0, ale intuice mi napovídá, že je to negroidní rasa.“

„Afroameričanka.“

„Anebo Afričanka. Anebo třeba z Karibiku. Z Jižní Ameriky. Ze Střední...“

„Dospívající černošská dívka.“

„Je to teprve předběžné.“

„Nojo. PMI?“

„Tak to bude ještě chvilku trvat.“

„Sto let? Padesát? Deset? Jeden rok?“

„Ano,“ řekla jsem. „Včera jsem FedExem odeslala hmyz.“

„Nevěděl jsem, že jsi tu byla.“

„Jen na chvíličku. Brzy ráno.“

„A co teď?“ zeptal se Larabee.

„Teď začnu prosívat dva kotle hlíny.“

Dveře se pootevřely a do vzniklé škvíry strčil hlavu Joe Hawkins.

„Včera jsem vám něco nechal v kafírně. Našli jste to?“

Oba s Larabeem jsme zavrtěli hlavou.

„Já byla celý den na univerzitě,“ hájila jsem se.

„Já byl v Chapel Hill,“ přidal se Larabee.

„To nevádí. Stejně se vám to nebude líbit.“

5

Následovali jsme Hawkinse krátkou chodbou do malé místnosti pro zaměstnance. Po levé straně byla miniaturní kuchyňka se skříňkami, dřezem, vařičem a lednicí. Na pultě trůnil na jednom konci telefon a malý televizor, na druhém kávovar a košík se sáčky cukru a sušené smetany. Skoro celou pravou polovinu místnosti zabíral kulatý stůl a čtyři židle.

Joe Hawkins dělá s mrtvolami už od dob Eisenhowerovy vlády a je živoucím důkazem, že práce si člověka změnila k obrazu svému. Joe je vychrtlý jako umrlec, pod očima má tmavé kruhy, nad nimi husté obočí a obarvené černé vlasy sčesané z čela. Je dokonalým prototypem koronera z béčkových filmů.

Hawkinsova tvář se neusmívala ani teď, když došel ke stolu a zabodl prst do otevřeného výtisku úterního vydání *Charlotte Observer*.

„Včerejší noviny.“

Larabee i já jsme se naklonili, abychom si článek mohli přečíst. Místní zprávy. Strana pět. Čtyři odstavce. Jedna fotka.

Satan, nebo skládka?

V pondělí večer policie zaznamenala jeden překvapivý telefonát na tísňovou linku 112. V domě na Greenleaf Avenue instalatér během rekonstrukce objevil kromě zrezlých trubek ještě něco dalšího. Za několik hodin byly ze sklepa vyzvednuty lebky, kotle a celá řada dalších podivných předmětů. Všechny byly převezeny do márnice soudního lékařství a do kriminalistické laboratoře policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg.

Celou operaci řídili soudní antropoložka dr. Temperance Brennanová a detektiv z oddělení vražd Erskine Slidell. Na dotaz, zda se jedná o lidské ostatky, policie nereagovala.

Instalatér Arlo Welton nám popsal, jak se skrz stěnu proboural do záhadného podzemí. Tam prý spatřil oltář a satanistické propriety, které dle jeho názoru bezpochyby sloužily k démonickým obřadům.

Uctívání d'ábla? Anebo jen podzemní kontejner na odpadky? Vyšetřování pokračuje.

Fotka byla zrnitá, pořízená z velké dálky a za slabého světla. Byli jsme na ní se Slidellem, jak stojíme vedle pokroucené houpačky na verandě. Vlasy se mi uvolnily z culíku a na sobě jsem měla kombinézu. Skinny se šťoural v uchu. Produkční televizního pořadu *The View* by si v tu chvíli patrně nevybral ani jednoho z nás. Pod fotografií byla podepsaná Allison Stallingsová.

„Roztomilý,“ ozval se Larabee.

„Do prdele,“ okomentovala jsem to já.

„Pěkný účes.“

Prostředníčkem jsem dala Larabeemu jasně najevo, co si myslím o jeho vtipkování.

Jako na zavolanou v tu chvíli zazvonil telefon. Hawkins ho zvedl, já si ještě jednou přečetla celý článek a cítila, jak ve mně roste obvyklé podráždění. Ačkoli jsem horlivý konzument zpráv v tištěné i elektronické podobě, nesnáším, když se mi novináři cpou do laboratoře nebo na naleziště ostatků. Z mého pohledu prostě foťáky, kamery a mikrofony nejdou s mrtvými těly dohromady. Z jejich pohledu nejsou laborka ani místo činu mým soukromým teritoriem a veřejnost má právo na informace. Koexistujeme tedy ve stavu nuceného příměří a ustupujeme jen v případě absolutní nutnosti.

Allison Stallingsová. To jméno mi nic neříkalo. Že by nějaký nováček? A to jsem si myslela, že znám ve městě všechny reportéry z černé kroniky.

„Paní Flowersové bez přestání vyzvání telefon. Tisk.“ Hawkins si položil sluchátko na hrud'. „Prý zatím jen opakovala ‚bez komentáře‘. Ted' když jste tady, chce jasné instrukce.“

„Řekněte jí, ať dělá mrtvého brouka,“ navrhla jsem.

„Bez komentáře‘ je dobrý,“ převálcoval mě Larabee.

Hawkins předal vzkaz. Poslouchal. Znovu si přitiskl sluchátko ke košili. „Prý se nedají odbýt.“

„Záhadné? Satanistické?“ Z mého hlasu odkapávalo pohrdání. „Nejspíš doufají, že do zpráv v pět hodin nacpou nějaké uvařené mimino.“

„Bez komentáře,“ zopakoval Larabee.

Zbytek dne jsem strávila s materiálem z Greenleaf Avenue.

Vyfotografovala jsem lidskou lebku a zahájila analýzu. Začala jsem chrupem.

Bohužel z původních šestnácti horních zubů se jich dochovalo jen deset. Nic neobvyklého. Přední zuby mají jen jeden kořen. Jakmile se s vámi dásně rozloučí, řezáky a špičáky se brzy odeberou za nimi.

Průvodce stárnutím chrupu: lidské zuby nepřicházejí na svět úplně hotové. Každý ví, že savci mají dvě sady zubů – mléčné a trvalé. A že každá z nich se objevuje v určitém pořadí. Řezáky, třenové zuby, špičáky, stoličky. Celý vývoj chrupu je ovšem mnohem složitější než tahle hra o dvou jednáních. A skoro celé představení se odehrává za scénou.

Scénář. Jednání první: hluboko v dásni se objeví zubní pupen. Na něj se ukládá sklovina a kořen začíná růst směrem dolů nebo nahoru do zubního lůžka. Objevuje se korunka. Kořen se prodlužuje a nakonec vytvoří hrot. Jinými slovy, tvorba kořene pokračuje i poté, co se zub prořízne dásní. Ostatní zoubky si mezitím hrají vlastní scénky a v daném pořadí se objevují na jevišti.

Kraniální rentgeny vykazovaly částečné prořezání třetích molárů nahoře a částečné dokončení vývoje kořenů druhých molárů. Tahle kombinace spolu se stavem bazálního švu naznačovala věk mezi čtrnácti a sedmnácti lety. Moje intuice upřednostňovala horní hranici tohoto rozpětí.

Opětovné vyhodnocení kraniálních znaků nezměnilo můj původní názor na pohlaví a rasu. Nicméně pro jistotu jsem provedla příslušná měření a výsledky zadala do laptopu.

Fordisc 3.0 je antropometrický program, který pracuje statistickou metodou zvanou diskriminační funkční analýza neboli DFA. DFA je založena na porovnání referenčních skupin skládajících se ze známých vzorků – v tomto případě lebek osob, jejichž rasa a pohlaví jsou zdokumentovány a jejichž rozměry byly zadány do databáze. „Neznámí“, jako moje lebka z Greenleaf, se porovnají se „známými“ z referenční skupiny a vyhodnotí se podobnosti a odlišnosti.

Pro určení pohlaví existuje celá řada referenčních skupin a každá se skládá ze známých mužů a žen konkrétního rasového nebo etnického původu. A jelikož úzké lícní kosti a poměrně dlouhá lebka v tomto případě vyloučily asijské nebo indiánské předky, vybrala jsem pro srovnávání europoidní a negroidní rasu.

Žádné překvápko. Ať už byla bílá nebo černá, lebka z Greenleaf patřila do holčičí skupiny.

Vyhodnocení rasy je poněkud obtížnější. Stejně jako při stanovení pohlaví se potenciální referenční skupiny skládají z osob obou pohlaví, a to černochoů, bělochoů, amerických indiánů či Japonců, ale také Guatemalců, Hispánců, Číňanů a Vietnamců. Tohle všechno obsahuje databáze Fordisc.

Provedla jsem dvousměrné porovnání mezi černoškami a běloškami.

Má neznámá zapadla mezi ty první. Ale jen tak tak.

Zkontrolovala jsem interpretační údaje.

Aposteriorní pravděpodobnost udává pravděpodobnost příslušnosti neznámého ke konkrétní skupině na základě relativní blízkosti vůči všem skupinám. Hlavním předpokladem je, že v rámci jedné skupiny jsou varianty víceméně stejné, že mezi jednotlivými skupinami se hodnoty liší a že neznámý jedinec patří do některé z referenčních skupin, s nimiž se pracuje. To poslední nemusí být vždycky pravda. Diferenční analýza klasifikuje jakoukoli sadu výsledků měření, a to i v případě, že je vaším neznámým šimpanz nebo hyena.

Lepším ukazatelem příslušnosti ke skupině je typická pravděpodobnost. Ta udává pravděpodobnost příslušnosti neznámého ke konkrétní skupině na základě průměrné variability

všech skupin využitých v analýze. Na rozdíl od aposteriorní pravděpodobnosti hodnotí absolutní, nikoli relativní vzdálenost.

Podívejte se na to takhle. Pokud potřebujete zařadit neznámého jedince do jedné z referenčních skupin programu, aposteriorní pravděpodobnost vám udá tu nejlepší možnost. Typická pravděpodobnost vám poví, zda je tahle možnost reálná.

Výsledky na obrazovce ohlašovaly, že v případě mé neznámé je černošský původ pravděpodobnější než bělošský. A že její hlava není poskládaná jako hlavy černošek v databázi.

Znovu jsem to přeměřila a přepočítala.

Tentýž výsledek.

Čísla ukazují jedním směrem, a deduktivní úsudek jiným? To není nic zvláštního. Vycházím ze zkušenosti. A jelikož geny se o statistiku moc nestarají, věděla jsem, že existuje možnost smíšeného původu.

Nalistovala jsem si titulní stranu a vyplnila kolonky formuláře.

Pohlaví: ženské.

Původ: negroidní (možný i smíšený europoidní). Věk: čtrnáct až sedmnáct let. Kristapána. Bylo to ještě dítě.

Zírala jsem do prázdných očních důlků a pokusila se si to děvče představit. Bylo mi smutno. V myšlenkách se mi vytvořil hrubý obraz její podoby, založený především na tvářích mladých černošek, které vídám kolem sebe. Katyiny kamarádky. Moje studentky. Holky, co se poflakují v parku za College Street. Viděla jsem před sebou tmavé vlasy, černé oči, čokoládovou plet'. Co ta dívka cítila? O čem přemýšlela? Jaký výraz formoval její rysy, když každý večer usínala a ráno se probouzela?

Čtrnáct až sedmnáct let. Napůl žena, napůl dítě. Měla ráda knížky? Jezdila na kole? Na harleyi? Courala se po obchoďáku? Měla přítele? Kdo ji pohřešuje?

Existovaly v jejím světě vůbec obchoďáky? Kdy zemřela? Kde?

Dělej svou práci, Brennanová. Zjisti, kdo to byl. A co se jí stalo.

Odehnala jsem sentimentální myšlenky a znovu se zaměřila na vědecké uvažování.

Další políčko formuláře se mě ptalo na PMI a ZÚ. Postmortální interval. Způsob úmrtí.

Máte-li vysušené kosti zbavené tkání a organických složek, může být určení doby, která uplynula od smrti, ještě těžší než rasový původ.

Jemně jsem potěžkala lebku v ruce, abych odhadla její váhu. Kost vypadala pevně a stejně působila i na omak, nebyla porézní ani poškozená jako staré ostatky ze hřbitovů nebo archeologické nálezy. Veškerý viditelný povrch byl zbarven do čajově hnědého odstínu.

Hledala jsem kulturní odlišnosti, například výplně zubů, umělé deformace lebky, jako je její prodlužování pomocí provazu nebo zploštění týla, a stopy po trepanaci. Nic.

Zkontrolovala jsem, zda mohla být pohřbená v rakvi. Na lebce se nedochovaly žádné artefakty typu modelovacího vosku ani žádné otvory po trokaru. Žádná vlákna ani útržky tkanin. Žádná nabalzamovaná tkáň. Žádné odlupování vnější vrstvy kosti. Žádné vlasy ani chlupy.

Malou baterkou jsem si posvítila do foramen magnum, velkého otvoru v týle, jímž z mozku vychází mícha. Kromě nalepené špíny byl vnitřek klenby prázdný.

Párátkem jsem seškrábala hlínu na vnější straně lebky. Na vozíku se mi vytvořila malá hromádka. Ačkoli byla o něco světlejší, ta zemina vypadala podobně jako hlína v kotli. Našla jsem v ní jednu svinku, jednu kuklu a ani stopu po nějaké rostlině.

Pak jsem špičkou párátka začala zkoumat nosní a ušní otvory. Na hromádku přibyla další hlína.

Shrábla jsem hlínu z lebky, svinku a kuklu do igelitového sáčku a nadepsala na něj identifikační číslo, datum a své jméno. Možná tenhle vzorek nikdy nikdo zpracovávat nebude, ale je lepší si ho schovat pro strýčka Příhodu.

Skalpelem jsem odloupla šupinky vosku ze svíčky, který pokrýval temeno hlavy, a uložila je do druhého sáčku. Vzorky „krve“ šly do třetího.

Pak jsem se vrátila k rentgenům. Pomalu jsem se prokousávala frontálními, laterálními, posteriorními a bazálními snímky, které mi Hawkins přinesl.

Lebka nevykazovala žádné stopy traumatu ani choroby. Žádné kovové úlomky, které by naznačovaly střelné poranění. Žádné

fraktury, otvory po vstupu nebo výstupu kulky, ani zářezy od ostrého nástroje. Žádné léze, vady, ani stopy po kosmetickém nebo léčebném chirurgickém zákroku. Ani jediný náznak, který by nějak souvisel s lékařskou anamnézou nebo stavem chrupu té dívky. A ani jediná stopa, která by mě dovedla ke způsobu úmrtí.

Znovu jsem prohlédla lebku i rentgeny pod lupou.

Nic. Tahle lebka byla pozoruhodně nepozoruhodná.

Znechuceně jsem v duchu probírala možnosti odhadu PMI u suchých kostí. Ultrafialová fluorescence, test na modře zbarvený indofenol, supersonická konduktivita, histologická nebo radiografická analýza, vyhodnocení obsahu dusíku nebo aminokyselin, radiokarbonové datování uhlíkem C14, výpočet míry narušení tukové tkáně, sérologické stanovení obsahu uhličitánů a proteinů, benzidinová zkouška, reakce s lidskými antigeny.

I když jsem odeslala svinku a kuklu entomologovi, měla jsem velké pochybnosti, že to k něčemu bude. Klidně mohly pocházet z hlíny vyplňující kotel a proniknout do lebky až mnoho let po smrti té dívky.

Dobrou možností bylo radiokarbonové datování. Ukázalo by, zda k úmrtí došlo před rokem 1963 nebo po něm. Tehdy totiž skončily atmosférické zkoušky termionukleárních zbraní. Jenomže vzhledem ke stavu kostí jsem pochybovala, že by PMI byl delší než padesát let. Kromě toho by Larabee kvůli rozpočtovým omezením testování uhlíkem C14 nikdy nezaplatil.

Roztočila jsem pilku Stryker, odstranila malý vzorek z pravé části lebeční kosti a zasunula ho do igelitového sáčku. Potom jsem vytrhla druhou stoličku vpravo a přidala ji do pytlíku. I když si nemůžeme dovolit radiokarbonové datování, mohli bychom oba kousky využít pro sekvencování DNA. Jakmile byly vzorky zabalené, dopsala jsem výsledky svého pozorování do formuláře.

PMI: pět až padesát let.

ZÚ: neznámý.

Představila jsem si, jak se bude Slidell tvářit, až mu tohle oznámím. Na ten rozhovor jsem se netěšila. Zklamaně jsem se pustila do zvířecích ostatků. No jo. Koza a kuře.

Obě lebky obsahovaly zbytky vysušeného masa. V klenbě a zvukovodech kozí lebky jsem našla pár larev a kukel.

Vzorky z kuřete jsem odebírala už v úterý, takže jsem věděla, že je to hotová zlatá žíla. Dospělé mouchy. Larvy. Tělo kuřete vydalo dokonce i pár brouků a několik velmi velkých švábů. Počkám si na vyjádření entomologa, ale už teď jsem si byla jistá, že Strašpytlík odešel na věčnost během několika posledních měsíců.

Obrátila jsem svou pozornost k velkému kotli.

Nejdřív jsem pořídila pár fotografií. Pak jsem do dřezu položila nerezovou misku a na ni síto. Nasadila jsem si roušku a začala prosívat. Hlína šustivě propadávala sítem. Kolem mě se zvedl zemitý pach.

Jedna lžíce. Tři. Pět. Na sítu zůstalo pár oblázků, šnečích ulit a částí hmyzích těl.

Při dvanáctém zaboření lžíce do hlíny jsem ucítila odpor. Odložila jsem lopatku a začala hrabat rukou. Během několika vteřin jsem vylovila scvrklou hmotu o průměru asi pěti centimetrů.

Položila jsem svůj nález na vozík a opatrně ho zkoumala prsty.

Ta hmota byla seschlá, a přesto houbovitá.

Na dvířka mého mozku začala tukat nepříjemná obava. To, co držím, je organického původu.

Odstraňovala jsem hlínu a prohlížela si detaily. Brázdy. Rýhy.

Nebylo pochyb.

Dívala jsem se na kus mumifikované šedé kůry mozkové.

Moje vlastní neurony na mě vypálily jedno jméno.

Mark Kilroy.

Odehnala jsem ho.

Lidský mozek měří přibližně čtrnáct set centimetrů krychlových. Tahle věc byla podstatně menší.

Koza? Kuře?

Najednou mě napadla hrozivá myšlenka. Mohl by to být jen jeden lalok lidského mozku?

To už byla otázka pro Larabeeho.

Zabalila jsem svůj nález do sáčku, označila ho a pokračovala v prosívání hlíny.

A učinila další děsivý objev.

6

Nejprve mě napadlo, že je to svatý obrázek, jaké používají zbožní katolíci. Jako děti jsme je se sestrou Harry sbíraly. Jsou o něco menší než řidičský průkaz a zobrazují světce nebo biblickou scénu a odpovídající modlitbu. Ty dobré slibují shovívavost a odpuštění trestu, který si musíte odpykat v očistci za to, co jste tady na zemi zpackali.

Jenomže taková kartička to nebyla. Když jsem tu věc vyjmula z igelitového obalu, objevil se portrét ze školní ročenky.

Dívka byla zachycena od pasu nahoru, jak se opírá o strom s pohledem upřeným do objektivu. Na sobě měla hnědý svetr s dlouhými rukávy, z něhož jí vykukovalo břicho. Jednou rukou se dotýkala stromu, druhou si palcem zahákla za opasek vybledlých džín.

Vlasy měla uprostřed rozdělené přšinkou, sčesané dozadu a zastrčené za uši. Byly černé. Oči měly barvu tmavé čokolády, pleť jako muškátový oříšek. Vypadala asi na sedmnáct.

V hrudi se mi všechno sevřelo.

Dospívající černošská dívka.

Oči mi sjely k vozíku. Dobrý bože, může to být její lebka? A pokud ano, jak se ocitla ve sklepě? Bylo snad to děvče zavražděné?

Znovu jsem se zahleděla na fotografii.

Dívka měla mírně nakloněnou hlavu a lehce zvednutá ramena. Koutky úst se jí zdvihaly v rozpustilém úsměvu. Vypadala šťastně, překypovala sebejistotou a příslibem života. Proč její fotku někdo zahrabal do toho kotle?

Může mít Arlo Welton pravdu? Doopravdy objevil oltář používaný pro satanistické obřady? Pro lidské oběti? V novinách se tu a tam objevily podobné zprávy, a ačkoli se to stává zřídka, i takové zruďnosti se na světě dějí.

Zazvonil telefon a ušetřil mě tak dalšího hloubání nad děsivými možnostmi.

„Vy jste si ale dneska přivstala.“ Jako obvykle zněl hlas paní Flowersové pěkně zvesela.

„Mám hodně práce.“

„Novináři jsou kvůli tomu sklepu úplně bez sebe.“

„Aha.“

„Telefon mi zvoní jak pominutý.“

Pohlédla jsem na hodiny na stěně. Dvanáct čtyřicet.

„Oni toho nechají, jakmile jejich pozornost upoutá nějaký nový sólokapr. Jen jsem si říkala, že vám dám vědět – řítí se k vám pan detektiv.“

„Slidell?“

„Přesně tak. I s partákem.“

„Díky za varování.“

Právě jsem pokládala sluchátko, když se dveře pitevny otevřely. Vešel Slidell, následovaný vytáhlým kostlivcem s kufříkem z italské kůže v ruce.

Skinny Slidell a Eddie Rinaldi spolu k velkému údivu okolí pracují už od osmdesátých let. Tihle dva muži jsou totiž naprosto odlišní.

Rinaldi měří metr devadesát tři a váží sotva třiasedmdesát kilo. Slidell měří metr sedmdesát sedm a váží o hodně víc; většina tělesné hmotnosti se mu usadila v místě, kde by měl mít pas. Rinaldi má ostré rysy. Slidellovy jsou povadlé a povislé a vaky pod jeho očima mají velikost *empanád*.

Proč má přezdívku Skinny? To chápou snad jen sami policajti.

Jejich odlišnost se ovšem neomezuje jen na fyziognomii. Slidell je bordelář. Rinaldi pořádníček. Slidell do sebe hází hamburgery. Rinaldi uždibuje tofu. Slidell miluje Elvise, Sama Cookea a the Coasters. Rinaldi naopak Mozarta, Vivaldiho a Wagnera. Slidell

nakupuje oblečení v obchodáku. Rinaldi nosí jen návrhářské kousky a obleky šité na míru.

Přesto spolu pořád ještě pracují. Nepochopitelné.

Slidell si sundal napodobeninu slunečních brýlí Ray-Ban a za nožičku si je pověsil do kapsy u saka. Dneska jeho volba padla na kostkovaný polyester, pojmenovaný patrně po nějakém golfovém hřišti ve Skotsku.

„Jak to sviští, paní doktorko?“ Slidell sám sebe pokládá za Drsného Harryho města Charlotte. Hantýrka hollywoodských policajtů je součástí jeho image.

„Velmi zajímavé dopoledne,“ odpověděla jsem a kývla na Rinaldiho. „Detektive.“

Rinaldi mávl rukou na pozdrav, ale jeho pozornost byla zaměřena na kotle a lebky.

Takový je Rinaldi. Věcný. Žádné legrácky ani vtípky. Žádné stížnosti ani smlouvání. Žádné hovory o soukromých problémech nebo sdílená radost z úspěchu. Ve službě je zdvořilý, rezervovaný a dokonale se ovládá.

Mimo službu? To vlastně skoro nikdo neví. Rinaldi se narodil v západní Virginii a krátce navštěvoval vysokou školu. Pak se někdy v sedmdesátých letech přistěhoval do Charlotte. Oženil se, ale manželka mu zakrátko zemřela na rakovinu. Slyšela jsem cosi o dítěti, ale přede mnou se ten člověk o synovi nebo dceři v životě nezmínil. Rinaldi žije sám v malém cihlovém domku v klidné, upravené čtvrti zvané Beverly Woods.

Kromě výšky, záliby v ušlechtilé hudbě a drahém oblečení nemá Rinaldi žádné fyzické rysy či výstřední vlastnosti, z nichž by si ostatní poldové mohli dělat legraci. Pokud vím, tak nikdy nebyl terčem vtípků kvůli nepovedené akci nebo trapné příhodě. Možná právě proto taky nikdy nedostal žádnou přezdívku.

Podtrženo, sečteno: Rinaldi nebyl chlapík, kterého bych pozvala na večírek s margaritou, ale pokud bych se ocitla v nebezpečí, určitě bych stála o to, aby mi kryl záda.

Slidell zvedl roztažené prsty a zavrtěl rukou. „Takhle si nějaký kretén představuje halloweenskou dekoraci?“

„Možná ne.“

Vrtění přestalo.

Shrnula jsem biologický profil, který jsem vypracovala na základě analýzy lebky.

„Ale ta je starší než hlína, že jo?“

„Odhaduji, že to děvče je mrtvé minimálně pět, maximálně padesát let. Intuice mi napovídá, že to bude blíž té dolní hranici.“

Slidell vyfoukl vzduch mezi rty. Jeho dech páchl po tabáku.

„Příčina smrti?“

„Lebka nevykazuje žádné znaky choroby ani poranění.“

„Což znamená?“

„To nevím.“

„Kde je čelist?“

„To nevím.“

„To je mi tedy pokrok.“

Klid, Brennanová.

„Tohle jsem našla ve velkém kotli. Asi tak deset centimetru pod povrchem.“

Položila jsem školní fotografii na vozík. Oba muži přistoupili blíž, aby se podívali.

„Ještě něco?“ Slidell stále upíral oči na fotku.

„Kus mozku.“

Rinaldimu vyletělo obočí nahoru. „Lidského?“

„Doufám, že ne.“

Rinaldi a Slidell zvedli oči od fotografie, pohlédli na lebku a pak zase zpátky.

Rinaldi promluvil první. „Myslíte, že je to tatáž mladá dáma?“

„Na základě kraniálních a obličejových rysů nemohu tuhle možnost vyloučit. Věk, pohlaví i rasa odpovídají.“

„Mohla byste provést superimpozici?“

„Bez spodní čelisti to nemá velký smysl.“

„Předpokládám, že totéž platí pro faciální aproximaci, že?“

Prisvědčila jsem. „Výsledný obraz by byl příliš spekulativní a mohl by identifikaci spíš zkomplikovat, než jí pomoci.“

„Zkurvená práce.“ Slidell kýval hlavou ze strany na stranu.

„Začneme hledat v DPO.“ Rinaldi měl na mysli databázi pohřešovaných osob.

„Jděte tak deset let zpátky. Když nic nevyběhne, můžeme časový rámec ještě rozšířit.“

„Asi nemá smysl posílat údaje do NCIC, vidíte?“

NCIC je národní kriminalistické informační centrum FBI, počítačový index trestních rejstříků, uprchlíků, zcizeného majetku a pohřešovaných a neidentifikovaných osob. Porovnáním detailních informací, které sem vkládají orgány činné v trestním řízení, je systém schopen pospojovat těla nalezená na určitém místě s osobami, jejichž zmizení bylo nahlášeno někde úplně jinde.

Jenomže ta databáze je obrovská. Pokud máte jako identifikační rysy pouze věk, pohlaví a rasu a časový rámec zhruba padesáti let, vyjede vám soupis dlouhý jako telefonní seznam.

„Ne,“ dala jsem mu za pravdu. „Dokud nebudeme mít víc, tak ne.“

Pověděla jsem detektivům ještě o hmyzu a kuřeti.

Rinaldi pochopil. „Takže ten sklep pořád ještě někdo používá.“

„Podle stavu kuřete bych odhadovala, že tam někdo byl před pár měsíci. A možná ještě později.“

„Chcete říct, že nějaký šaman zavedl tu holku do sklepa a uřízl jí hlavu?“

„To nechci.“ Chladně. „I když si myslím, že právě to se přihodilo tomu kuřeti.“

„Takže ten přiblblý instalatér měl pravdu?“

„Já jen říkám, že tu existuje jistá možnost –“

„Šamani? Lidská oběť?“ Slidell zakoulel očima a zanotoval ústřední melodii seriálu *Zóna soumraku*.

Ačkoli jich je poměrně málo, existují na této planetě lidé, kteří mě dovedou vydráždit a vyprovokovat, abych vypustila z úst věci, které bych jinak neřekla. Slidell k těmto mimořádným duším patří. Nesnáším chvíle, kdy se přestávám ovládat, a pokaždé si přísahám, že už se to víckrát nestane. Se Slidellem tento slib opakovaně porušuji.

Ted' se to stalo.

„To si povídejte Marku Kilroyovi.“ Vyletělo to ze mě dřív, než jsem to stihla rozvážit.

Nastala chvíle ticha. Potom Rinaldi zvedl jeden dlouhý kostnatý prst.

„Chlapec z Brownsville v Texasu. Zmizel v devětaosmdesátém v Matamoros v Mexiku.“

„Kilroye znásilnili, mučili a pak zabili. Adolfo de Jesus Constanzo a jeho následovníci. Vyšetřovatelé našli hochův mozek plavat v kotli.“

Slidell zamrkal. „No a co?“

„Kilroyovi vyřizli orgány a použili je při svých obřadech.“

„Chcete říct, že tady máme to samé?“

Už teď jsem litovala, že jsem zmínkou o Kilroyově případu nabudila Slidellovu představitost.

„Musím dodělat ty kotle. A počkám, na co přijdou v kriminalistické laboratoři.“

Slidell sebral fotografii dívky a podal ji parťákovi.

„Podle oblečení a účesu ten obrázek nebude moc starý,“ poznamenal Rinaldi. „Mohli bychom to odvysílat, třeba ji někdo pozná.“

„S tím radši počkáme,“ opáčil Slidell. „Kdybysme na obrazovce předváděli ksichtík každého děcka, které nemůžeme najít, tak by Vážený Divák tu bednu radši vypnul.“

„Souhlasím. A ani vlastně nevíme, jestli se tahle holka pohřešuje.“

„V tomhle městě zas nemůže být tolik ateliérů, co fotí pubertáky.“ Slidell si strčil obrázek do kapsy. „Začneme u nich.“

Přikývla jsem. „Možná není z našeho města. Co jste zjistili o tom domě na Greenleaf Avenue?“

Rinaldi vytáhl malý, v kůži vázaný blok z vnitřní náprsní kapsy saka, které se výrazně lišilo od oděvu jeho kolegy. Námořnická modř, dvouřadé, velice luxusní.

Dokonale upravené nehty obrátily pár stránek.

„Po válce ho koupili nějací Horneovi. Pak už ten dům jen zřídka měnil majitele, a navíc vždycky jen v rámci příbuzenstva. Měl jsem na mysli druhou světovou válku,“ upřesnil Rinaldi a zvedl oči od poznámek. „Pokud by to okolnosti vyžadovaly, můžeme prověřit i starší záznamy.“

Přisvědčila jsem.

„Roscoe Washington Horné vlastnil dům od roku 1947 do roku 1972. Po něm byla do roku 1994 majitelkou Lydia Louise Tillmanová-Horneová a po ní Wanda Belle Sarasotaová-Horneová. Zemřela před osmnácti měsíci.“

„Stará rodinná plantáž,“ odfrkl si Slidell.

Rinaldi dál četl ze svých poznámek.

„Po Wandině smrti zdědil nemovitost prasynovec, Kenneth Alois Roseboro.“

„Roseboro v tom domě bydlel?“

„To teprve zjišťuju. Roseboro dům prodal Polly a Rossovi Whitnerovým. Oba se přistěhovali z New Yorku. Ona je učitelka, on se stará o klienty v Bank of America. K převodu vlastnického práva došlo dvacátého září tohoto roku. Whitnerovi momentálně bydlí v pronajatém bytě na Scaleybark Road. Jak se zdá, tak v domě na Greenleaf plánují rozsáhlou rekonstrukci.“ Rinaldi zavřel blok a uložil ho zpátky do kapsy.

Chvilí bylo ticho. Prolomil ho Slidell.

„Četli jsme noviny.“

„Já ten článek viděla. Ta Stallingsová píše pro Observer pravidelně?“

„Její jméno nám nic neříká,“ prohlásil Rinaldi.

Slidelovy falešné raybanky sklouzly na své místo.

„Tu holku bysme měli trochu přibrzdit.“

Můj oběd sestával z müsli tyčinky a dietní coly. Po jídle jsem našla Larabeeho v hlavní pitevně, kde rozřezával tělo z kontejneru.

Shrnula jsem mu své poznatky a rozhovor se Slidellem a Rinaldim. Poslouchal, lokty ohnuté, zakrvácené ruce daleko od těla.

Popsala jsem mu nalezený mozek. Slíbil, že se na něj ještě dnes podívá. Ve dvě už jsem byla zpátky u kotlů.

Asi po dvaceti minutách prosívání mi zazvonil mobil. Na displeji jsem si přečetla Katyino číslo do práce.

Svlékla jsem jednu rukavici a stiskla tlačítko.

„Ahoj, zlatíčko.“

„Kde jsi?“

„V práci.“

„Cože?“

Sundala jsem si roušku a zopakovala to.

„Jsou to fakt satanisti?“

„Tys četla noviny, vid?“

„Pěkná fotka.“

„Jo, všichni to říkají.“

„Já bych to tipovala na vtípek nějakého vykutáleného bratrstva. Tohle město mi na uctívání Satana připadá až moc slušňácké. Satanismus znamená výstřednost. Exotiku. Nekonenčnost. Pasuje ti to snad ke starému nudnému Charlotte?“

„Co se děje?“ zeptala jsem se, protože jsem v jejím hlase zaregistrovala náznak nespokojenosti.

Po šesti letech snažení Katy letos dokončila studium psychologie na univerzitě a získala magisterský titul. K promoci ji nedovedla touha po akademickém vzdělání, ale spíš výhrůžky týkající se ukončení rodičovského financování. Byla to jedna z mála věcí, na které jsme se s Petem shodli. Šest let je maximum, děvče.

Proč Katy tak dlouho trvalo, než dostudovala? Nedostatek inteligence za to opravdu nemohl. Ve všech pěti hlavních předmětech si udržovala průměr 1,2.

Ne, mentální schopnosti nebyly pravou příčinou. Má dcera je chytrá a má fantazii. Problém je, že je netrpělivá a roztěkaná.

„Přemýšlím, že dám výpověď“, prohlásila Katy.

„Aha.“

„Je to strašně nudná práce.“

„Sama ses rozhodla, že budeš pracovat v kanceláři veřejného obhájce.“

„Myslela jsem, že se dostanu k –,“ odfrkla si, „– no já nevím. K něčemu zajímavému. K něčemu, jako děláš ty.“

„Já prosívám hlínu.“

„Víš, jak to myslím.“

„Prosívat hlínu je únavné.“

„Jakou hlínu?“

„Z těch kotlů.“

„Pořád lepší než prosívat papíry.“

„Záleží na tom, jaké to jsou papíry.“

„Našla jsi něco?“

„Pár věcí.“ Ani nápad, že bych se zmínila o fotce nebo mozku.

„Kolik je těch kotlů?“

„Dva.“

„A jak jsi daleko?“

„Pořád jsem ještě u prvního.“

„Když ti to nepůjde, tak je vyměň.“

Typická Katy. Když tě něco nudí, vybodni se na to.

„To nedává smysl.“

„Ježíšikriste, ty jsi zkosnatělá. Proč by ne?“

„Protokol.“

„Když přeskočíš z jednoho na druhý, stejně nezměníš to, co je uvnitř.“

S tím jsem nemohla nesouhlasit.

„Jak se má Billy?“ zeptala jsem se.

„Je to debil.“

OK.

„Šla bys na večeři?“ zeptala jsem se.

„Kam?“

„Do *Volare*. V sedm.“

„A můžu si dát mořský jazyk?“

„Ano.“

„Budu tam. Tedy za předpokladu, že do té doby neumřu nudou.“

Vrátila jsem se k práci.

Ulity. Kameny. Kukly. Švábi. Jeden dva kožojedi. Stonožka. Vážně vzrušující.

Ve tři jsem už zívala a myšlenky se mi toulaly bůhvídkde.

Pohled mi padl na druhý kotel.

Už jsem ho nafotila a označila sáčky na důkazní materiál. Nový příděl mi trochu zvedne náladu, řekla jsem si v duchu. Zbystří mé pozorovací schopnosti.

Ubohé.

A proč sakra ne?

Lepší.

Očistila jsem síto a lopatku a zabořila ji do hlíny.

A okamžitě narazila na zlatý poklad.

7

Po devadesáti minutách byl už malý kotel prázdný. Pult za mnou lemovala strašidelná sbírka předmětů.

Jedenadvacet špejlí.

Čtyři šňůry korálků, jedna bílá, dvě červeno-černé a jedna černo-bílá.

Sedm železničních hřebů, čtyři natřené načerno, tři načerveno.

Ptačí kosti, pár kuřecích, další patrně holubí.

Krví potřísněné peří.

Dvě uřezané kosti, obě z končetin, které nepatřily lidem. Nahlédla jsem do Gilbertovy *Osteologie savců* a identifikovala jednu jako kozí, druhou jako psí.

Dva čtvrtáky, čtyři nikláky, jeden deseticent. Nejnovější z nich byl vyražený v roce 1987.

Cítila jsem mírné uspokojení. Tahle mince byla uložená hluboko v hlíně a naznačovala, že rokem 1987 asi započalo plnění kotle. Toto datum odpovídalo mému odhadu PMI u lidské lebky.

Vzpamatuj se, Brennanová. Lebku mohli do té sbírky klidně přidat, až když byl kotel plný. Anebo se stala lebkou ještě hodně dlouho předtím.

I přesto jsem pocítila nový příval energie a vrátila se k většímu kotli.

Už jste někdy byli na výletě a dospěli k názoru, že potřebujete KFC? Cestou jste jich minuli snad milion, ale teď jako na potvoru ani na jednom sjezdu z dálnice žádná kuřecí stehýnka nejsou. Zastavíte a dáte si hamburger. Po dalším kilometru se na vás z billboardu směje pan Plukovník.

Přesně to jsem udělala. Vzdala jsem to moc brzy.

Jakmile jsem podruhé zabořila lopatku, kotel začal vydávat své poklady. Špejle. Korálky. Náhrdelníky. Peří. Železné předměty včetně železničních hřebů, koňských podkov a horní části motyky. Drobné mince. Data na nich se pohybovala od šedesátých do osmdesátých let.

Podívala jsem se na hodiny. Za pět minut šest. Co teď? Odjet domů, vysprchovat se a vyfénovat si vlasy? Pracovat dál, osprchovat se tady a sejít se s Katy s mokrou hlavou?

Rozhodla jsem se dál kutat a prosívat.

Šest deset. Lopatka narazila na něco tvrdého. Stejně jako v případě mozku jsem tu věc začala raději prozkoumávat prsty.

Objevil se hnědý knoflík. Prohrabala jsem okolí. Z knoflíku se stala houba, nahoře klobouček, dole tlustá noha. V kloboučku byla malá dírka.

Pane jo.

Jela jsem prsty po nožce.

V tu chvíli Larabee otevřel dveře a promluvil. Odpověděla jsem, aniž bych doopravdy poslouchala. Vešel dovnitř a stoupl si vedle mě.

Noha se stáčela od trubkovité základny horizontálně přes celý kotel. Zabořila jsem ruce, zkoumala její délku a posléze i kontury a průměr.

Za pár minut jsem věděla, že ta trubice končí dvěma kulatými výstupky, kloubními hrboly, které tvoří koleno dvounohého stvoření.

„To je stehenní kost,“ pronesl Larabee.

„Ano.“ Tělem mi projelo vzrušení.

„Lidská?“

„Ano.“ Odhazovala jsem zeminu jako teriér v noře.

Objevil se druhý knoflík.

„A pod ní ještě jedna.“ Larabee pokračoval ve své podrobné reportáži. „Taky leží stranou, hlavicí nahoru, ale je orientovaná opačným směrem.“

Podívala jsem se na hodiny.

Šest čtyřicet dva.

„Do prkýnka.“

„Copak?“

„Za dvacet minut se mám sejít s dcerou.“

Sáhla jsem po mobilu a vytočila Katyino číslo do práce.

Nevzala mi to. Zkusila jsem její mobil a dostala jsem se do hlasové schránky.

„Nech to na ráno,“ poradil mi Larabee. „Já se tady o to postarám.“

„Vážně?“

„Utíkej už.“

Vyrazila jsem směrem k šatně.

Naštěstí jsem nemusela jet daleko.

Už od střední školy je restaurace *Volare* Katyino oblíbené místo. Tenkrát se tehle podnik nacházel na obchody přeplněné Providence Road a při své velikosti pojal sotva tucet stolů. Před několika lety ho majitelé přestěhovali do větší, samostatně stojící budovy v Elizabeth, jediné čtvrti královnina města nesoucí ženské jméno. Ironie?

Seběhlo se to takhle. V roce 1897 si Charles B. King vybral Charlotte jako sídlo své luteránské koleje a školu pojmenoval na počest své tchyně, Anne Elizabeth Wattsové. Šikovný tah, Charlie.

V roce 1915 Elizabethina kolej přesídlila do Virginie. V roce 1917 odkoupil nemovitost nově vzniklý špitál. O století později už byla původní budova ta tam a na jejím místě vyrostl obrovský komplex Presbyteriánské nemocnice.

Výsledek? Kolej se rozdělila, jméno zůstalo. Dnes je v Elizabeth kromě Presby ještě Park nezávislosti a Piedmontská kolej. Sídlí tu mišmaš lékařských ordinací, kaváren, galerií, bazarů a samozřejmě kostelů a starých domů zastíněných stromy.

V sedm deset jsem už parkovala u chodníku na Elizabeth Avenue. Ano, Betyнка si vysloužila i jméno ulice.

Rychle jsem došla ke dveřím a v duchu pocítila náznak lítosti. Jistě, dnes je mnohem snazší si ve *Volare* rezervovat stůl, ale intimita menšího podniku je pryč. Každopádně jídlo tu mají stále jedinečné.

Katy seděla u zadního stolku, srkala červené víno a bavila se s číšníkem. Ten chlapec byl naprosto ztracený. Nic nového. Má dcera takhle působí na všechny lidské tvory, kteří čůrají vestoje.

Vzpomněla jsem si na Petea, což se mi stává takřka pokaždé, když vidím svou dceru. S vlasy barvy pšenice a jadeitově zelenýma

očima je Katy genetickým odrazem svého otce. Ta podoba se mi připomene vždycky y když se s jedním z nich potkám.

Katy zamávala. Číšník blábolil dál.

„Promiň, že jdu pozdě.“ Sklouzla jsem na židli. „Nemám žádnou vhodnou omluvu.“

Katy zvedla jedno pečlivě vytrhané obočí. „Hezký vlasy.“

Tohle slyším poslední dobou často.

„Nevěděla jsem, že je zase v módě mokrý vzhled.“

Číšník se mě dotázal, zda si dám něco k pití.

„Perrierku s citronem. A hodně ledu.“

Pohlédl na Katy.

„To víte, vyléčená alkoholička.“ Má dcera má bezpočet báječných vlastností. Takt k nim nepatří. „Ale já si dám ještě jeden pinot.“

Číšník odkvačil, pověřen posvátným úkolem.

Katy ani já jsme jídelnímu lístku nevěnovaly pozornost. Znaly jsme ho skoro nazpaměť.

„Dáme si napůl Cézarův salát?“ navrhla jsem.

„Jasně.“

„Mořský jazyk po mlynářsku?“

Katy přisvědčila.

„Myslím, že dneska si dám telecí piccatu.“

„Ty si vždycky dáváš telecí piccatu.“

„To není pravda.“ Ale byla.

Katy se naklonila dopředu, oči navrch hlavy. „Tak co? Voodoo, upíři nebo veganští uctívači d'ábla?“

„Pěkná sbírka. Kdy půjdeme nakupovat?“

„V sobotu. A nevyhýbej se otázce. Co ten sklep?“

„Používali ho k nějakým –“ k čemu vlastně? „– obřadům.“

Jadeitové oči se obrátily v sloup.

„Víš přece, že nemůžu mluvit o probíhajícím vyšetřování.“

„Cože? Myslíš, že budu hned volat do televize, jakého mám sólokapa?“

„Víš proč.“

„Ježíšikriste, mami. To doupě je prakticky na Coopově dvorku.“ Katy bydlí dva bloky od Greenleaf Avenue, v pronajatém domě záhadného a momentálně nepřítomného pána jménem Coop.

„Není to žádné doupě. A ještě jednou mi prosím vysvětlí, kdo je Coop?“

„Kluk, se kterým jsem chodila na vejšce.“

„A kde je Coop teď?“

„Na Haiti. S mírovými sbory. Je to oboustranně výhodné. Já nemusím platit činži a jemu se někdo stará o byt.“

Číšník nám přinesl pití a zůstal stát u stolu s úsměvem na rtech, nadějí ve tváři a perem v ruce.

Nadiktovala jsem mu objednávku. Číšník odešel.

„Co je s Billym?“

Billy Eugene Ringer. Současný přítel. Jeden z mnoha, kteří dláždí Katyinu cestu už od střední školy.

„Je to idiot.“

Je idiot lepší, nebo horší než debil? Nebyla jsem si jistá.

„Mohla bys být trochu konkrétnější?“

Teatrální povzdech. „Nehodíme se k sobě.“

„Aha.“

„Lépe řečeno,“ Katy se napila pinotu, „hodí se k němu Sam Adams a Budweiser. Billy má rád pivo a sport v televizi. To je všechno. Občas mám pocit, že chodím s dýní. Rozumíš mi?“

Jen jsem něco vyhýbavě zabručela.

„Nemáme vůbec nic společného.“

„A to ti trvalo rok, než jsi na to přišla?“

„Vůbec si nedovedu vzpomenout, o čem jsme se spolu na začátku bavili.“ Další hlt pinotu. „Myslím, že je na mě moc starý.“

Billymu je osmadvacet.

Katy plácla dlaní o stůl. „Což mi připomíná tátu. Co říkáš té šaškárně se Summer? Já vůbec nechápu, proč mu tak vychází vstříc.“

Mému odloučenému manželovi je skoro padesát. Už léta žijeme odděleně, ale zatím jsme se nerozvedli. Nedávno mě Pete poprosil, abychom žádost podali. Chce se znovu oženit. Summer, jeho vyvolené, je devěťadvacet.

„Ta ženská se živí tím, že vymačkává štěnatům anální žlázy.“
Katyin hlas dal slovu „opovrhlivý“ nový význam.

Summer je veterinární asistentka.

„Otázka rozvodu je jen moje a tátova věc.“

„Nejspíš mu vycucala mozek z hlavy skrz –“

„Změníme téma.“

Katy se opřela o židli. „Dobře. Co je s Ryanem?“

Díkybohu nám přinesli salát. Číšník ho připepřil z mlýnku velikosti mého vysavače a já zatím dumala o svém vlastním mizejícím a znovu se objevujícím příteli.

Co asi Ryan dělá? Užívá si šťastné shledání se svou dávnou láskou? Vaří spolu večeře? Prohlízejí si výlohy, když se ruku v ruce procházejí po rue Ste-Catherine? Poslouchají hudbu v irské hospodě u Hurleyho?

Pocítila jsem tíhu na hrudi. Ryan už do mého života nepatří. Zůstane to tak navždycky? Kdo ví?

„Haló?“ Katyin hlas mě přivedl zpátky. „Ryan!“

„S Lutetií se to pokoušejí dát znovu dohromady, aby poskytl Lily stabilní zázemí.“

„Lutetia je jeho dávná přítelkyně. Lily je jeho dcera.“

„Ano.“

„Ta feťačka.“

„Odvykací kúru prý zvládá moc dobře.“

„A tys musela z kola ven.“

„Lily prochází vážnou krizí. Potřebuje svého otce.“ Katy se rozhodla neodpovídat.

Číšník nám přinesl jídlo. Když odešel, změnila jsem téma.

„Povídej mi o své práci.“

„Nuda, že by se z toho člověk zcvoknul.“

„To už jsi říkala.“

„Jsem prostě úžasná sekretářka. Ne, to si škrtni. Na tom, co dělám, nic úžasného není.“

„A to je co?“

„Zařazuju spisy. Cpu informace do počítače. Vyhledávám záznamy v rejstříku trestů. Největší vzrůso jsem zatím zažila, když jsme vymáhali pohledávku. Ještě teď mi buší srdce.“

„A to sis myslela, že budeš řečnit před Nejvyšším soudem?“

„Ne,“ bránila se Katy. „Ale nečekala jsem, že to bude taková oblbující otročina.“

Nechala jsem ji, aby vypustila páru.

„Nedělám skoro nic. Právníci v kanceláři jsou zavalení horou případů a vždycky se snaží domluvit s prokurátorem na snížení trestní sazby, pokud se obžalovaný přizná, aby mohli kauzu uzavřít a přejít k další. Na hovory se zaměstnanci nemají čas. Ty víš houby, co je nuda. Jakous takous jiskru tam má sotva jeden chlap, a tomu je skoro padesát.“ Katy lehce změnila tón hlasu. „Popravdě, je děsně sexy. Kdyby nebyl tak starý, možná bych si dala říct.“

„Nemusíš zacházet do podrobností.“

Katy pokračovala.

„Líbil by se ti. A není ženatý. Je to fakt smutný. Jeho žena zahynula jedenáctého září. Myslím, že byla nějaká investiční bankéřka či co.“

„Já si svoje chlapy najdu sama, díky.“

„Fajn, jako bych nic neřekla. Zpátky k tématu. Polovina zaměstnanců jsou naprostý fosilie a ta druhá půlka je tak utrápená, že vůbec neregistruje, co se děje venku, za dveřmi kanceláře.“

Začínalo mi docházet, v čem je problém. Billy už není v kurzu a žádný pěkný právník těsně po dvacítce není po ruce.

Chvilku jsme jedly mlčky. Když Katy znovu promluvila, došlo mi, že se její myšlenky oklikou vrátily k předchozímu tématu.

„Takže co uděláme s tou Summer?“

„Pokud jde o mě, tak vůbec nic.“

„Ježíšikriste, mami. Vždyť ty ženský snad ještě ani pořádně nevyrostly moudráky.“

„Tvůj otec má vlastní život.“

Katy vypustila z úst cosi jako „chacha“ a zabodla vidličku do ryby na talíři. Já si vzala další sousto telecího. Po pár vteřinách jsem uslyšela, jak šeptá: „Proboha.“ Zvedla jsem oči.

Katy zírala na cosi za mými zády. „Proboha.“

8

„Co se děje?“

„To snad není pravda.“

„Co je?“

Katy zmačkala ubrousek, odsunula židli, vstala a dlouhým krokem se vydala ke dveřím. Otočila jsem se, zmatená a zneklidněná.

Katy hovořila s velmi vysokým mužem ve velmi dlouhém kabátě. Tvářila se potěšené a usmívala se. Uklidnila jsem se.

Katy na mě ukázala a zamávala. Ten muž taky zamával. Připadal mi povědomý. Kývla jsem rukou. Oba dva se vydali ke mně.

Postava jako z NBA. Uvolněné držení těla. Černé vlasy, které na pěšinku snad učesal sám Hugh Grant. Cink.

Charles Antony Hunt. Otec hrával na postu obránce v Celtics, později v Bulls. Matka byla italská sjezdačka.

Charlie byl můj spolužák na střední škole Myers Park. Dokonale ovládal tři sporty a působil jako předseda Mladých demokratů. Studentská ročenka mu předpovídala hvězdnou kariéru. U mě se všichni shodli na dráze sólového komika.

Po maturitě jsem z Charlotte odjela na univerzitu v Illionis, pokračovala postgraduálem na Severozápadní a provdala se za Petea. Charlie dostal díly basketbalu sportovní stipendium na Duke a posléze vystudoval práva na Severokarolínské univerzitě v Chapel Hill. Doslechla jsem se, že se oženil a někde na severu má advokátskou praxi.

S Charliem jsme na střední škole hrávali tenis. Byl to přeborník. A já vyhrávala většinu svých zápasů. Připadal mi přitažlivý. A nebyla jsem sama. V sedmdesátých letech sice americký Jih

postihly velké změny, jenomže staré zvyky umírají pomalu. Nechodili jsme spolu.

O víkendu na Prvního máje, než jsme se všichni rozprchli na vysoké školy, jsme si to s Charliem rozdali i mimo tenisový kurt. Začalo to tequilou a skončilo na zadním sedadle buicku.

V duchu jsem se zděsila a upřeně se zadívala na telecí.

„Mami.“

Zvedla jsem hlavu.

Charlie a Katy stáli u stolu a oba na mě cenili své krásné zuby. „Mami, tohle je Charles Hunt.“

„Charlie.“ Usmála jsem se a podala mu ruku. Charlie ji uchopil do prstů tak dlouhých, že by jimi dokázal obepnout Sky-Dome v Torontu. „Rád tě vidím, Tempe.“

„Vy dva se znáte?“

„S tvou maminkou jsme spolu chodili na střední školu.“ Charlieho přízvuk byl příjemnější a sevřenější, než jsem si pamatovala; patrně za to mohly roky strávené na severu nebo někde v zámorí.

„Tos mi nikdy neřekl.“ Katy stiskla Charliemu biceps. „Námítka, pane advokáte. Zatajování důkazů.“

„Katy mi vypočítala všechny tvoje úspěchy.“ Charlie stále držel mou ruku a díval se na mě pohledem, který říkal „na světě neexistuje nic jiného než ty“.

„Opravdu?“ Vymanila jsem prsty z jeho sevření a přivřenýma očima pohlédla na dceru.

„Tahle mladá dáma je na tebe opravdu pyšná.“

Mladá dáma předvedla neuvěřitelně teatrální smích. „Víš, že jsme o tobě s mámou před chvílí mluvily, Charlie? A ty se tu klidně objevíš. Tomu říkám náhoda.“

A po česneku člověku zcela náhodou páchne z pusy, pomyslela jsem si.

„Tak to by mi asi mělo zvonit v uších, ne?“ Chlapecký úsměv. Zvládl ho skvěle.

„Bylo to jedinečně v dobrém,“ odpověděla Katy.

Charlie se zatvářil přiměřeně překvapeně a skromně.

„Už bych měl jít,“ prohlásil. „Šel jsem okolo a oknem zahlédl Katy, a tak mě napadlo, že na chvilku zaskočím a pochválím ji, jakou skvělou práci u nás odvádí.“

„Jsem si jistá, že ji to moc baví,“ opáčila jsem. „Především to ukládání dat do počítače. Katy strašně ráda píše. Vždycky to milovala.“

Tentokrát se na mě s přivřenýma očima zamračila ona.

„No my jsme každopádně moc rádi, že u nás pracuje.“

Musela jsem připustit, že smaragdové oči a úchvatné řasy dělají z Charlieho Hunta dodnes krasavce. Měl černé vlasy a jeho pokožka byla příjemným kompromisem černé Afriky a snědé Itálie. Ačkoli tělo skrýval pod kabátem, bylo zřejmé, že nosí jen o pár kil víc, než měl tenkrát v tom buicku.

Charlie se chystal k odchodu. Katy zkroutila prsty a počastovala mě pohledem „no tak řekni přece něco“.

Pohodila jsem hlavou a zazubila se na ni. Beze slova.

„Máma dělá na těch kotlích ze sklepa,“ prohlásila Katy, až příliš rozjařeně. „Proto má vlasy –,“ mávla rukou směrem ke mně, „–mokrě.“

„Sluší jí to.“ Charlie se ke mně otočil se zářivým úsměvem ve tváři.

„A ještě víc jí to sluší s řasenkou a pudrem,“ ozvala se má dcera. Moje nenapudrované tváře hořely.

„Malovat tuhle tvář by byl hřích. Jako dobarvovat Renoira. Mějte se krásně, dámy.“

Charlie se otočil, zaváhal a po vzoru inspektora Columba se ještě jednou obrátil.

A je to tady, napadlo mě.

„Dneska už hrajeme za konkurenční týmy, vid’?“

Asi jsem se tvářila hodně zmateně.

„Ty je posíláš do vězení, já je dostávám ven na kauci.“

Povytáhla jsem obočí.

„Možná bychom si o tom mohli promluvit někde u kafe.“

„Víš, že nemůžu probírat –“

„Samozřejmě že ne. Ale zavzpomínat si není v rozporu se zákonem.“

A pak na mě ten chlap nepokrytě zamrkal.

* * *

Než jsem se dostala domů, bylo skoro deset. Katy mi už stihla namluvit vzkaz do hlasové schránky. V podstatě zopakovala to, o čem jsme mluvily po Charlieho odchodu. Nebuď blázen. Dej mu šanci. Je fakt senzační.

I kdyby byl Charlie Hunt sám král, neměla jsem v úmyslu s ním začít randit. Aby mi vlastní dcera dělala dohazovačku, bylo pěkně potupné. O něco takového fakt nestojím.

Na záznamníku byly ještě dva vzkazy. Pete. Zavolej mi. Zahradnická firma. Upravíme vám dvorek.

Zklamání. Po něm obvyklý zápas v boxu, do něhož se pustily moje myšlenky.

Vážně sis myslela, že Ryan zavolá?

Ne.

Správně.

No a co.

Žije s jinou ženou.

Nejsou manželé.

Klidně mohl zavolat z mobilu.

Mobil.

Popadla jsem kabelku, vyndala telefon a zkontrolovala si vzkazy.

Nech ho být.

Chybí mi naše dlouhé hovory.

Povídej si s kocourem.

Pořád jsme přátelé.

Musíš jít dál.

Uvelebila jsem se v posteli a zapnula si televizní zprávy.

Sedmapadesátiletá učitelka žaluje školskou správu kvůli diskriminaci. Tvrdí, že ji propustili jen kvůli věku. Nezaměstnaný řidič nákladáku vyhrál v loterii patnáct milionů dolarů.

Bird vyskočil nahoru a stočil se mi u kolen.

„Ten šofér měl kliku,“ řekla jsem a pohladila ho po hlavě.

Kocour se na mě podíval.

„Má pět dětí a je bez práce.“

Žádného kočičího názoru jsem se nedočkala.

Muž a žena byli zatčeni, protože z obchodu na Tuckaseegee Road ukradli měděný drát. Kromě krádeže je tenhle vynalézavý páreček obviněn ještě z podněcování nezletilých k trestné činnosti. Mamka s tatškou si s sebou na vloupačku vzali i děti.

Úřady vyšetřují smrt čtyřiašedesátiletého muže, jehož někdo zastřelil doma v Pineville. Ačkoli policie nenašla nic, co by svědčilo o spáchání trestného činu, jeho smrt byla označena za podezřelou. Soudní lékař provede pitvu.

Zdřímala jsem.

„– uctívání Satana přímo tady ve sklepích a komorách našeho města. Velebení pohanských božstev. Oběti. Pouštění žilou.“

Baryton. Sladký jako hustý sirup.

Oči se mi otevřely.

Reportáž právě končila. Obézní Boyce Lingo s rudou tváří právě předváděl jeden ze svých šílených proslovů určených sdělovacím prostředkům.

„S následovníky Lucifera musíme rychle a nelítostně skoncovat. Musíme je zastavit, než se jejich zlo vplíží na naše hřiště a do našich škol. Než ohrozí strukturu naší společnosti.“

Lingo, kazatel, který se stal členem okresní rady, byl klasickým zastáncem extremistické ideologie, pseudokřesťanství, pseudovlastenectví a velice chabě maskované nadřazenosti bělochů mužského pohlaví. Jeho voliči volali po neregulovaném hospodářství, minimálním sociálním státu a silné armádě a jednoznačně upřednostňovali bílé, ryze americké a přísně novozákonní spoluobčany.

„Blbečku!“ Kdybych držela v ruce dálkové ovládání, už by letělo vzduchem.

Birdie vystřelil z postele.

„Ty vypatlanej pitomče!“ Dlaněmi jsem praštila do matrace.

Na zemi se ozvalo měkké našlapování a já si domyslela, že Birdie pro jistotu prchá z mého dosahu. Bylo mi to jedno. Tohle vystoupení bylo typicky lingovské. Ten chlap má ve zvyku

vyjadřovat se naprosto k čemukoli, jen aby se dostal do televizního vysílání nebo na novinový papír.

Vypnula jsem televizi, zhasla světlo a lehla si. Byla jsem celá ztuhlá a naštvaná. Převalovala jsem se, odkopávala, mlátila do polštáře a mozkem se mi honily myšlenky a obrazy jako kaleidoskop. Kotle. Zahnívající kuře. Lidská lebka a femur.

Školní portrét.

Kdo je ta dívka? Rozhodl se Skinny správně? Neměli bychom její fotografii přece jenom zveřejnit?

Co když se už objevila ve vysílání v nějakém jiném městě? Někde daleko, kam nedosáhnou reportéři, každodenně vstupující z obrazovky do charlottských domovů? Co když už ohlásili zmizení dospívající dívky, která se nevrátila domů z baseballového zápasu nebo z pizzerie, kam zašla s přáteli? Kdy? Bylo to ještě předtím, než vznikla centra pro pohřešované děti a pohotovostní systém Amber Alert?

Mluvili její rodiče do kamery? Uplakaná matka, otec s ocelovým hlasem? Nabízeli jim sousedé a spoluobčané útěchu a v duchu děkovali, že jejich vlastní děti jsou v pořádku? Že tentokrát si tragédie vybrala někoho jiného?

Jak se ta fotografie dostala do kotle? A lebka? Je to její lebka?

A co ty dlouhé kosti? Pocházejí obě z téhož člověka?

Představuje lebka, femur a fotografie jednu osobu? Dvě? Tři? Víc?

Budík ukazoval jedenáct čtyřicet. Dvanáct dvacet. Jedna deset. Venku v zahradě kvákaly tisíce rosníček. Prudké poryvy větru ohýbaly větve stromů za oknem ložnice.

Jak to, že je pořád tak teplo? Vždyť už je podzim. V Quebecu se určitě ochladilo a v Montrealu možná i trošku sněží.

Myslela jsem na Andrewa Ryana. Stýskalo se mi po něm. Ale pragmatické mozkové buňky měly naprostou pravdu. Musím jít dál.

Když jsem si vzpomněla na Katyinu „náhodu“ u večere, musela jsem se usmát. Chlapy mi shání už pár let a jakmile se objevila Summer, její úsilí se začalo stupňovat. Lékárník Judd. Veterinář Donald. Podnikatel Barry. Sam... kdo byl vlastně Sam? Ani nevím. Všechny nabídky jsem odmítala.

Má dcera, největší drbna celého Jihu.

Další na řadě je veřejný obhájce Charlie.

Ale co když má Katy pravdu? Charlie Hunt je chytrý a hezký, má zájem a je k mání. Proč to nezkusit?

Charlie ovdověl jedenáctého září. Takže si nese na hřbetu pořádné břemeno. Je připravený na nový vztah? Jsem já? I já si vláčím objemný batůžek.

Dej pokoj. Pozval tě na kafe.

Vybavil se mi text písničky. England Dan a John Ford Coley.

Nemluvím o společném bytě

a nechci ti měnit život...

To je ono.

Nastěhovat. Odstěhovat. O dům dál.

I starý dobrý Pete jde dál.

Pete a Summer.

Jaké má vlastně Summer příjmení? Glotská? Grumská? Musím se zeptat.

Myšlenky se oklikou vrátily do sklepa.

Vzpomněla jsem si na panenku a miniaturní meč, jímž měla probodnutou hrud'. Byl tam taky nůž.

Kuře nemělo hlavu. Kozu porazili podobným způsobem?

Opravdu se mohlo jednat o lidskou oběť? Jako v případě Marka Kilroye, studenta zabitého v Matamoros? Lingo na to narážel, ale to byly jen pusté žvásty. Nemá žádné informace. Jenomže ty nemám ani já.

A tak jsem se rozhodla, že si nějaké opatřím.

9

Ačkoli jsem spala málo, znovu jsem se probudila za úsvitu. Káva a vdolek a hurá do kanceláře.

V osm třicet už mi ležely oba femury na pultě. Spolu s nimi ještě tři další kousky dlouhé kosti. Ty byly odříznuté pilkou a pocházely z nějakého malého savce. Nebo savců. Jelikož se na nich nedochovaly žádné anatomické znaky, osteologická učebnice mi nebyla k ničemu. Pro určení druhu a počtu zvířat budu potřebovat histologický rozbor.

V deset hodin byl prázdný i velký kotel. Zbývajících hlína vydala tři červené korálky, kousek paroží, patrně jeleního, a malou umělohmotnou sošku.

Celou sbírku jsem vyfotografovala a pustila se do analýzy lidských femurů.

Obě stehenní kosti si byly podobné velikostí i tloušťkou. Byly štíhlé a chyběly na nich známky výrazných svalových úponů. Jedna byla levá, druhá pravá. Obě byly rovné s mírně vydutými diafýzami. Všechny tyto charakteristiky odpovídaly spíš afroamerickému než evropskému původu.

Stejně jako v případě lebky jsem provedla potřebná měření. Maximální délka. Vzdálenost mezi kondyly. Obvod diafýzy. Dvě sady devíti výsledků jsem zadala do programu Fordisc 3.0.

Obě kosti byly klasifikovány jako ženské. A černošské.

Zaměřila jsem se na věk.

Podobně jako lebka i dlouhé kosti přicházejí na svět ve stavu, který potřebuje další kompletaci. Funguje to následovně.

Střední část připomínající trubici, neboli diafýza, se v dětství postupně prodlužuje a kolem ní se tvoří hlavice, hřeben a hrbolky.

Asi tak v druhé polovině puberty se tyhle kousíčky spojují a kost získává svůj charakteristický tvar.

Ke spojení dochází v určitém pořadí a ve věku, který se dá víceméně dobře odhadnout. Loket. Kyčel. Kotník. Koleno. Zápěstí. Rameno.

Oba femury vykazovaly stejný model. Na proximálním konci byly epifyzy plně vyvinuté, což znamená, že byly přirostlé jak hlavice ke krčkům, tak velký i malý chocholík. Klikaté čáry na distálním konci naznačovaly, že i kloubní hrboly v koleni pomalu dokončují svou práci. Všechno dohromady to znamenalo, že k úmrtí došlo těsně před dvacátým rokem věku.

Stehenní kosti patřily mladé černošce. Stejně tak lebka.

Pocítila jsem – co? Úlevu. Rezignaci. Nebyla jsem si jistá.

Představila jsem si dívku na fotografii. Velmi současné fotografii.

Prohlédla jsem kotle a artefakty v nich obsažené. Přemýšlela jsem o kuřeti, koze, panence a dřevořezbě.

O lidských ostatcích.

Kdesi hluboko uvnitř jsem tušila, co to všechno znamená.

Je čas si zjistit ještě pár dalších věcí.

Po půldruhé hodině jsem byla moudřejší.

Náboženský systém, který spojuje dvě či více kulturních a spirituálních ideologií v jeden nový celek, se nazývá synkretické náboženství.

Na obou amerických kontinentech má většina synkretických náboženství afro-karibský původ a vyvinula se v osmnáctém a devatenáctém století v souvislosti s obchodem s otroky. Afričtí otroci, jimž bylo zakázáno vyznávat původní víru, maskovali své obřady tím, že obrazy katolických svatých přiřazovali ke svým vlastním bohům.

Ve Spojených státech jsou nejznámějšími synkretickými náboženstvími santería, voodoo, macumba a brujería. Většina jejich vyznavačů žije na Floridě, v New Jersey, New Yorku a Kalifornii.

Santería, původně nazývaná lucumi, vznikla na Kubě a vyvinula se z jorubské kultury severozápadní Nigérie. V Brazílii je známá jako candomblé, na Trinidadu jako shango.

Santería vyznává celou řadu bohů, jimž říká orišové. Sedm nejdůležitějších se jmenuje Elegguá, Obatalá, Changó, Oshun, Yemayá, Babalu Aye a Oggún. Každý z nich má jinou funkci a moc, zbraň a symbol, barvu, číslo, sváteční den a oblíbený způsob oběti.

Každé božstvo má odpovídající katolicky protějšek. Elegguá: svatý Antonín z Padovy, svatý anděl strážný nebo Jezulátko; Obatalá: Panna Maria z Las Mercedes, svátost oltářní, vzkříšený Kristus; Changó: svatá Barbora; Oshun: Panna Maria Milostiplná; Yemayá: Panna Maria z Regly; Babalu Aye: svatý Lazar; Oggún: svatý Petr.

Podle tradic santeríe odcházejí mrtví k orišům a uctívání předků je tudíž základním principem tohoto náboženství. Jak bohové, tak zemřelí musí být ctěni a usmiřováni. Hlavními pojmy jsou zde *ashe* a *ebbo*.

Ashe je energie, která proudí vesmírem. Je ve všem – v lidech, zvířatech, rostlinách, kamenech. Orišové jsou jejími největšími zdroji. Kouzla, obřady a vzývání mají za cíl *ashe* získat. *Ashe* dává lidem sílu něco změnit – řešit problémy, podrobit si nepřátele, získat lásku, opatřit si peníze.

Ebbo je oběť. Provádíte ji, abyste získali *ashe*. *Ebbo* může znamenat obětování ovoce, květin, svíček, jídla nebo zvířete.

Kněží a kněžky jsou známi jako *santeros* a *santeras*. Jejich hierarchie je složitá a na nejvyšším stupni stojí *babalawo*. Stejně jako u katolíků mají na nejvyšší post holky zakázaný vstup. Mohou být mocnými kněžkami, ale pozice šéfa je pro ně nedostupná.

Kromě toho, že uctívá jiná božstva a obětuje domácí zvířata, mi santería připadala hodně podobná katolicismu.

Voodoo vzniklo v Dahome, dnešní republice Benin, u etnik typu Nagů, Ibů, Aradů, Dahomejců a dalších kulturních skupin. V dobách otroctví se vyvíjelo zejména na Haiti.

Voodoo má mnoho božstev, kterým se říká *loa* a každé odpovídá nějakému katolickému světci. Dambala je Patrik, Legba je Petr nebo Antonín, Azaka je Isidor a tak dál. Stejně jako orišové mají

tato božstva každé svou vlastní ikonu, sféru působnosti a oblíbenou oběť.

Oltáře kultu voodoo se umisťují do malých místností zvaných *badji*. Obřady se podobají rituálům santeríe. Kněžstvo není příliš organizováno, kněz se zve *houngan*, kněžka pak *mambo*. Stejně jako santería se i voodoo zaměřuje především na bílou magii.

Voodoo má však i svou temnou stránku, své *bokory*. Hollywoodské ztvárnění těchto odborníků na černou magii dalo vzniknout obrazu černokněžníka vrhajícího kletby způsobující neštěstí a vyvolávajícího zombie z hrobů. A právě tenhle stereotyp nesmírně poškozuje způsob, jímž veřejnost voodoo vnímá.

Brujería kombinuje aztécké mýty, evropské čarodějnictví a kubánskou santerii a její kulturní a náboženské kořeny pocházejí z Mexika. V šestnáctém století španělští kněží prohlásili pohanskou bohyni Toantzin za římskokatolickou svatou, její kněžky odešly do ilegality a staly se z nich *brujas*. Dalším vývojem se teologie soustředila především na Pannu Marii Guadalupskou, vševědoucí a všemocnou bohyni, která plní lidská přání, pokud si ji člověk řádně předchází.

Každá *bruja* si uchovává svá kouzla v knížečce zvané *libreta*, ne nepodobné Knize stínů tradičních čarodějek. Většina jich vykonává obřady sólo, ale občas se organizují do skupin připomínajících čarodějnický sabat.

Stále jsem si ještě vypisovala poznámky z článku v Časopise soudních věd, když mi paní Flowersová telefonem oznámila, že Slidell a Rinaldi vešli do budovy.

Ráno, když jsem odcházela z domu, vál ostrý vítr, rval listí ze stromů a honil je po trávnících a chodnících. Slidell i teď vypadal, jako by prošel větrným tunelem. Kravatu měl přehozenou přes rameno a na polovině hlavy mu vlasy stály jako Grace Jonesové.

„Tak copak máme nového, paní doktorko?“ Slidell si upravil kravatu a dlaní si projel hřívu. Trošku to pomohlo.

„Dvě lidské stehenní kosti, obě ze sotva dospělé černošské dívky.“

„Tatáž osoba, jíž patří lebka?“ Rinaldi byl jako vždy dokonale upravený a ani jeden šedý pramínek na hlavě mu nevybočoval z řady.

„Pravděpodobně. Měli jste štěstí ve fotografických ateliérech?“

Rinaldi zavrtěl hlavou.

„Odebrala jsem vzorky pro testování DNA.“ Podala jsem mu seznam artefaktů. „Tohle je obsah obou kotlů.“

Rinaldi otevřel kufřík a podal mi hnědou obálku označenou *Kriminalistická laboratoř POCM*. Zatímco se Slidellem zkoumali můj soupis, já si prohlížela fotky.

Kromě lepšího osvětlení a větší míry detailu vypadaly všechny předměty tak, jak jsem si je pamatovala ze sklepa. Díky předchozímu samostudiu jsem v té sošce nyní poznala svatou Barboru.

„Stihla jste včera večer Linga?“ Slidellova otázka mířila na mě.

„Bohužel ano,“ odpověděla jsem.

„Je na tom něco pravdy?“

„Podívejte se na tohle.“

Vybrala jsem jeden detailní obrázek překližky s piktografy namalovanými černým fixem. Slidell si ho vzal do ruky. Rinaldi si stoupl vedle kolegy.

„Vidíte tam nějaké pentagramy nebo obrácené kříže?“

„Ne.“

„Pochybuji, že se jedná o satanismus.“

„Skvělé. Víme, co to není.“ Slidell zvedl teatrálně obě dlaně.

„A co to teda sakra je? Voodoo?“

„Spíš santería.“

„Další okultní mastičkářská věda?“

„Ano i ne.“

Vysvětlila jsem mu základy. Synkretismus. Orišové. Ashe a ebbo.

Rinaldi si dělal poznámky plnicím perem značky Mont Blanc.

Když jsem skončila, vytáhla jsem z hromádky druhou fotografii a ukázala na sošku. „Svatá Barbora je zástěrkou pro Changó.“ Vybrala jsem další snímek a ukázala na náhrdelníky. „Tady se střídají červené a černé korálky, Elegguá. A tady červené a bílé, Changó. Žluté a bílé, Oshun. Samé bílé, Obatalá.“

Pak jsem našla fotku dřevěné sošky se dvěma obličejí. „Elegguá, bůh šibal.“

„Popište nám ta božstva.“ Rinaldi měl pero u papíru v pohotovosti. Chvilku jsem si uspořádávala myšlenky.

„Nejsou nepodobná katolickým světcům. Anebo řeckým bohům. Každé má nějakou funkci a moc. Changó ovládá hrom, blesk a oheň. Babalu Aye je patronem nemocných, zejména těch, co trpí nějakou kožní chorobou. Každé božstvo může člověku pomoci s nějakou konkrétní věcí a uvalit konkrétní trest. Například Obatalá dokáže způsobit slepotu, ochrnutí a deformace při porodu.“

„Takže naserete Babalua a vyrazí se vám nežity?“

„Lepra nebo gangréna.“ Odměřeně. Slidellův sarkasmus mě vážně nebavil.

„Ashe odpovídá křesťanskému pojetí milosti,“ poznamenal Rinaldi.

„Svým způsobem,“ souhlasila jsem. „Anebo many. Věřící se pokoušejí získat *ashe*, protože jim dává sílu něco změnit. *Ebbo* je cosi jako pokání nebo klečení na hrachu.“

„Odříkání o velikonočním půstu.“

Rinaldiho příkladu jsem se musela usmát. „Vy jste katolík?“

„Jmenuju se Rinaldi, ne?“

„Já musela každý rok o půstu zapomenout na čokoládu.“

„Já na komiksy.“

„Tahle syntetická náboženství obětují zvířata?“ zeptal se Slidell.

„Synkretická. Ano. Jelikož různým typům problémů odpovídají různé druhy obětí, vážná obtíž nebo velmi velká prosba může vyžadovat i krvavou oběť.“

Slidell máchl rukama. „Santería, voodoo, je to prašť jako uhoď. Všechno jsou to magoři.“

„Paní doktorka říká, že tu existují významné rozdíly.“ Rinaldi, hlas rozumu. „Santería vznikla na Kubě, takže je španělská. Voodoo se vyvinulo na Haiti, takže je francouzské.“

„*Ex-cuse-ay-moi*. A kolik takovejch úchylů nám tady pobíhá kolem? Hrstka?“

„Santerii vyznává několik milionů lidí. Voodoo asi tak šedesát milionů na světě.“

„Vážně?“ Slidell chvíli uvažoval a pak řekl: „Ale mluvíme tady o věcech jako ‚zaříd‘ mi výhru v loterii, vykurýruj mému dítěti bolavý břicho, postav mi péro‘, ne?“

„Většina vyznavačů voodoo a santerie nikomu neškodí, ale oba tyto kulty mají i temnou stránku. Slyšeli jste někdy o palo mayombe?“

Dvojí zavrtění hlavou.

„Palo mayombe kombinuje víru domorodých kmenů z Konga, Jorubů a římskokatolického náboženství. Ti, kdo ho praktikují, se nazývají *paleros* nebo *maymoberos*. Jejich obřady se nesoustřeďují na oriše, ale na mrtvé. *Paleros* používají magii pro manipulaci, uchvácení moci a ovládání, často pro své vlastní zlovolné účely.“

„Pokračujte.“ Ze Slidellova hlasu zmizel poslední náznak sarkasmu.

„Zdrojem *palerovy* síly je jeho kotlík neboli *nganga*. Tam sídlí duchové zemřelých. Do *ngangy* se často umisťují lidské lebky a dlouhé kosti.“

„A ty se získávají jak?“ zeptal se Rinaldi.

„Většinou se kupují v obchodech s biologickým materiálem. Příležitostně se ostatky kradou na hřbitovech.“

„A jak do toho zapadá ta holka?“ Slidell hleděl na lebku.

„To nevím.“

„A jak do toho zapadají ta chcíplá zvířata?“

„*Palero* vznese prosbu. Řekněme, že chce způsobit nemoc, nehodu, smrt. Když se objeví duch *ngangy*, je mu na důkaz vděčnosti obětována krev.“

„Lidská krev?“ chtěl vědět Rinaldi.

„Obvykle kozí nebo ptačí.“

„Ale lidské oběti nejsou neobvyklé.“

„Ne, to nejsou.“

Slidell vztyčil prst. „Ten kluk z Matamoros.“

Přikývla jsem. „Mark Kilroy.“

Rinaldi si něco podtrhl v poznámkovém bloku. Ještě jednou.

Slidell otevřel ústa, aby něco řekl. Zazvonil mu telefon. Zavřel pusu a přijal hovor.

„Slyším.“

Slidell právě vycházel dveřmi ven, když se v nich objevil Larabee a tvář měl tak napjatou, že mu skoro vyčnívaly kosti.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se Larabeeho.

„Kdy?“ Slidellův hlas sem doléhal z chodby.

„Zrovna mi volali kvůli tělu v jezeře Wylie,“ odpověděl Larabee. „Asi budu potřebovat tvou pomoc.“

„Do prdele práce.“ Slidellův hlas zněl rozrušeně.

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Vrhne se na to.“ Slidellův telefon se s klapnutím zavřel.

„Oběti chybí hlava,“ řekl Larabee.

10

Larabee jel v dodávce s Hawkinsem. Slidell mi sice nabídl svezení, ale já dobře znala hygienickou situaci v jeho autě. Jelikož jsem méně tolerantní než Rinaldi, vzala jsem si vlastní vůz.

Dvacet minut po odjezdu z budovy soudního lékařství jsem sjížděla z dálnice I-485 na Steele Creek Road. Podle Hawkinsových instrukcí jsem to stříhla na jihozápad na Shopton Road, minula Amohr Creek a pak serpentinami prokličkovala malým lesem, který zatím stále ještě unikal sekerám stavebních firem. Ačkoli jsem měla jen mlhavou představu, kde se nacházím, měla jsem pocit, že McDowellova národní rezervace leží směrem na jih a hranice s gastonským okresem kdesi na západ ode mě.

Po dalším odbočení vlevo jsem zahlédla policejní hlídkový vůz a za ním obrovskou, zčeřenou modrou hladinu. Policista v uniformě napůl seděl, napůl se opíral o zadní dveře. Zajela jsem ke krajnici, vystoupila a vydala se k němu.

Wylie se táhne od přehrady Mountain Island na severu k přehradě Wylie na jihu a je jednou z jedenácti nádrží na kaskádě řeky Catawba, kterou vystavěla společnost Duke Power. Na mapě připomíná chlupatou žílu vinoucí se od Severní Karolíny k její jižní sestřičce.

Navzdory hučení jaderné elektrárny na jihozápadním břehu je jezero Wylie obklopeno luxusními obytnými komplexy – River Hills, Palisades, Sanctuary.

Palisády? Proti komu? Dost často jsem si s tím lámala hlavu. Svatyně? Pro koho? Fosforeskující okouny a osminohé ropuchy?

Ať už byla hrozba jakákoli, žádná opevněná stavení na tomhle břehu nebyla. Pár domů, které jsem minula, mělo vinylové obklady

na fasádách, hliníkové markýzy a rezavějící přístřešky pro auta. Některé z nich připomínaly spíš chatrče a patrně tu vznikly ještě v dobách, kdy se obyvatelé Charlotte vydali „k vodě“, aby unikli stresu městského života. Kdyby tehdy jen tušili...

Jakmile si mě policista všiml, napřímil se a zaujal ostražitý postoj. Obličej i tělo měl štíhlé a na očích sluneční brýle jak vystřižené z *Matrixu*. Ze vzdálenosti pěti metrů jsem už přečetla i jméno na malé bronzové destičce, která mu zářila na pravé straně hrudníku. *Radke*.

Mávla jsem na pozdrav. Nereagoval.

Na břehu za Radkem ležela hrouda zabalená v igelitu.

Představila jsem se a vysvětlila, kdo jsem. Radke se trochu uvolnil a bradou kývl k té hroudě.

„Tělo je támhle. Tahle zátoka je magnet na průsery.“

Můj obličej patrně změnil výraz. Překvapení? Výtka?

Radke zrudl a založil paže na hrudi. „Nemyslím tím oběť. Chci říct, že voda tady vyplaví spoustu věcí. Jsou tady šíleně silné vlny.“

Rozhlédla jsem se kolem. Když je slunečný víkend, na Wylie se vyrojí desítky lodí. Dnes jich tu plulo asi půl tuctu.

„Prohledal jste okolí?“

„Prošel jsem pobřeží, asi tak dvacet metrů oběma směry. Díval jsem se mezi stromy. Ale nijak systematicky.“

Připravovala jsem si v duchu další otázku, když jsem zaslechla motor a pak zvuk křupajícího šterku. Otočila jsem se a spatřila ford taurus, jak parkuje čumákem hned za mojí mazdou.

Dveře se otevřely. Vynořil se Rinaldi a prkennou chůzí se vydal k nám. Slidell se vysoukal z druhé strany a pomalu se táhnul za kolegou; raybanky se mu jen blýskaly, jak točil hlavou zleva doprava.

„Strážníku.“ Slidell kývl směrem k Radkemu.

Radke mu kývnutí oplatil.

Pak jsme začali kývat všichni. Rinaldi – Brennanová. Brennanová – Rinaldi.

„Tak copak tu máme?“ Slidell si zkoumavě prohlížel jezero, pobřeží i les.

„Bezhlavé tělo.“

„To už jsem slyšel.“

„Našel ho jeden kluk, když tady věnčil psa.“

„To se teda narodil pod šťastnou hvězdou.“

„Já bych sázel na hafana.“

„Uvedl jste to v hlášení, Radke?“

„Ten pes se netvářil, že by stál o nějaký metál.“

Slidell ignoroval pokus o zlehčení situace. „Co vypověděl?“

„Prý se jen šel vykadit.“

Raybanky se střetly s matrixkami.

„To je vtipný, Radke. To s tím psem, myslím. Ale já mám trochu problém s vaším načasováním. Měl byste na tom zapracovat. Příště si svoje vtípky líp rozplánujte, aby mi nezabraly celý den.“

Radke pokrčil rameny a vytáhl blok.

„Ten kluk se jmenuje Funderburke. Bydlí kousek odtud, se psem chodí v sedm, v poledne a pak kolem šesté. To tělo se prý vyplavilo v úterý, někdy mezi ranní a polední procházkou.“

„Prohlížel ho?“

„Teprve dneska. Prý si myslel, že to je nějaký smetí. A pes si chtěl jít zdřímnout.“ Pauza. „Jmenuje se Digger.“

„Zapíšu si to.“

„Se dvěma g“ pronesl Radke s kamennou tváří. Začínal se mi líbit. „Otevřel ten balík?“

Radke zavrtěl hlavou. „Viděl nohu. Zavolal stodvanáctku.“

Opustila jsem pány a přesunula se k tělu. Mysl si ukládala vjemy.

Udusaná hlína. Silné borovice a listnáče půldruhého metru od břehu. Blátivý břeh, kluzký a pokrytý odpadky.

V duchu jsem provedla inventuru. Plechovky od piva a limonád, obaly od jídla, plastové lahve, vodou nasáklá teniska, skoro celý polystyrénový kelímek, zamotaný vlasec na ryby.

Tělo leželo na té vrstvě, nikoli pod ní, a na pozadí vodní hladiny a horizontu vypadalo žalostně malé. Masačky neúnavně tančily na modrém igelitu.

Navlékla jsem si rukavice, přistoupila jsem blíž a dřepala si na bobek.

Tiché bzučení nabíralo na síle, mouchy odstartovaly a jejich těla se rozzářila jako zelená duha.

Většinu lidí jsou mouchy odporné. A právem. Stejně jako masařky, které mi právě narážely do obličeje a vlasů, se většina druhů much živí rozkládající se organickou hmotou. A pokud jde o jídelní lístek, nejsou vybíravé. Výkaly nebo hamburger, vždyť je to jenom žrádlo. Totéž platí pro maso, lidské i zvířecí.

Ačkoli je mrchožroutský hmyz nechutný, je také nadmíru užitečný. Díky svému jednostrannému zaměření na shánění potravy a reprodukci urychluje rozklad v celém jeho neodvratném průběhu. Je to klíčový hráč v recyklačním plánu přírody a pracuje velice tvrdě, aby navrátil mrtvé tělo zemi. Z pohledu soudní vědy jsou tyhle malé potvůrky prostě senzační.

Momentálně jsem se ovšem rozhodla je ignorovat.

A ignorovala jsem i předmět jejich zájmu; zatím jsem zaznamenala pouze fakt, že tělo je nedbale zabalené v modrém igelitu. Nedokázala jsem posoudit, zda je do fólie někdo záměrně ukryl, anebo zda se do ní náhodou zamotalo při splývání v jezeře.

Zarazila mě ovšem nepřítomnost jakéhokoli zápachu. Vzhledem k tomu, jak bylo v posledních dnech horko, mi to připadalo zvláštní. Jestli tady to tělo leží od úterního rána, tak by pod igelitem mělo být už uvařené.

Narovnala jsem se a prohlédla si bezprostřední okolí. Žádné otisky podrážek. Žádné stopy po pneumatikách. Žádné známky, že by tudy tělo někdo táhl.

Žádné odhozené boty ani kusy oděvu. Žádné čerstvě zpěvrácené kameny.

Žádná hlava.

Ani ne za minutu přehlušilo bzučení potvůrek z čeledi *Caliphoridae* hučení motoru a šustění pneumatik.

Letmo jsem pohlédla na silnici.

Larabee se už ke mně blížil, v jedné ruce foťák, v druhé kufřík s terénním vybavením. Hawkins otevíral zadní dveře dodávky. Oba byli oblečení do ochranných kombinéz z netkaného materiálu.

Jakmile ke mně Larabee došel, mouchy zaskučely blahem.

„Masařky. Já nesnáším masařky.“

„Proč zrovna masažky?“

„Z toho jejich bzučení mi naskakuje husí kůže.“

Pověděla jsem Larabeemu, co mi sdělil Radke.

Soudní lékař se podíval na hodinky. „Jestli se Funderburke neplete, tak tu máme časový rámec přibližně osmačtyřiceti hodin.“

„Osmačtyřicet hodin na tomhle místě,“ opravila jsem ho a ukázala na zem.

Lidé mívají ve zvyku mrtvá těla přemísťovat. Stejně tak i voda. Postmortální interval mohl být osmačtyřicet hodin stejně jako osmačtyřicet dní.

Ať tak či onak, mělo by to smrdět.

„Dobrá poznámka.“ Larabee odehnal mouchu z čela.

Zatímco Hawkins fotil a natáčel na videokameru, Larabee a já jsme se vydali po pobřeží. Vlny lhostejně šplouchaly u bahnitého břehu.

Potom jsme v lese vytvořili rojnici a pěkně jeden vedle druhého prohledávali očima i nohama okolí. Ničeho podezřelého jsme si nevšimli. Žádná hlava.

Vrátili jsme se k tělu. Hawkins ještě pořád fotil. Slidell a Rinaldi stáli vedle něho. Oba detektivové si zcela nesmyslně tiskli k nosům kapesníky. Jeden byl plátěný s monogramem. Druhý z červeného polyesteru. Legrační, čeho si člověk nevšimne.

„To by mělo stačit.“ Hawkins nechal fotoaparát zhoupnout dolů na popruhu. „Bouchneme špunt?“

„Označ igelit v místě, kde ho budeš prořezávat.“ Larabeeho hlas zněl hluše. Podezřívala jsem ho, že je asi stejně otrávený jako já.

Hawkins přistoupil k tělu a mouchy se neochotně vznesly jako obrovský mrak.

Vyšetřovatel nakreslil značkovačem na fólii čáru a těsně vedle ní provedl řez. Pokud by bylo třeba porovnávat tenhle kus igelitu s původní rolí, analytikové zabývající se stopami po nástrojích budou schopni snadno odlišit stopy, které tu zanechalo Hawkinsovo ostří, od stop, které tu zanechal pachatel.

Tělo leželo zadkem nahoru, s pokrčenýma nohama a tváří a hrudníkem obráceným k zemi. Tedy kdyby nějakou tvář mělo. Trup

končil mezi rameny pahýlem, do něhož mouchy nakladly vajíčka. Mírnou aktivitu hmyzu vykazoval i řitní otvor.

„Nahý jako pachole,“ ozvalo se skrz červený polyester.

Hawkins začal znovu fotografovat. Larabee a já jsme si nasadili roušky a přistoupili blíž.

„Vypadá mladě,“ ozval se Rinaldi.

Souhlasila jsem. Údy byly štíhlé, chlupů málo a na nohou chyběly jakékoli puchýře, mozoly, zdeformované nehty i další znaky pokročilejšího věku.

Slidell se naklonil na stranu a nakoukl pod zvednutý zadek. „Má plně nabito.“

Slidell to sice nevyjádřil moc kulantně, ale jeho poznatek byl správný. Genitálie byly mužské a dospělé.

„Bezpochyby běloch,“ pokračoval Rinaldi. Pokožka byla bílá jako stěna, jemné vlasy měly zlatavě plavou barvu.

Klekla jsem si. Mouchy zešilely. Odehnala jsem je a Larabee poklekl vedle mě.

Zblízka už byla zřetelně vidět světle žlutá kost lesknoucí se v tkáni odříznutého krku. Jasně růžové tkáni. Něco tady nehrálo.

„Ta rána je červená jako roštěnka.“ Larabee vyřkl nahlas mou myšlenku.

„Ano,“ souhlasila jsem. „Ta hlava neodpadla sama, někdo ji odřízl. Budeme-li předpokládat, že od smrti uplynuly dva dny, je tělo až překvapivě dobře zachovalé.“

Larabee něco nahmatal na úrovni desátého žebra, ve svalu na pravé straně vedle páteře.

„Co by to mohlo být?“

Zářez vypadal jako série šesti krátkých paralelních čárek, sedmá je přetínala v pravém úhlu.

„Mohl to způsobit kontakt s nějakou ostrou sutí.“ Ne, to jsem ani nemyslela vážně.

„Možná.“ Larabee si prohlédl jednu nahoru obrácenou dlaň, pak druhou. „Žádná obranná zranění. A zdá se, že budeme moct sejmut otisky prstů.“ Pak připomněl Hawkinsovi: „Nezapomeň ty ruce něčím obalit.“

„Toho chlapa tu vyplavila voda?“ zeptal se Slidell.

„Nevypadá jako utopenci, co jsem viděla,“ řekla jsem.

„Žádné stopy po vodních mrchožroutech,“ doplnil Larabee.

„Třeba tam nebyl moc dlouho.“

Larabee pokrčil rameny. „Každopádně není potřeba kontrolovat vodu v plicích. Jestli ho skutečně vyplavilo jezero, tak ve chvíli, kdy se začal koupat, už určitě nedýchal.“

„Jak to odhadujete časově?“ chtěl vědět Slidell.

„To tělo tu bylo dost dlouho, aby stihly přiletět masařky a naklást vajíčka. Pár se jich dokonce i vylíhlo.“ Už předtím jsem si všimla několika mladých larev, ale žádné kukly tady nebyly.

„Mohl byste to pro nás, průměrné pitomce, přeložit?“

„Mouchy najdou tělo během pár minut, zejména pokud je na něm takhle velká otevřená rána. Vejce nakladou v řádu několika hodin. K vylíhnutí dojde kdykoli od dvanácti do osmačtyřiceti hodin po naklazení, v závislosti na teplotě.“

„Teď bylo hodně teplo,“ poznamenal Rinaldi.

„Tím se celý proces urychlí.“

„Tak co si o tom myslíte?“ Slidell zopakoval otázku, tentokrát s mírným podrážděním.

Přemýšlela jsem o Funderburkeově výpovědi a něco mi tu pořád nehrálo. Nechala jsem si to pro sebe.

„Nejsem entomolog,“ řekla jsem. „Sesbírám vzorky a pošlu je na rozbor.“

Kromě toho, že tělo nepáchlo a hmyz vykazoval jen minimální aktivitu, mě znepokojovala ještě jedna věc. Nepřítomnost stop po vodních mrchožroutech se dala vysvětlit tím, že těla se někdo zbavil přímo na místě, kde teď leží, anebo že bylo v jezeře ponořené jen krátce. Jenomže podle Funderburkea se na břehu ocitlo už v úterý ráno. Místní zvířectvo mělo dost času si tu otevřít vývařovnu. Jak to, že se těla žádné zvíře ani netklo?

Slidell se chystal něco poznamenat, když se mezi stromy objevili dva technici od kriminálky. Vysoká žena s baculatými tvářičkami a copy připevněnými sponkou k hlavě. Od slunce spálený muž v slunečních brýlích značky Maui Jim.

Larabee je informoval. Ani jeden z nich očividně nestál o dlouhý výklad. Chápala jsem je. Měli před sebou dlouhé odpoledne dokumentování a sbírání důkazů a ostatků.

Počkali jsme, dokud si nerozmístili popisné značky, nepořídili fotografie a neprovedli všechna nutná měření. Jakmile bylo předběžné ohledání dokončeno, oba technici pohlédli na soudního lékaře.

Larabee se obrátil ke mně a paží mi pokynul, abych šla první.

Přistoupili jsme k tělu, já u boků, Larabee u ramen.

Za námi zakňučel motorový člun a zase se vzdálil. Několik vln udeřilo o břeh.

„Připravená?“ Larabee měl nad rouškou pevně stažené obočí. Okamžik pravdy. Otočit tělo. Přikývla jsem.

Společně jsme převrátili tělo na záda.

Všichni přítomní byli ostřílení veteráni, zvyklí na vraždy, zohavení a všechny hrůzy, které dokáže jeden člověk způsobit druhému. Ale pochybuji, že někdo z nás v životě viděl něco podobného.

Rinaldi to vyjádřil za nás za všechny.

„Prokristapána.“

11

Ačkoli kontakt se zeminou odradil většinu much, několik vytrvalých dam se pod tělo dokázalo vmáchnout. Na bledé holé hrudi se vařil bílý kruh. Menší ovál pěníl na břiše.

„Co to k čertu je?“ ozvalo se tlumeně skrz polyesterový kapesník.

Naklonila jsem se blíž a všimla si, že vajíčka sice nejsou nakladena rovnoměrně, ale přesto se shlukují v jakémsi obrazci. Prstem v rukavici jsem odhrnula vajíčka na vnějším okraji zpátky k širšímu pruhu, který lemoval a křížoval kruh.

A na prsou se mi rozlil chlad.

Vajíčka vytvářela obrazec obrácené pěticípé hvězdy.

„Je to pentagram,“ oznámila jsem.

Ostatní mlčeli.

Stejným prstem jsem pokračovala v „čištění“ oválu, dokud se jasně nevyjevil jeho tvar: 666.

„To mi nepřipadá jako baptistický kázání.“ Slidellův hlas zněl hodně zhnuseně.

„Jak to...“ Rinaldiho otázka zůstala nedokončená.

„Mouchy jsou jako všichni ostatní,“ vysvětlovala jsem. „Pokud mají na výběr, rozhodnou se pro tu jednodušší cestu. Oční důlky. Otevřené rány.“

Slidell věděl, co chci říct. „Toho kluka někdo pořezal.“

„Ano.“

„Předtím, nebo potom, co mu ufik hlavu?“ Tohle už znělo hodně rozzlobeně.

„To nevím.“

„Takže Lingo měl pravdu.“

„Neměli bychom činit unáhlené...“

„Máte snad jinou teorii?“

Neměla jsem.

„Jedeme.“ Slidell měl zaťaté čelisti a kráčel pryč.

„On nechtěl být neuctivý,“ omlouval kolegu Rinaldi. „Jeho neteř má nějaké problémy na střední škole.“ Zarazil se a dumal, má-li to rozvádět. Dospěl k závěru, že to nebude nutné. „No nic, rád by ten případ z Greenleaf co nejrychleji uzavřel. Máme stopu – ten dům zdědil jakýsi Kenneth Roseboro.“

„Synovec Wandy Horneové,“ doplnila jsem.

„Ano.“ Rinaldi se opět rozhodl, že mi další podrobnosti nenabídne. „Chcete psa cvičeného na mrtvá těla? Mohl by to tu očuchat a třeba by našel tu hlavu.“

Přikývla jsem.

„Pošlu pro něho.“

Když jsem se vrátila od svého auta s kufříkem v ruce, Hawkins natáčel na videokameru a technici od kriminálky pročešávali okolí. Břeh už byl posetý oranžovými terčíky označujícími přítomnost potenciálních stop a důkazů. Cigaretové nedopalky. Obaly od bonbonů. Papírové kapesníčky. Většina z nich nebude k žádnému užitku, ale v téhle fázi vyšetřování se neví, co je důležité a co se tu ocitlo jen náhodou.

Otevřela jsem kufřík a rozložila si nádobíčko. Larabee vedle mě vyndal teploměr a chystal se ho vložit do řitního otvoru. Nebo spíš do té vejčité hmoty. Těžko říct. Dvě hodiny jsme sbírali a nadepisovali důkazy; Larabee na těle, Brennanová na broučcích.

Nejdřív jsem nafotila detaily pro případ, že by se někteří jedinci během přepravy k entomologovi vyvinuli v jinou formu. Podobné chyby jsem se už ve své praxi jednou dopustila.

Potom jsem začala navlhčeným štětečkem seškrabávat vajíčka. Polovinu jsem se rozhodla uchovat v lihovém roztoku. Ta ostatní jsem chtěla entomologovi poslat živá, aby je mohl nechat vylíhnout a určit druh. Šťastnější polovina tudíž skončila v nádobkách s hovězími játry a vlhkými ubrousky.

Pak jsem se pustila do červů. Těch pár larev, co tu bylo, podle mého soudu náleželo k témuž druhu a vylíhlo se teprve nedávno,

takže jsem si nedělala starosti s rozdělováním podle velikosti a třídila pouze podle místa, odkud jsem je posbírala: krk, řiť, okolní půda. Stejně jako v případě vajíček se polovina dostala do nádobek se vzduchem, potravou a podestýlkou. Druhá polovina zamířila do horké vody a pak do lihového roztoku.

Jakmile jsem pochytila a zabalila dospělé mouchy, posbírala jsem zástupce všech živočišných druhů nacházející se v okruhu jednoho metru od těla. Moje sbírka obsahovala dva šváby, jednu dlouhou, hnědou, pomalu lezoucí věc a hrstku mravenců. Sršen dostal propustku.

Jakmile byli broučci pěkně zabalení a označení, jala jsem se odebírat vzorky půdy a udělala si pár poznámek o okolním prostředí: sladkovodní jezero, listnáče a borovice, částečně kyselá půda, nadmořská výška sto padesát až sto osmdesát metrů, teplota od osmnácti do třiceti stupňů, nízká vlhkost, přímé slunce.

Nakonec jsem si zapsala ještě pár poznatků o těle. Nahé. Ležící na břiše se zvednutým zadkem, paže podél těla. Bezhlavé, na místě činu žádná krev ani tělní tekutiny. Hlava nenalezena. Řezné rány na hrudi a břiše. Minimální stupeň rozkladu. Žádné známky okousání vodními nebo suchozemskými zvířaty. Hmyzí vajíčka na krku a v řitním otvoru, vnitřní teplota 36,1 a 36,6 stupně. Příčina smrti neznámá.

Když jsem končila, bylo půl páté. Larabee a Hawkins se opírali o zadek dodávky a pili vodu z láhve.

„Máš žízeň?“ zeptal se Hawkins.

Přisvědčila jsem.

Hawkins vytáhl z chladicího boxu v autě plechovku a hodil mi ji.

„Díky.“

Všichni jsme pili a upřeně hleděli na jezero. Larabee promluvil první.

„Slidell je přesvědčený, že tu mezi sebou máme uctíváče d'ábla.“

„Pan radní Lingo bude mít svůj velký den,“ opáčila jsem a nedokázala přitom skrýt svoje opovržení.

Hawkins zavrtěl hlavou. „Ten dědek Boyce se do toho navezl ani ne čtyřicet hodin potom, co jste se Skinnym vylezli ze sklepa.“

„Ty to nevíš? Lingo má přímou linku na Boha.“

Larabee si odfrkl.

„Vzpomínáš na to pobodané tělo u Archdale?“ Hawkins máchl lahví směrem k Larabeemu. „Jedna lesbička si tenkrát vyřizovala účty se svou holkou, co se zapomněla jinde. Ještě jsme ani nestačili dopnout pytel na mrtvolu a Lingo už kázal o zle homosexuality.“

„Ale ani nepíp minulý týden, když řidič nákladáku odpráskl přítele své bývalé ženy. To byla spravedlivá heterosexuální vražda,“ oponoval Larabee. „Biblický motiv. Když ji nemůžu mít já, tak ji nebude mít nikdo.“

„Jestli se o tomhle Lingo doslechne, okamžitě z toho udělá laciný seriál.“ Hawkins hodil prázdnou láhev do pytle vedle chladicího boxu. „*Đábel sestoupil do Georgie.*“

„Jenomže to se šeredně plete,“ ozvala jsem se.

„Tobě to nepřipadá satanistické?“ zeptal se mě Larabee.

„Tady jo, v tom sklepe ne.“

Popsala jsem mu, co jsem tam našla.

„Na baptisty to nevypadá,“ poznamenal Hawkins.

Zopakovala jsem, co jsem už řekla Slidellovi a Rinaldimu o synkretických náboženstvích. Santería. Voodoo. Palo mayombe.

„Které z nich obětuje zvířata?“

„Všechna.“

„A satanisti?“

„Taky.“

„Na co sázíš ty?“ Larabeeho láhev doputovala k té Hawkinsově.

„Barevné korálky, mince a katolická svatá ukazují na santerii. Dřevěné špejle a *nganga* s visacím zámekem spíš na palo mayombe.“

„A lidské ostatky?“

Otráveně jsem zvedla ruce. „Vyberte si, pánové. Voodoo. Santería. Palo mayombe. Satanismus. Jenomže v tom sklepe nebyl žádný obrácený pentagram, ani kříže, žádné symboly tří šestek, žádné černé svíce ani kadidlo. Nic typického pro uctívání d'ábla.“

„A nic z toho, co má na sobě tenhle kluk.“ Larabee kývl hlavou k jezeru.

„Ne.“

„Myslíte, že to spolu souvisí?“

Představila jsem si zohavené tělo ležící na břehu.

Lebku z kotle a stehenní kosti.

Nedokázala jsem odpovědět.

Cestou na dálnici jsem minula dvě auta. Jedno mě potěšilo. To druhé ne.

SUV vezlo služebního psa, kterého mi slíbil Rinaldi. Popřála jsem tomu psisku, aby mělo při hledání chybějící hlavy větší štěstí, než jsem měla já.

Hondu accord řídila žena, kterou jsem viděla v úterý večer před domem na Greenleaf Avenue. Co to bylo napsáno pod fotkou v *Observeru*? Allison Stallingsová?

„To je vážně senzace.“ Udeřila jsem dlaní do volantu. „Kdo sakra jsi, Allison Stallingsová?“

Poznamenala jsem si číslo její poznávací značky a popřála Radkemu štěstí, až se bude snažit udržet si Stallingsovou daleko od těla.

Ve chvíli, kdy jsem najížděla z připojovacího pruhu na dálnici I-77, mi zazvonil mobil. Provoz sice zhoustl, ale zatím to nebyl blatník na blatníku, jak se tu běžně stává.

Na displeji se mi ukázalo neznámé číslo s předvolbou 704.

Byla jsem zvědavá a hovor vzala.

„Do toho, mustangové,“ ozval se mužský hlas.

Byla jsem unavená, zamyšlená a upřímně řečeno zklamaná, že je to místní hovor a že mi tudíž nevolá Ryan. Má odpověď nebyla zrovna zdvořilá.

„Kdo volá?“

Místo odpovědi se v telefonu ozval první verš z bojové písně střední školy v Myers Park.

„Ahoj, Charlie.“

„Tak co bude s tím kafem?“

„Teď není vhodná chvíle.“

„Tak v šest? V sedm? V osm? Řekni si.“

„Celý den jsem byla v terénu. Jsem utahaná a špinavá.“

„Pokud si vzpomínám, tak se umíš hodit do pucu.“

Jsem soutěživá. Hraju tvrdě. Pracuju tvrdě. Někteří lidé tohle všechno zvládají, a přitom zůstávají pěkně upravení. Já k nim nepatřím. Po našich tenisových zápasech Charlie obvykle vypadal jako manekýn vystřižený z obálky GQ. Já obvykle vypadala jako šitza s nepovedenou trvalou.

„Díky.“

„Katy se mi zmínila, že máš ráda jehněčí kotlety.“

Náhlá změna tématu mě zaskočila.

„Já –“

„Moje specialitka. Co bys řekla tomuhle? Ty se osprchuješ a já zatím skočím nakoupit. Sejdeme se v sedm u mě. Chvilku si odpočineš a já udělám salát a hodím kotlety na gril.“

Jasně, kámo!

„Katy pozvu samozřejmě taky. Odchytím ji v kanceláři, než odejde domů.“

Měla jsem podezření, že jeho spiklenkyně stojí hned vedle.

„Byl to dlouhý den,“ začala jsem.

„Sprcha z tebe udělá nového člověka.“

„Jenomže ten starý musí zítra ráno pracovat.“ Tohle znělo nepřesvědčivě i mně samotné.

„Podívej, ty máš ráda jehněčí kotlety, já mám rád jehněčí kotlety. Tobě se vařit nechce, mně jo.“

A měl mě tam, kde mě chtěl mít.

„Musím ještě do kanceláře a FedExem odeslat pár brouků.“

„Mrtvý mravenci,“ zapěl Charlie na úvodní melodii z *Růžového pantera*.

„Většinou mouchy.“ Neubránila jsem se úsměvu.

Nato se ozvala skladba Curtise Mayfielda. Jen broukání, žádný text.

„*Supermoucha*,“ hádala jsem název.

„Velmi dobře,“ pochválil mě Charlie.

„Ale nemůžu se dlouho zdržet.“

„To bych ti ani nedovolil.“

Nějaké auto se nacpalo do mého pruhu a já musela prudce zabrzdit. Telefon mi spadl do klína. Jednou rukou jsem řídila, druhou vylovila aparát a přiložila si ho zpátky k uchu.

„Jsi tam ještě?“

„Už jsem se bál, žes mi s tím práskla,“ stěžoval si Charlie.

Když se na to dívám s odstupem, nejspíš jsem to měla udělat.

Oblečení putovalo rovnou do koše se špinavým prádlem. Mé tělo zase rovnou do sprchy.

Když jsem z ní vylezla, našla jsem Birdieho, jak po podlaze koupelny honí masařku. Než jsem stihla něco udělat, sežral ji.

„Skvělé, Birde.“

Kocour se tvářil patřičně pyšně. Anebo nafoukaně. Anebo zamyšleně; možná dumal o nesmrtelnosti mouchy.

Usmála jsem se a začala si natírat kůži tělovým krémem s pomerančovými květy.

Charlie měl pravdu. Cítila jsem se jako znovuzrozená. Dokonce veselá. Vyrazit si byl dobrý nápad. Navazovat nová přátelství je zdravý krok kupředu.

Skupinka paměťových buněk mi nabídla koláž obrázků – rozmazaných, jako by byly dlouho na dešti.

Buick.

Charlie v kratásech. Jenom v kratásech.

Já v šortkách a tričku bez ramínek s flitry vepředu. Ty flitry tvořily třpytivého motýla. Anebo ptáka? Vlasy v natupírovaném účesu sedmdesátých let.

Čalounění, které mě škrábalo do sluncem spálených zad.

Možná ta večere nebyl tak bezvadný nápad.

Setkání se *starým* přítelem, řekla jsem si v duchu. Kamarádem. Nic víc.

To určitě, ozvaly se paměťové buňky.

Odkráčela jsem do ložnice, pustila si zprávy a otevřela skříň.

„– nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – ti, co si libují ve lži. Tato slova Zjevení svatého Jana nebyla ještě nikdy tolik pravdivá. Lucifer je zde, přímo u bran našeho města.“

Ztuhla jsem a v ruce svírala kalhotky, sotva vytažené ze zásuvky.

12

Boyce Lingo stál na schodech před novou soudní budovou, kamery a mikrofony mu mířily na obličej. Za sebou měl muže ve středním věku s vlasy ostříhanými na ježka, lícními kostmi Brada Pitta a vystupující bradou. Podle konzervativního obleku jsem si domyslela, že to bude nejspíš poradce. Tmavomodré sako, bílá košile, modrá kravata, šedé kalhoty. Vypadal jako Lingův módní klon.

Radní zíral přímo do objektivu.

„Dnes byly nalezeny další ostatky. Další nevinná oběť vraždy s odříznutou hlavou a znesvěceným tělem. Nač taková krutost, ptám se! Protože je to služba Satanovi. A co říkají úřady? „Bez připomínek.““

Zmáčkla jsem kousek prádla ve své ruce.

„Nevyjadřují se ani k bezhlavému tělu, které bylo identifikováno před třemi dny – dvanáctiletému dítěti vytaženému z řeky Catawba. Nevyjadřují se ani k lidské lebce nalezené v pondělí ve sklepě ve Třetím obvodu.“

Stála jsem jako opařená.

„Jistě, bez připomínek.“ Lingo potřásl teatrálně hlavou v předstíraném zděšení. „Proč by měli veřejnost varovat před bezbožnou hříšností, která proniká do našeho města?“

Lingo se odmlčel, aby dodal svým slovům na důrazu.

„Občané Charlotte-Mecklenburgu, my se nesmíme spokojit s jejich mlčením. Musíme požadovat odpovědi. Urychlené a důrazné jednání. Musíme se zasadit o to, aby tito zabijáci uctívající d'ábla neunikli trestu.“

Dovolte, abych se s vámi podělil o jeden příběh. Smutný příběh. Otřesný příběh. V Londýně bylo v roce 2001 nalezeno v řece

bezhlavé tělíčko. Pojmenovali ho Adam, protože do dnešního dne nebyla zjištěna jeho totožnost. Zjistilo se pouze to, že malého Adama propašovali do Anglie obchodníci s lidmi, aby zde posloužil jako lidská oběť.“

Lingo zahrozil prstem do kamery.

„Musíme chránit svoje děti. Musíme vykořenit toto zlo a jeho původce. Viníci musí být zatčeni a stíháni podle práva. Přísluhovači ďábla musí zmizet z našeho středu. V tomto městě není místa pro Noční přízrak. Andreu Yatesovou. Masakr, k němuž došlo na Columbinské střední škole. Ani pro ubohého malého Adama.“

Birdie mi z nohy olizoval tělové mléko s pomerančovými květy. Nemohla jsem z Linga spustit oči. Richard Ramirez? Andrea Yatesová? Eric Harris a Dylan Klebold?

„Jako jeden muž musíme požadovat, aby se vyšetřování těchto vražd stalo hlavní prioritou. Musíme být neústupní. Musíme naléhat na naše bratry a sestry ve vládě a orgánech činných v trestním řízení, aby se oděli do boží zbroje a pustili se do boje s knížetem temnoty. Musíme spojit své ruce a svá srdce, abychom naše krásné město a okres zbavili této rakoviny.“

Na obrazovce se objevil moderátor. Hovořil o Antonu LaVeyovi, autoru Satanské bible a zakladateli Církve Satanovy, který působil jako její velekněz až do své smrti v roce devatenáct set devadesát sedm. Na obrazovce za hlasatelem běžel seznam internetových stránek.

Satanovy děti a mládež

Satanova synagoga

Církev Satanova

Dálnice do pekla

Satanistická síť

Dopisy ďáblu

Birdie mě šťouchal do nohy.

Upustila jsem kalhotky, zvedla jsem kocoura a přitiskla si ho k hrudi. Zamrazilo mě z neblahé předtuchy.

Reportáž končila ukázkou z dokumentu o LaVeyovi z třidevadesátého roku, nazvaném *Hovory o d'áblovi*.

Bezprostředně po skončení reportáže mi zazvonil telefon.

„Vy jste mluvila s Lingem?“

„Samozřejmě že jsem nemluvila s Lingem.“ Na Slidellův vztek jsem reagovala vztekem.

„Ten nafoukanej starej had právě uspořádal tiskovku.“

„Většinu z ní jsem viděla.“

„Obvinil policii ze zatajování skutečností. Nabádal ctěné občany, aby si připravili lasa a ve jménu božím začali s lynčováním. Pořádně dloubl do vosího hnízda.“

Ačkoli Slidell přeháněl, musela jsem s ním souhlasit.

„Jak se to ten kretén dozvěděl?“

„Dneska jsem cestou do kanceláře zahlédla Allison Stallingsovou. Frčela si to autem rovnou na místo činu.“

„To je ta madam, co se potloukala kolem Greenleaf Avenue?“

Od padesátých let říká „madam“ snad už jen Slidell. Na druhou stranu, aspoň zná kromě *ex-cuse-ay-moi* ještě jedno francouzské slovo.

„Ano,“ odvětila jsem.

„Už jsem si to ověřoval. Stallingsová nepracuje pro *Observer*.“

„Tak proč se pokaždé objeví tam, kde jsme my?“

„Mám v úmyslu to pěkně rychle zjistit.“

Na okamžik jsme se oba odmlčeli. V pozadí jsem slyšela Slidellovu televizi, z níž vycházely tytéž zvuky jako z té moje.
„Myslíte, že Stallingsová dává Lingovi tipy?“

„Možné to je.“

„A co z toho má?“

„Ten chlap je dokonalý řečník. Možná jí imponuje. Nebo je na volné noze a prodává fotky nejrůznějším novinám. Třeba si myslí, že Lingo tu aféru nafoukne a ona z toho vytříská skvělou reportáž, na které si vydělá jmění a proslaví se.“

Počkala jsem, až si to Slidell přebere.

„A kde získává informace Stallingsová?“

„Třeba je napíchnutá na policejní vysílačky.“

„A jak by se taková holka napíchla na policejní vysílačku?“ Slidell vyslovil „policejní“ s hodně dlouhým „o“ a pořádnou dávkou opovržení.

„RadioShack.“

„Nechte toho. Jak by asi uměla takovou věcičku ovládat?“

Slidellova nevědomost v oblasti moderních technologií mě pokaždé uvádí v úžas. Slyšela jsem, že se ještě neodhodlal doma vyměnit starý telefonní přístroj za tlačítkový.

„Není to žádná kosmická věda. Ta věcička prohledává určité frekvence, a jakmile kápne na nějakou, která se právě používá, zastaví se a vy můžete poslouchat. Jako když si ladíte stanice v rozhlas.“ Nemohla jsem uvěřit, že tohle Slidell slyší poprvé. „Stallingsová klidně mohla vyslechnout Rinaldiho žádost, aby poslali psa na vyhledávání mrtvol. Anebo má takový přístroj sám Lingo.“

Čekala jsem, až si to Slidell přežvýká. Po chvíli se ozvalo: „Kdo je ten Antoine LeVay?“ Slidellův tón už nebyl tak našťavaný.

„Anton LaVey. Zakladatel Satanovy církve.“

„To fakt existuje?“

„Ano.“

„Kolik má členů?“

„Nikdo přesně neví.“

„O jakým druhým těle to Lingo mluvil?“

„O Ansonu Tylerovi. Tady je Lingo trošku mimo mísu. Pohřešuje se celý Tylerův trup, nejen jeho hlava.“

„Pohřešuje kde?“

„Těžší část těla plovoucího ve vodě visí dolů. Lidská hlava váží čtyři až pět kilo.“ Zarazila jsem se. Dovede Slidell přepočítat kila na libry? „Asi jako kohout. Takže hlava se oddělí nejdřív.“

„Neodpovídáte na mou otázku.“

„Chybějící části těla mohou být kdekoli, kam je odnesl proud.“

„Takže podle vás nemá to děcko z řeky Catawba a tělo, které jsme našli dneska, vůbec nic společného?“

„Anson Tyler přišel o hlavu zcela přirozeným procesem a ne proto, že by mu ji někdo uřízl. Na jeho kostře nebyla jediná stopa po řezném poranění.“

„A co ta lebka z kotle?“

„To už je komplikovanější.“

„Našla jste tam stopy po nástrojích?“

„Ne.“

„A na stehenních kostech?“

„Ne.“

„To, co říkal o tom londýnském děcku, je pravda?“

„Ano.“

„Povězte mi o tom něco.“

„V roce dva tisíce jedna vytáhli z Temže tělo čtyř až šestiletého chlapce. Přimo pod Tower Bridge. Nemělo hlavu ani končetiny. Policisté ho pojmenovali Adam. Pitva prokázala, že se v téhle části světa dlouho neohráł.“

„Podle čeho?“

„Podle jídla v žaludku a pylu v plicích. Také se prokázalo, že během osmačtyřiceti hodin před smrtí pozřel nápoj obsahující jedovatý kalabarský bob.“

„Co to je?“

„Kalabarský bob způsobuje ochrnutí, ale oběť zůstává při plném vědomí. Běžně se používá při kouzelnických obřadech v západní Africe.“

„Pokračujte.“ Slidellův hlas připomínal kalenou ocel. „Analýzou Adamových kostí se zjistilo, odkud pocházel.“

„Jak to funguje?“

„Potrava v sobě nese stopy půdy, kde byla vypěstována nebo chována.“ Snažila jsem se o maximální jednoduchost. „Vzorky získané z jeho těla se porovnaly se vzorky z různých míst planety a ukázalo se, že pocházel z Nigérie, z oblasti kolem města Beninu. Vyšetřovatelé odjeli do Afriky, ale nic tam nezjistili.“

„Zatkli někoho?“

„Ne. Ale pár lidí prověřovali. Většinou z Nigérie. Někteří z nich byli zapleteni do obchodu s lidmi.“

„Pro obvinění ale nebylo dost důkazů.“ Skinny nebyl nikdy velkým zastáncem občanských svobod. Jeho znechucení bylo naprosto zjevné.

„Přesně tak.“

Hlas komentátora právě oznamoval sportovní výsledky – slyšela jsem je dvojmo, ze své ložnice a z bytu na druhém konci města, který jsem si ani nechtěla představovat – a já zatím v duchu sváděla vnitřní boj. Mám se Slidellovi svěřit, co mi dělá největší starost, a riskovat, že ho vyšlu špatným směrem? Mám si to nechat pro sebe a riskovat, že zdržím vyšetřování?

„Je tu ještě něco,“ hlesla jsem nakonec. „Podle londýnských úřadů zmizely za posledních několik let ze systému asi tři stovky černošských chlapců. Přestali chodit do školy. Vypátrali jen dva z nich.“

„A kde mají sakra svoje rodiny?“

„Opatrovníci a příbuzní při výsledku tvrdili, že se ti kluci vrátili z Británie zpátky do Afriky.“

„To ale nikdo nemůže potvrdit.“

„Přesně tak.“

„Policajti si myslí, že ty děcka někdo zamordoval?“

„Někteří ano.“

Oči mi zalétly k budíku. Šest třicet. Byla jsem nahá, nenalíčená a moje zacuchané vlasy připomínaly mořskou řasu.

A za půl hodiny mám být u Charlieho.

Musím si pospíšet. Jenomže mě taky zajímalo, co Slidell a Rinaldi zjistili o domě na Greenleaf Avenue.

„Co víte o Kennethu Roseboroovi?“

„Kenny je něco jako muzikant a bydlí ve Wilmingtonu. Tvrdí, že jakmile tetička Wanda zaklepala bačkorama a on zdědil ten barák, dal si inzerát a tu díru pronajal.“

Zatímco Slidell hovořil, pokusila jsem se jednou rukou obléknout kalhotky.

„Roseboro v tom domě nikdy nebydlel?“

„Ne.“

„Kolik nájemníků se tam vystřídalo?“

„Jeden. Ctihodný občan jménem Thomas Cuervo. Kámoši a obchodní partneři mu říkají T-Bird.“

„S čím obchoduje?“

„Má obyčejný malý krámek na South Boulevard,“ odfrkl Slidell. „La Botánica Buena Salud. Přírodní léčiva, vitamíny, byliny. Nechce se mi věřit, že lidi za tyhle sračky utrácení prachy.“

Ačkoli jsem tak úplně se Slidellem nesouhlasila, neměla jsem náladu poslouchat jeho názory na holistické léčení. „Má Cuervo záznam v rejstříku?“

„Kromě povzbuzujících lektvarů a prášků proti nadýmání T-Bird pravidelně prodává i silnější kalibr.“

„Obchoduje s drogami?“

„Halířový položky. Věci za pár babek. Má v záznamu nějaké opilství a výtržnictví.“

Zrovna jsem se pokoušela o vysoký výkop po vzoru Karate Kida, jenomže kalhotky se mi zachytily o zvednuté chodidlo. Skácela jsem se a praštila se loktem o stěnu.

„Do prdele.“

Birdie vystřelil zpod postele.

„Co to sakra děláte?“

„Proč se Roseboro rozhodl dům prodat?“ Odhodila jsem prádlo a hladila si loket.

„T-Bird se vypařil a zůstal mu dlužný na nájmu.“

„Vypařil kam?“

„To by prý Roseboro taky rád věděl.“

„Ptal jste se ho na ten sklep?“

„To si schovávám na náš zítřejší ranní rozhovor.“

„Vadilo by vám, kdybych u toho byla?“

Pauza.

„No, vlastně proč ne.“

13

Zaparkovala jsem na pomezí Čtvrtého a Prvního obvodu. Pěšky jsem se vydala po Church Street a nemohla se zbavit myšlenky, že tahle čtvrť je vzorovým příkladem obnovy okrajových částí města Charlotte.

Charlieho dům stál uprostřed řady devíti zbrusu nových bytovek. Diagonálně od něho se rozkládalo McCollovo centrum vizuálního umění, komplex ateliérů a galerie, který nedávno vznikl v renovovaném kostele.

Vedle bývalého svatostánku zůstal jeden prázdný pozemek; hromady sutí svědčily o nedávném rozpadu. Starý obytný dům Renaissance už dávno překročil dobu své použitelnosti, takže ho zbourali, aby uvolnil místo nové naparáděné věži.

Věděla jsem, že dva bloky na jihovýchod odsud jsou k demolici určené i další budovy včetně centra služeb státní správy mecklenburského okresu, tedy našeho vlastního znovuzrozeného Searsova zahradnického centra. Všichni v úřadu soudního lékaře se toho obávali.

C'est la vie po charlottsku. Nové město rodící se ze starého.

Charlieho zvonek jsem zmáčkla přesně v sedm dvacet tři; vlhké vlasy stažené do culíku. Okouzlující. Ale stihla jsem řasenku a růž na tváře.

Na zazvonění zareagoval sám pán domu, který vypadal mimořádně dobře. Oprané džíny. Mokasíny bez ponožek. Svetr se zipem vepředu, zpod kterého vykukoval jen malý kousíček hrudníku.

„Promiň, že jdu pozdě.“

„No problemo,“ Charlie se mi otřel o tvář. Voněl hezky. Burberry?

Hlavou mi jako blesk projela vzpomínka na buick.

Charlie si změřil moje legíny a novou tuniku od Max Mary a pochvalně přikývl. „Panejo. Tahle holka se fakt umí hodit do pucu.“ Slovíčko „fakt“ pronesl asi tak s pěti „a“.

„To už jsi dneska jednou říkal.“

„Zkušenost mě naučila ctít hodnotu umírněnosti.“

„Tak umírněnosti. Aha.“

„Jakmile dám průchod svému nespoutanému šarmu, začnou se mi sem sbíhat ženský zeširoka daleka. Jednou jsem vycizeloval tři dokonalé věty za jediný večer. Policajti tu museli rozestavět barikády.“

„Chudáci sousedi.“

„Jo, dostal jsem stížnost od sdružení majitelů domů.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Chceš jít pěšky, nebo se svézt?“

Tázavě jsem pohodila hlavou.

„Ten barák má tři poschodí.“

„A je tu výtah,“ hádala jsem.

Charlie se skromně usmál, jako by říkal „no jo, co se dá dělat“.

„Jdeme až nahoru?“

„Kuchyň je v prvním patře.“

„To snad zvládnou.“

Charlie šel první a seznamoval mě s rozvržením interiéru. Kancelář a garáž dole, obývací-jídelna, kuchyň a pracovna v prvním, ložnice ve druhém, obývací pro větší společnost a terasa ve třetím patře.

Vybavení domu pocházelo z moderního sortimentu Pottery Barn a bylo laděné do škály hnědé a krémové barvy. V jazyce návrhářů by to byla nejspíš okrová a přírodní.

Zařízení bylo vkusné a mělo šmrnc. Většina obrazů byla moderních a doplňovalo je pár tradičních starých kousků. Dřevěné a kovové sošky. Africká dřevorezba. Masky, která dle mého odhadu pocházela z Indonésie.

Šlapali jsme po schodech a já si nemohla nevšimnout fotografií. Rodinné snímky a na nich tváře v různých odstínech kávové, mokka a bronzově opálené pleti.

Obrázky vysokého tmavého muže v dresu Celtics. Charles „CC“ Hunt v dobách své kariéry v NBA.

Zarámované fotky. Na horách. Na pláži. Na plachetnici. Na většině z nich Charlie stál nebo seděl vedle štíhlé ženy s dlouhými černými vlasy a skořicovou pletí. Manželka, která zemřela jedenáctého září? Odpověď na tuhle otázku mi poskytla svatební fotografie na římse v obývacím pokoji.

Smutně jsem odvrátila zrak. Anebo mi bylo trapně? Charlie mě pozoroval. Oči se mu zamlžily, ale nijak to nekomentoval.

Kuchyň byla vyvedená ve dřevě a nerez oceli. Charlieho kulinářský výtvar se skvěl na žulové desce.

Rukou ukázal na podnosy. „Jehněčí kotlety na rozmarýnu. Marinované cukety. Míchaný salát à la Hunt.“

„Působivé.“ Očima jsem zalétla ke stolu. Bylo prostřeno pro dva.

Charlie si všiml, že jsem si všimla.

„Bohužel Katy už měla něco domluveného.“

„Aha.“ Nejspíš si potřebuje umýt vlasy.

„Víno? Martini?“

Má dcera se očividně nezmínila o mé barvitě minulosti. „Perrierku prosím.“

„S citronem?“

„Bezva.“

„Ty nepiješ?“ ozvalo se zpoza otevřených dveří lednice. „Hm.“

Ačkoli si Charlie určitě vzpomínal, že na střední škole jsem si občas nějaké to pivo dala, na příčinu změny mého postoje k alkoholu se neptal. To se mi líbilo.

„Nechceš se mrknout na terasu? Je tam docela slušný výhled.“

Nikdy jsem neměla v oblíbě podzim. Tohle roční období pro mě má hořkosladkou příchut', jako by se příroda naposledy nadechla, než se otočí čas a všechno živé se schoulí do dlouhé temné zimy.

Žádné „Podzimní listí“ od Johnyho Mercera. Pokud jsem si dobře vzpomínala, tak původní francouzský název zněl „*Les feuilles mortes*“. Mrtvé listí.

Možná za to může moje práce, můj každodenní kontakt se smrtí. Kdo ví? Mám mnohem radši krokusy a narcisky a vylíhlá kuřátka.

Nicméně Charlieho „docela slušný výhled“ bylo hodně skromné vyjádření. Večer byl tak oslnivý, plný života, jako když se letní pyl usadí a podzimní listoví se teprve připravuje k akci. Na obloze zářily biliony hvězd. Osvětlené věže a mrakodrapy v centru připomínaly scénu z disneyovky. Divoká jízda pana Prachatého.

Zatímco Charlie griloval, povídali jsme si a opatrně zkoušeli různé cestičky. Přirozeně, jako první přišly na řadu vzpomínky.

Večírky „na skále“. Jarní prázdniny na Myrtle Beach. Nejvíc jsme se nasmáli při vzpomínce na naše dávné plavidlo, velrybu z hedvábného papíru a drátěného pletiva, jíž z otevřené tlamy čouhaly nohy v holinkách. *Velrybo, nepolykej ty nohy*. Tenkrát nám tahle hláška Groucho Marxe připadala senzační.

Děsili jsme se při vzpomínce na to, jak jsme vypadali v oněch dobách hluboké módní krize. Saka z mačkaného sametu. Háčkované kloboučky. Drhané kabelky. Lodičky na jehlách.

Ani zmínka o buicku.

Jakmile byly kotlety i zelenina ugrilované, odebrali jsme se o patro níž do jídelny. Oba jsme se trochu uklidnili a konverzace se stočila k vážnějším tématům.

Charlie mluvil o dospívajícím chlapci, kterého zrovna obhajuje. Ten hoch byl mírně retardovaný a čelil obvinění z vraždy prarodičů.

Já jsem hovořila o kostech z kotle, Ansonu Tylerovi a posledním výstupu Boyce Linga. Proč ne? Lingo a Stallingsová beztak skoro všechno vyslepičili.

„Lingo předpokládá, že ty případy spolu souvisejí?“ chtěl vědět Charlie.

„Naznačil to. Ale plete se. Za prvé, Ansonu Tylerovi neuřízli hlavu. A přestože musím uznat, že zohavení na těle z jezera Wylie ukazuje na satanismus, v případě ze sklepa na Greenleaf žádné známky uctívání d'ábla nejsou. Hospodářská zvířata, soška svaté Barbory, dřevořezba Elegguy, kotle. Všechno to spíš zavání nějakou formou santerie.“

„Vybodni se na něj. Lingo si připravuje půdu pro kandidaturu v senátních volbách a potřebuje publicitu.“

„Kdo by takovýho idiota volil?“

Charlie si mou otázku vyložil jako řečnickou. „Dezert?“

„Jasně.“

Zmizel a vrátil se s koláčem velikosti válečného křížníku.
„Prosím, řekni mi, že tohle jsi nepekl.“

„Je to s banánovým krémem a koupil jsem to v Edible Art. Přestože jsou mé schopnosti galaktické, i ony mají své meze.“
Charlie se posadil.

„Díky bohu.“

Po dvou soustech jsem se vrátila k Lingovi. V tomhle kole jsem se opravdu rozjela.

„Lingo hysterčí kvůli satanismu a vraždě dítěte a jenom tím všechny vyděsí k smrti. A ještě hůř. Může inspirovat pomatené ultrapravičáky, aby začali zapalovat kříže před domy Aškenaziů a Atabasků. Už jsem to zažila. Vůl, co si o sobě myslí, že je ze všech nejsvatější, si pustí v rádiu pusu na špacír a lidi se sejdou u samošky, aby ti nakopali zadek.“ Abych dodala svým slovům na důrazu, zabodla jsem vidličku do vzduchu. „Sošky? Korálky? Kokosové skořápky? Se Satanem nemá ten sklep nic společného.“

Charlie zvedl obě dlaně. „Odlož zbraně a my všichni v klidu odejdeme.“

Položila jsem vidličku na talíř. Pak jsem si to rozmyslela, znovu ji zvedla a zapíchla do koláče. Bude mě to mrzet. Ale když je to tak dobré.

„Lingo tě vážně vytočil,“ poznamenal Charlie.

„To je jedna z jeho specialitek.“ Vrtala jsem se v drobcích a banánu.

„Pára vypuštěna?“

Začala jsem protestovat. Pak jsem se rozpačitě zarazila.

„Promiň. Máš pravdu.“

Oba jsme mlčky jedli. Pak se zeptal: „Atabaskové?“

Zvedla jsem oči. Charlie se usmíval.

„Aškenaziové?“

„Víš přece, co myslím. Menšinové skupiny, kterým ostatní nerozumí.“

„Aleuti?“ navrhoval.

„To je dobrý.“

Oba jsme se rozesmáli. Charlie natáhl ruku, pak se zarazil, jako by ho pohyb vlastní paže překvapil. Rozpačitě vztyčil jeden prst.

„Máš na rtu šlehačku.“

Ubrouskem jsem si ji otřela.

„A je to,“ řekla jsem.

„A je to,“ zopakoval Charlie.

„Bylo to fajn.“

„To bylo.“ Charlieho tvář měla výraz, který jsem si nedokázala vyložit.

Trapná chvílka.

Vstala jsem a začala sbírat nádobí.

„Ani nápad.“ Charlie se vymrštil na nohy a sebral mi talíře z ruky. „Můj dům. Moje pravidla.“

„Jsi diktátor,“ poznamenala jsem.

„To jsem,“ souhlasil.

Za další hodinu jsem už ležela schoulená v posteli. Sama. Možná to bylo kvůli té nehodě s kalhotkami. Anebo něčím jiným. Birdie si každopádně držel odstup.

V pokoji bylo ticho. Útržky měsíčního světa se zařezávaly do šatníku.

Vzhledem k tomu, že v ložnici byl klid a já za sebou měla náročný den, čekala jsem, že usnu rychle. Jenomže místo toho mi hlavou vířily myšlenky jako roztočené lopatky větráku.

V Charlieho společnosti se mi líbilo. Rozhovor plynul lehce a vůbec nebyl nucený, jak jsem se původně obávala.

Najednou mi to došlo. Vždyť jsem většinu povídání obstarala sama. Je to dobře? Patří Charlie Hunt spíš k těm tichým, přemýšlivým typům? Tichá voda břehy mele? A co hlasitá voda? Vymele někdy něco?

Charlie se tvářil, že můj vztek na Linga chápe. Ano, vypouštěla jsem páru, ale i tak se ke mně nechoval jako ke vzteklému batoleti.

Náš dialog probíhal přísně v přítomném čase. Žádné zmínky o minulých manželstvích, ztracených láskách, zabitých manželkách. Žádné debaty o letech, která uplynula od večera v buicku do dnešního dne.

Vzpomněla jsem si na svatební fotografii. Na Charlieho výraz. Co jsem to viděla v jeho očích? Zlost? Vinu? Smutek, protože jeho žena vyletěla kvůli několika fanatikům do povětří?

Ne že bych chtěla s Charliem Huntem sdílet nějaká tajemství. Nezmínila jsem se o Peteovi a jeho mladičké snoubence Summer. Ani o Ryanovi, jeho bývalé milence a na drogách závislé dceři. Na základě jakési tiché dohody jsme oba velmi opatrně kroužili kolem vlastní minulosti. Bylo to tak lepší.

Ryan.

Nečekala jsem, že Ryan zavolá. Ale přesto jsem po příchodu domů pocítila naději, protože červené světýlko na záznamníku blikalo. Tři vzkazy. Katy. Pete. Někdo zavěsil.

Má dcera se mnou chtěla probrat sobotní nákupy. To určitě.

Můj skorobývalý manžel doufal, že se sejdeme na večeři a on mě seznámí se Summer. Tak to je asi tak stejně pravděpodobné jako vepřové kotlety o šábesu.

Lopatky v mém mozku se roztočily ještě rychleji.

Ryan.

Je šťastný, že se dal znovu dohromady s Lutetií? Je mezi námi dvěma doopravdy konec? Záleží mi na tom vůbec?

Bez debat.

Mělo by mi záležet?

Pete.

Nikam nechod'.

Charlie.

Tak dost.

Mrtvola z jezera Wylie.

Proč si s tím tělem dělám takovou hlavu? Kvůli tomu, že malé množství larev neodpovídá Funderburkeově výpovědi? Kvůli tomu, že tělo nepáchlo ani neneslo stopy po zubech mrchožroutů? Kvůli chybějící hlavě? Kvůli symbolům vyřezaným do masa?

Ach jo.

Souvisí případ z jezera Wylie se sklepem na Greenleaf? A pokud ano, tak jak? V prvním případě se patrně jedná o satanismus. V tom druhém spíš o santerii nebo nějakou její variantu, jako třeba palo mayombe.

Co se stalo s hlavou toho kluka z jezera Wylie?
Náhly obraz. Hromádka mozkové kůry v kotli ze sklepa.
Je lidský? Poznámka: zeptat se Larabeeho.
Pesimistické mozkové buňky mi předhodily další myšlenku.
Mozek Marka Kilroye našli plavat v kotli.

Adolfo de Jesus Constanzo a jeho následovníci byli pomatenci
vyznávající palo mayombe. Nebyli to satanisti.

Kenneth Roseboro.

Říkal Roseboro pravdu o domě na Greenleaf? O svém
nájemníkovi? Kde je T-Bird Cuervo?

Cuervo. Znamená to španělsky „vrána“? Thomas Vrána? T-
Bird. Pěkné.

Jakou písničku zazpívá Roseboro zítra ráno?

Zohavený kluk v jezeře Wylie.

Kosti z kotle.

Školní fotka.

Boyce Lingo.

Charlie Hunt.

Peteova svatba.

Ryanovo usmíření s Lutetií.

A tak dál.

A tak dál.

Pomíchané obrazy. Zmatené přemítání.

Jenomže všechno se mělo zamotat ještě mnohem víc.

14

Policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg sídlí v symetrické hroudě betonu tyčící se na rohu Čtvrté a McDowellovy ulice. Za křižovatkou stojí nová budova okresního soudu, dějiště posledního veřejného vystoupení Boyce Linga.

Všechny kóje detektivů se nacházejí v prvním poschodí policejní budovy. V osm hodin ráno jsem vytáhla průkazku, prošla bezpečnostním rámem a vyjela nahoru výtahem, kde jsem se mačkala s haldou dalších policajtů a civilistů pevně svírajících kelímky ze Starbucks a Caribou Coffee. Rozhovor se točil kolem nadcházejícího prodlouženého víkendu.

Tebe žádný piknik ani grilování nečeká. Ztroskotanče.

Kenneth Roseboro se objevil o devadesát minut později, než si ho Slidell objednal. Jeho nedochvilnost nepřivodila Skinnymu tu nejlepší náladu.

Zbytek dokonala ta břečka, která se ve služebně na oddělení vražd vydává za kávu. Při čekání na Roseboroa jsme do sebe se Slidellem nalili celou konev. Rinaldi byl v terénu – obcházel s portrétem z kotle školní fotografie –, takže jsem na děsivý humor jeho parťáka zůstala sama.

A to zase nepřivodilo tu nejlepší náladu mně.

V devět třicet sedm telefon na Slidellově psacím stole konečně zazvonil. Roseboro je ve výslechové místnosti číslo tři. Video a zvukové nahrávání už běží.

Než jsme se Slidellem vstoupili dovnitř, oba jsme se zastavili, abychom si synovce Wandy Horneové prohlédli skrz sklo, které se na vnitřní straně tváří jako zrcadlo.

Roseboro seděl na židli, pohupoval nohama v sandálech, pavoučí prsty měl propletené a položené na stole. Měřil necelý metr šedesát a vážil zhruba pětapadesát kilo. Měl podivně protaženou hlavu, která mu balancovala na krku jako andulka na bidýlku.

„Pěkněj účes,“ odfrkl si Slidell.

Roseboroovu hlavu zdobily soustředné kruhy, které tvořil vždy jeden proužek vlasů a jeden proužek vyholené kůže.

„Říkají tomu třistašedesátka,“ poznamenala jsem. „Má to i Nelly.“

Slidell na me nechápavě pohlédl.

„Ten rapper.“

Jeho výraz se nezměnil.

„Veselá košile,“ pokračovala jsem. Měla barvu limetky a byla tak velká, že by se do ní vešel závodní kůň.

„Aloha.“ Slidell si povytáhl kalhoty. Pásek se mu zaklesnul nad pneumatikou, která se vydávala za jeho pas. „Tak toho blbečka trochu potrápíme.“

Vešli jsme dovnitř a Roseboro se začal zvedat.

„Sed'te,“ vyštěkl Slidell.

Roseboro se složil na židli.

„Jsem vážně rád, že jste to stihnul, Kenny.“

„Byl hroznej provoz.“

„Tak jste měl vyrazit dřív.“ Slidell si Roseboroa měřil, jako kdyby se díval na bahno v odpadní rouře.

„Já jsem taky nemusel chodit vůbec.“ Roseboroův tón patřil někam mezi kategorie „rozmrzelý“ a „znužený“.

„To máte pravdu.“ Slidell praštil rukou do stolu a svalil se na židli naproti vyslýchánému. „Jenomže příkladný občan jako vy... klidně obětuje i trochu toho osobního pohodlí, že ano?“

Roseboro pokrčil kostnatým ramenem.

Posadila jsem se vedle Slidella.

Roseboro se na mě podíval. „Co je to za kočku?“

„Paní doktorka mi pomáhala vyklízet váš sklep, Kenny. Co nám k tomu řeknete?“

„Co jsem dlužnej?“

„Vám to připadá legrační?“

Znovu to škubnutí ramenem.

Slidell se otočil ke mně. „Slyšela jste něco legračního?“

„Zatím ne,“ odvětila jsem.

„Ani já neslyšel nic legračního.“ Slidell se znovu zaměřil na Roseboroa. „Vy máte problém, Kenny.“

„Každý má problém,“ zněla nonšalantní odpověď.

„Jenomže každý nemá palác na Greenleaf.“

„Už jsem vám to říkal. Do toho baráku jsem naposledy vkročil, když mi bylo devět. Byl jsem na větvi, když mi ho babka odkázala.“

„Milovaný synovec tetičky Wandy.“

„Jediný synovec tetičky Wandy.“ Pořád to znělo nezúčastněně.

„Neměla vlastní děti?“

„Jedno. Archieho.“

„A Archie je momentálně kde?“ Slidell i nadále udržoval svůj pohrdavý tón.

„Na hřbitově.“

„To je báječné. Zeptám se na Archieho a vy mi předhodíte hřbitov. Fakt psina. A to máte z vlastní hlavy?“ Slidell se znovu obrátil na mě. „To je pane číslo, co? Tahá si vtípky z rukávu, jako by se nechumelilo.“

„Báječné,“ souhlasila jsem.

„Archie se zabil při nehodě, když mu bylo šestnáct.“

„Upřímnou soustrast. A teď k tomu sklepu.“

„Já si pamatuju jenom to, že tam byli pavouci, krysy, starý zrezlý nářadí a plísň jak nasráno.“ Roseboro luskl prstem, jako kdyby mu to najednou došlo. „To je ono. Vy jste mě zabásli kvůli tomu, že jsem neposkytnul domácím mazlíčkům bezpečný místo k životu. Týrání zvířat, že jo?“

„Vy jste vážně srandista, Kenny. Vsadím se, že tajně sníte o roli v nějaký komický show.“ Další Slidellova přihrávka mířila na mě. „Co myslíte? Jednou večer si takhle zapneme bednu a uvidíme tam Kennyho s mikrofonom v ruce?“

„I Seinfeld začínal improvizací.“

„Jenomže je tu jeden problém.“ Slidell provrtal Roseboroa pohledem, který nebyl ani v nejmenším pobavený. „Ty nikde

improvizovat nebudeš, jestli se tady nezačneš trochu víc snažit, parchante.“

Roseboro se tvářil naprosto netečně.

„Rezidence Greenleaf.“ Slidell cvaknul propiskou a přiložil ji ke žlutému bloku.

„Pokud vím, tak sklep se používal jako prádelna a špižírna. Myslím, že tam dole byla i dílna.“

„Špatně.“

„Nemám ponětí, o čem mluvíte, člověče.“

„Já mluvím o vraždě, ty ignorantskej sráči.“

Roseboroova apatie poprvé doznala menší trhliny.

„Cože?“

„Vzdej to, Kenny. Třeba z toho vybrusíš díky svobodě vyznání.“

„Co mám vzdát?“

„John Gacy. Jeffrey Dahmer. Pravidlo číslo jedna, ty blbečku: nikdy si neschovávej kusy těla ve vlastní posteli.“

„Kusy těla?“ Roseboro se začal o téma rozhovoru opravdu zajímat.

Slidell si ho beze slova měřil.

Roseboro měl vyvalené oči a další otázku adresoval mně: „O čem to mluví?“

Slidell otevřel desky a jednu po druhé házel na stůl fotografie z místa činu. Kotel. Sošky svaté Barbory a Elleguy. Mrtvé kuře. Kozí lebka. Lidské ostatky.

Roseboro si je prohlížel, ale nedotkl se jich. Po chvíli si otřel dlaní ústa.

„To je volovina. Já přece nemůžu vědět, co si nájemník natahá do sklepa. Už jsem vám to říkal. Já do toho baráku ani nev kročil.“

Slidell reagoval mlčením. Jak bývá obvyklé, Roseboro cítil potřebu to ticho nějak zaplnit.

„Podívejte, dostal jsem dopis od nějakýho ouřady, že je ten barák můj. Podepsal jsem papíry a dal si inzerát. Zavolal mi chlap jménem Cuervo a dohodli jsme se na ročním pronájmu.“

„Prověřoval jste si ho?“

„Copak nabízím byt v Trump Tower? Na ceně jsme se domluvili. Cuervo solil hotově.“

„Kdy to bylo?“

Roseboro se zahleděl do stropu a prsty jedné ruky si začal škrábat strup na hřbetu té druhé. Nakonec oznámil: „Vloni v březnu.“

„Máte kopii smlouvy?“

„Nějak jsem se nedostal k tomu, abych to sepsal. Cuervo cáloval každý měsíc, nikdy nic nechtěl. Po čase jsem na papíry zapomněl. Což bylo hloupý, když si teď pomyslím, jak se věci mají.“

„Jak Cuervo platil?“

„To už jsem říkal. Hotově.“

Slidell ho gestem ruky vyzval, aby pokračoval.

„Posílal mi to poštou. Klidně mi to moh převádět i z účtu. Jen abych nemusel jezdit každý měsíc do Charlotte.“

„O vaší dohodičce toho asi bernák moc nevěděl, co?“

Roseboroovy prsty měly napilno. „Já daně platím.“

„Aha.“

Na desce stolu se hromadil endotel.

„Nechtěl byste toho nechat?“ vyzval ho Slidell. „Zvedá se mi žaludek.“ Roseboro složil ruce do klína. „Co víte o Cuervovi?“

„Latinoameričan. Vypadal na milýho chláпка.“

„Manželka? Rodina?“

Další trhnutí ramenem. „Moc jsme si nedopisovali.“

„Je tady legálně?“

„Jsem snad nějaká pohraniční kontrola, nebo co?“

Slidell vytáhl z desek list papíru. Z místa, kde jsem seděla, mi obrázek na něm připadal tmavý a rozmazaný.

„Je to on?“

Roseboro pohlédl na fotokopii a přisvědčil.

„Pokračujte.“ Slidell zvedl propisku. Podezírala jsem ho, že si poznámky dělá jen pro efekt.

Roseboro opět pokrčil ramenem. Ten pohyb měl vážně zmáknutý.

„V červnu ten chlap přestal platit a nebral mi mobil. V září jsem už byl pěkně nakrknutej, tak jsem zajel do města, abych ho vyrazil.“

Roseboro zakroutil hlavou, jako by ho taková nespolehlivost hluboce zklamala. „Ten kretén byl fuč. Vážně mě nasral.“

„Vy mě snad rozbřečíte, Kenny, jste fakt šlechetný člověk. Vyklidil si Cuervo svoje věci?“

Roseboro zakroutil hlavou. „Všechno tam nechal. Nestálo to za zlámanou grešli.“

„Máte jeho číslo?“

Roseboro sejmul z opasku mobil, zapnul ho a prohledal adresář.

Slidell si do bloku načmáral několik číslic. „Pokračujte.“

„Víc nemám co říct. Najal jsem si realitního agenta a ten barák prodal. To je všechno.“

„Ne tak docela.“ Slidell se probíral hromádkou papírů a nakonec vybral snímek lidské lebky. „Kdo je to?“

Roseboroovy oči se zahleděly na fotku, pak se znovu zvedly. „Ježíšikriste. Jak to mám vědět?“

Slidell vytáhl z desek portrét černošské dívky. „A tohle?“

Roseboro se tvářil, jako když usilovně přemýšlí. Snažil se uklidnit? Pochopit? Vysvětlit? Vykroutit se?

„Tu holku jsem v životě neviděl. Heleďte, možná jsem se snažil ulít z placení daní, ale přísahám bohu, o tomhle nic nevím. Fakt ne.“ Roseboro těkal pohledem ze Slidella na mě a zase zpátky. „Já žiju ve Wilmingtonu. Už pět let. Ověřte si to.“

„To se spolehněte,“ opáčil Slidell.

„Jestli chcete, půjdu na detektor lži. Vážně. Třeba hned.“

Slidell beze slova posbíral fotografie, položil složku na desku stolu a vstal.

I já se postavila.

Společně jsme se vydali ke dveřím.

„A co já?“ kňučel Roseboro za našimi zády. „Co bude se mnou?“

Slidell promluvil, aniž by se otočil.

„Nedomlouvejte si žádný konkurzy.“

„Jaký z něj máte dojem?“ zeptala jsem se, když jsme byli zpátky ve Slidellově kanceláři.

„Je to ukňouranej kokot. Ale intuice mi říká, že nekecá.“

„Myslíte, že to byl Cuervo?“

„Anebo tetička.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Wanda zemřela před půldruhým rokem. Já jsem si téměř jistá, že to kuře zabili před pár měsíci. Zavolám entomologovi a zjistím, jestli si troufne na předběžný odhad.“

„Pokud je Wanda čistá, tak se budu muset spokojit s Cuervem. Za předpokladu, že nás Roseboro netahá za fusekli.“

„Mohla bych se podívat na tu fotku?“

Slidell vykutil podobenku z desek.

Kvalita byla vážně příšerná. Ten muž měl velké zuby, vrásčitou tvář, husté šedé vlasy sčesané z čela.

„Jestli je Cuervo Latinoameričan, tak santería dává smysl,“ prohlásil Slidell. „Anebo to druhý.“

„Palo mayombe.“ Doufala jsem, že tomu tak není. A pokud je, doufala jsem, že se nejedná o variantu à la Adolfo de Jesus Constanzo. „A co Roseboro?“

„Nechám ho trochu vychladnout a pak si s ním ještě jednou popovídám. Strach mívá na šedé mozkové buňky povzbuzující účinky.“

„A potom?“

„Dám mu pokoj a začnu hledat Cuerva. Nejdřív prověřím ten mobil.“

„A imigrační úřad. Cuervo nemůže být bez dokladů.“

Slidell obrátil při mé poznámce oči v sloup. „Pakliže tu je nelegálně, vysvětluje to, proč po něm Roseboro chtěl, aby solil pěkně na dřevo.“

„Ozval se vám Rinaldi?“

Slidell zkontroloval záznamník na stole i hlasovou schránku v mobilu a zavrtěl hlavou.

„Půjdu do kanceláře,“ řekla jsem. „Dejte mi vědět, jestli Rinaldi něco zjistil. A pokud ne, zvažte, zda není načase tvář té dívky zveřejnit. Zavolám vám, až s Larabeem prohlédneme tělo z jezera Wylie.“

„Docela dobrý plán,“ souhlasil Slidell.

V tu chvíli jsme neměli ponětí, že na jiném místě se začíná rodit úplně jiný plán. Plán, který směřuje ke smrtelné srážce s tím našim.

15

Víkendy znamenají týdenní výplatu a báječnou příležitost, jak do sebe hodit pár skleniček. Počet rvaček, bitek, nehod a neštěstí v důsledku toho narůstá od pátečního odpoledne, kdy všichni odejdou z práce, až do nedělního dopoledne, kdy se jde do kostela. Začátkem týdne bývá v márnici fofr. Před víkendem obvykle panuje klid.

Ono páteční ráno ovšem nebyl tenhle případ.

Už dva bloky od kanceláře jsem věděla, že něco není v pořádku. Auta zaplnila parkoviště před budovou soudního lékařství a lemovala i obrubníky na College a Phifer Street.

Když jsem přijela blíž, rozeznala jsem loga na dveřích vozů. *WBTV. WSOC. WCCB. News 14 Carolina.*

Šlápla jsem na plyn, tryskově zaparkovala, vyletěla ze dveří a hnala se k budově. Televizní štáby, reportéři od tisku a fotografové blokovali hlavní vchod. Se skloněnou hlavou a vystrčenými lokty jsem se vrhla do davu.

„Doktorko Brennanová,“ oslovil mě čísi hlas.

Ignorovala jsem ho a prodírala se kupředu; vzteky se mi napínaly všechny svaly v těle. Vrážela jsem do lidí, kteří na mě volali, a nakonec se prodrala skrz.

Boyce Lingo konal svůj soud nahoře na schodech. Stejně jako předtím mu jeden bok kryla na ježka ostříhaná veverka.

„Jsme tolerantní společnost.“ Lingův laskavý úsměv se změnil na přísný výraz. „Ale teď není vhodná doba pro shovívavost. Postoj, který umožňuje uctívání d'ábla, dává průchod i dalším projevům zla. Opilství, cizoložství, uctívání idolů, homosexualitě. Všem možným druhům morální perverze zaměřené proti tradičním rodinným hodnotám.“

Vyкроčila jsem dopředu, paže zdvižené jako učitelka převádějící svou třídu přes přechod. „Tahle tisková konference je u konce.“

Objektivy se natočily směrem ke mně. Mikrofony vystřelily k mé tvani.

Slyšela jsem šepot. Své jméno. *Antropoložka. Severokarolínská univerzita.*

„Vaše přítomnost nám brání ve výkonu práce.“ Lingo ztuhl. Paže měl spuštěné dolů a prsty propletené před genitáliemi.

„Musíte všichni odejít.“

„Je pravda, že Ansonu Tylerovi někdo uřízl hlavu?“ zavolal na mě jeden reportér.

„Není,“ odsekla jsem a okamžitě litovala, že jsem se nechala vyprovokovat k nějaké reakci.

„Co nám můžete říct o Tylerově případu?“ zeptal se ženský hlas.

„Bez připomínek.“ Ledově.

„A o těle z jezera Wylie?“ zařval někdo ze zadních řad davu.

„Bez připomínek.“

„Pan radní tvrdí, že na těle oběti byly vyřezány satanistické symboly.“

„Bez. Připomínek.“

Pohlédla jsem na Linga a vztek mi vystřeloval od jednoho nervového zakončení k druhému.

„Proč nepřiznáte pravdu, doktorko Brennanová?“ Lingo, starostlivý aktivista.

„Vy byste pravdu nepoznal, ani kdyby vás kousla přímo do zadku.“ Všichni hromadně zalapali po dechu. Několik přítomných se nervózně zasmálo.

„Obyvatelé Charlotte si zaslouhují odpověď.“

„Obyvatelé Charlotte si *nezaslouhují*, abyste mezi nimi vyvolával ničím nepodložený strach.“ Ve srovnání s Lingovým sirupovým barytonem zněl můj hlas poměrně pronikavě.

Lingo se dobrotivě usmál; jako milující rodič hledící na špatně naložené dítě. Chtělo se mi toho pokryteckého hajzla skopnout ze schodů.

„Je to LaVey? Církev Satanova?“ zakřičel další hlas.

„Je pravda, že ti lidé mučí a zabíjejí zvířata?“

„Jak velká je charlottska lóže?“

„Okamžitě se rozejděte, nebo zavolám policii, aby to tu vyklidila.“

Mojí hrozbě nikdo nevěnoval pozornost.

„Mají policisté už nějaké podezřelé?“

„Proč ty tajnosti?“

Jeden mikrofon se posunul ještě blíž. Odstrčila jsem ho rukou. Tyč se odrazila zpět a škrábla mě na tváři. To byla poslední kapka.

„Tady! Nejsou! Žádné! Tajnosti! Žádné zatracené spiknutí!“

Fotoaparáty začaly zběsile cvakat.

„Necháte se sebou manipulovat!“ Udělala jsem krok dopředu, popadla televizní kameru a otočila ji k davu. „Podívejte se na sebe! Vždyť tohle je hon na čarodějnice.“

Slyšela jsem, jak se za mnou otevírají dveře.

„Zmizte odsud!“

Něčí ruka mě chytila za zápěstí.

Vykroutila jsem se a pokoutně zformovala prsty do nelaskavého gesta.

„Rychle! Možná najdete znásilněnou jeptišku. Anebo zkrvavenou babičku, kterou pokousal její pudl.“

„Klid,“ zašeptal hlas za mnou. Pak mě Larabee uchopil za ramena, otočil a strkal do dveří.

Než se dveře zavřely, stihla jsem vyštěknout ještě jednu poslední perlu.

Za deset minut se mi vrátila klidná mysl.

„Jak zlé to bylo?“

Larabee zrekapituloval ty nejsvětější okamžiky.

„Podělaný stádo?“

Larabee přisvědčil.

„Chytily to mikrofony?“ Zevnitř mi na obě oční bulvy klepala bolest.

„Asi jo.“

„Ježíšikriste.“

„Jo, ten určitě taky. Doufejme, že se to nedonese k šéfovi.“

Severní Karolína má celostátní systém soudních lékařů a ten nejhlavnější sídlí v Chapel Hill.

„Bude bez sebe.“

„To bude,“ souhlasil Larabee.

„Co teď?“

„Pustíme se do pitvy toho kluka z jezera Wylie.“

A přesně to jsme udělali.

Ve tři hodiny už na světelných prohlížečkách visely rentgenové snímky, pult byl plný lístečků s otisky prstů, orgány plavaly v nádobách a vzorky kostí ležely v nerezových miskách. Játra, slinivka, plíce, žaludek, ledviny a mozek pro soudního lékaře. Klíční kost, stydká spona, krční obratle a dva pěticentimetrové špalíčky ze stehenní kosti pro mě.

Pentagram a znamení tří šestek vypadaly ve své formalínové lázni bledé jako duch. Šedorůžové krátery lemovaly místa, z nichž byla na hrudi a na břicho odstraněna kůže.

Za běžných okolností po všem tom řezání, vážení a prohlížení asistent zašije tělo, roztřídí vzorky a vyčistí stůl, aby patolog mohl pokračovat v pitvě.

Dnes jsme však s Larabeem otáleli, rozčilení a zmatení.

„Do háje, je to všechno vzhůru nohama,“ prohlásil Larabee a Hawkins zatím vracel orgány do otevřené břišní dutiny. „Mnohem víc aerobního rozkladu než anaerobní hniloby.“

„Jako kdyby se to tělo rozkládalo zvenčí, a ne zevnitř,“ poznamenala jsem.

„Přesně tak. A při minimálním postmortálním intervalu osmačtyřiceti hodin je obojího zatraceně málo.“

„Celý týden bylo víc než šestadvacet stupňů,“ pokračovala jsem. „Na tenhle úsek pobřeží svítí slunce přes deset hodin denně. Tělo nebylo důkladně zabalené. Proces rozkladu by měl za těchto podmínek probíhat rychleji.“

„Mnohem rychleji,“ souhlasil se mnou Larabee.

„A měly by tam být stopy po okousání zvířaty.“

„Ano.“

Hawkins přemístil játra. Tiše to mlasklo.

„Kromě toho nic nenaznačuje, že to tělo bylo nějakou dobu ponořené v jezeře.“

„Vůbec nic.“

„Tak co to sakra znamená?“

„Mě se ptej.“

Hawkins zapíchl do chlapcovy hrudi zahnutou jehlu. Přitahoval k sobě okraje řezu ve tvaru písmene Y a pokožka se napjala.

„Podle obsahu žaludku se dá soudit, že ten kluk jedl několik hodin před smrtí. Fazole. Papriky. Někjaký citrusový plod, citron nebo limetku.“

„Doufejme, že se něco dozvíme z otisků,“ řekla jsem.

„Podle tebe mu bylo něco mezi šestnácti a osmnácti?“

Přikývla jsem. Můj předběžný odhad vycházel ze stavu klíční kosti, stydké spony a rentgenových snímků.

„Mohla to být nešťastná náhoda. Puberťáci se ztrácejí každou chvíli.“ Larabee kývl bradou směrem k předměstí. „Většina jich tam zůstane, žijou na ulici. Když je rodiče začnou hledat, děťátka se ještě líp schovají. Zmizí kámoš z party, ostatní si jen pomyslí, že prostě popojel dál.“

Hawkins se otočil k Larabeemu. Lékař přikývl.

Hawkins přemístil tělo ze stolu na čekající vozík, zakryl ho igelitem, odbrzdil a vyjel na chodbu. Dveře se za ním s klapnutím zavřely.

„Podívám se na obratle,“ řekla jsem. „Jestli budou někoho zatýkat, mohly by se nějaké ty řezné rány hodit.“

„Za předpokladu, že si pachatel nechal svůj nástroj a poldové ho najdou. Myslíš, že to byla pilka?“

„Rýhy naznačují ozubené nebo vroubkované ostří. Ještě si to prohlídnou pod mikroskopem.“

Larabee si svlékl rukavice. „Zavolám Slidellovi, aby zadal otisky do systému.“

Vtom jsem si vzpomněla. „Díval ses na ten mozek?“ Larabee přisvědčil. „Nejsem žádný expert přes neuroanatomii, ale podle všeho bych řekl, že je lidský.“

„Mohli bychom zkusit precipitinový test.“

Měla jsem na mysli proceduru, při níž se humánní antiséra, která vzniknou, když králíkovi napíchneme lidskou krev, umístí do difuzního gelu s neznámým vzorkem. Pokud se na místě styku obou vzorků vytvoří precipitační linie, nepochází neznámý vzorek z člověka. Tento test lze provést pomocí psích, jeleních či jakýchkoli jiných antisér. Obvykle se provádí z krve, ale měla jsem pocit, že to lze udělat i s kůrou mozkovou.

„Za pokus to stojí,“ přikývl Larabee.

„Pustím se do toho.“

Obešla jsem prázdný stůl, posbírala svoje misky a vydala se do „smradlavé“ pitevny.

S těmi řeznými ranami jsem měla pravdu.

Ačkoli kosti krku nejsou ideální pro zachování otisku čepele, čtvrtý krční obratel byl příčně rozříznutý a zůstaly na něm strije vykazující konkávní tvar a pravidelné zakřivení, které se táhlo přímo z místa odštěpení, a nikoli kolem něho. Pátý obratel měl jednu rýhu měřící dvě desetiny centimetru na šířku. Povrch všech řezů vypadal stejně. Na vstupu i na výstupu jsem našla jen minimální odštěpky.

Všechno ukazovalo na elektrickou kotoučovou pilu.

Vyfotografovala jsem naříznuté obratle a zatelefonovala entomologovi, jemuž jsem v úterý ráno poslala vzorky z greenelafského sklepa. Dostal je. Díval se na ně.

Hovořil o čeledi hrbilkovitých nacházející se v mrtvém kuřeti a prázdných kuklách v kozí hlavě. Pokračoval o zástupcích rodu *Collembola*, čeledi *Dermestidae* a o švábech z hlíny. Vyjmenoval mi několik statistických pravděpodobností.

Požádala jsem ho o stručné shrnutí.

Před závěrečnou analýzou se dá podle jeho názoru odhadnout, že kuře bylo mrtvé asi šest týdnů.

Nastínila jsem mu fakta o případu z jezera Wylie a sdělila mu, že další sada vzorků už je na cestě do jeho laboratoře.

Zasakroval.

Zmínila jsem se o našem podezření, že se někdo jen zbavil těla, a dodala, že chceme vyloučit možnost, že oběť vyplavala z jezera. Vyžádal si ještě igelitový obal. Souhlasila jsem.

Rychle jsem zhltna sendvič a pak začala ze špalíčku kosti, který jsem získala z těla z jezera Wylie, odřezávat tenké plátky. Doufala jsem, že pokud Slidell uspěje s otisky, budu pomocí histologického rozboru schopná upřesnit svůj odhad věku.

Obvykle je tahle procedura zoufale únavná. Pomocí velice ostré diamantové čepele se příčně odřezávají plátky kosti měřící sto mikronů. Anebo se to tak aspoň dřív dělalo. CGPM – Mezizigalaktická rada pro míry a váhy – mikrony oficiálně zrušila v roce devatenáct set šedesát sedm. Místo mikronů dnes máme mikrometry. Nevadí. Ta malá potvora stejně měří jednu tisícinu milimetru. Jsou to opravdu tenké plátky...

Jakmile se vzorky ocitnou na sklíčkách, pozorují se pod světelným mikroskopem při stonásobném zvětšení. Spočítejte si to.

Vychází se přitom z následujícího předpokladu. Kost je dynamická tkáň, která samu sebe neustále opravuje a nahrazuje. Během lidského života se zvyšuje počet mikroskopických kousíčků. Proto počet osteonů, fragmentů osteonů, lamel a kanálků pomáhá odhadnout věk dospělé osoby.

Výsledky potvrdily můj původní odhad šestnácti až osmnácti let. Nepřekvapilo mě to.

Ale něco jiného ano.

Všimla jsem si podivného zabarvení několika Haversových kanálků, což jsou maličké tunýlky, jimiž uvnitř kosti procházejí nervy a cévy.

Nějaké invazivní mikroorganismy? Znečištění zeminou? Uložené minerály? Mikrofraktury?

Ačkoli jsem zdvojnásobila zvětšení, nepravidelnosti nebyly pořád jasné. Tyhle vady mohou něco znamenat, anebo taky nemusejí znamenat vůbec nic. Abych si byla jistá, budu to potřebovat ještě víc zvětšit. To znamená skenovací elektronový mikroskop.

Popadla jsem mobil a vytočila číslo kolegyně z optoelektronického centra Severokarolínské univerzity. Veselý hlas mi oznámil, že jeho majitelka se vrátí v úterý, a popřál mi příjemný sváteční víkend.

Byla jsem nejen unavená a otrávená, ale připadala jsem si teď navíc jako absolutní ztroskotanec.

Zanechala jsem podstatně méně veselý vzkaz a pak se mi pípnutím ohlásil příchozí hovor. Vzala jsem to.

Slidell je u hlavního vchodu. Čeká. Netrpělivě.

Podívala jsem se na hodiny. Paní Flowersová odešla už před několika hodinami.

Došla jsem do haly a pustila Slidella dovnitř.

„Už jsem si myslel, že tu umřu na sešlost věkem.“

„Dělám na dvou případech najednou.“ Slidellovo rýpnutí jsem ignorovala.

„Znáte už věk toho kluka z jezera Wylie?“

„Mezi šestnácti a osmnácti.“

„Nástroj?“

„Elektrická pila, kotoučová čepel.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Slidell našpulil rty, přikývl a pak vytáhl z kapsy kus papíru.

„Tohle se vám bude líbit.“

Nastavila jsem ruku.

Měl pravdu.

Líbilo se mi to.

16

Slidell získal povolení k prohlídce Cuervova obchodu.

„Udělal jste na mě dojem.“ Myslela jsem to vážně.

„Erskine B. Slidell se s ničím nepárá. A mimochodem, Thomas Cuervo je právoplatný občan Spojených států.“

„Vážně?“

„Vypadá to, že se jeho mamíně povedlo dostat přes hranice, porodit, zařídit malému Tommymu papíry a zase zmizet zpátky do Ekvádoru. V osmdesátých letech začal Cuervo pravidelně jezdit sem a tam. Od sedmadesátého se tu usadil natrvalo. Na imigračním nemají žádnou adresu trvalého pobytu, takže je buď tady, nebo za hranicemi.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Po druhém podělaném sezení s Roseboroem jsem si zašel do Cuervovy lékárny. Byla zavřená, ale prošel jsem se po okolí s jeho fotkou. Kristapána, já měl pocit, že jsem v Tijuaně.“

Slidell udělal gesto, jehož význam mi zůstal skryt.

„Nakonec jsem vyšetřoval pár *hombres*,“ vyslovil to jako *houmbrejz*, „co přiznali, že ho zběžně znají. Ti hoši měli trošku problém s angličtinou, ale co byste řekla, stačilo jim zamávat dvackou před očima a jejich komunikační dovednosti se vcukuletu výrazně zlepšily. Jak se zdá, tak prodej tinktur a bylinek nepatří k jediným Cuervovým aktivitám. Ten chlapík je údajně kanón, zázračný léčitel.“

„Santero?“

„Anebo to druhý.“

„Palero?“

Slidell přisvědčil.

Palo mayombe.

Mark Kilroy.

Zasunula jsem tu myšlenku hluboko do pozadí.

„Kde je Cuervo teď?“

„Cisco a Pancho v tom neměli úplně jasno. Krám má prý zavřený už pár měsíců. Naznačili, že Cuervo nejspíš odjel zpátky do Ekvádoru.“

„Má tady v Charlotte rodinu?“

„Podle těch dvou *amigos* ne.“

„Jak jste přesvědčil soudce, aby vám vystavil povolení?“

„Ukázalo se, že náš T-Bird měl i jiný důvod, proč se vypařit. Taková drobnost s předvoláním.“

„Cuervo se nedostavil ke slyšení před soudem?“ hádala jsem.
„Obvinění kvůli drogám. Devěťadvacátého srpna.“

„A co jeho mobil?“

„V záznamech nejsou žádné odchozí ani příchozí hovory už od pětadvacátého srpna. Ještě chvíli bude trvat, než dohledáme jednotlivá čísla.“

„Ten obchod budete prohledávat ještě dnes?“

Slidell zavrtěl hlavou. „Zítra. Dneska musím prověřit otisky od Larabeeho.“

To bylo rozumné. U těla z jezera Wylie se jednalo každopádně o vraždu. Zato pokud šlo o sklep na Greenleaf, nebyli jsme si vůbec jistí, zda tam došlo k trestnému činu.

Vyzvedla jsem v hlavní pitevně otisky prstů a předala je Slidellovi.

„Chtěla bych u té prohlídky být,“ řekla jsem.

„Hm,“ odpověděl.

Brala jsem to jako souhlas.

Když Slidell odešel, podívala jsem se na hodinky. Osm čtyřicet. Skinnyho společenský život je očividně stejně žalostný jako ten můj.

Zrovna jsem balila lebku, když se mi v mozku ozvalo hlasité cinknutí. Znáte to. Zažili jste to. V komiksech se to zpodobňuje jako paprscitá bublina nad hlavou.

Otisky.

Vosk.

Jakou mám šanci?

Stává se to.

Pomocí skalpelu jsem z voskové vrstvy na horní části lebky vyřízla čtvereček o velikosti asi pět krát pět centimetrů. Chvilku jsem se s tím sice zlobila, ale nakonec ta šupinka povolila.

Tuhle proceduru jsem opakovala tak dlouho, dokud mi celá vosková čepice neležela naporcovaná na nerezovém tácku. Pak jsem ty kousíčky prohlédla pod mikroskopem. Pěkně jeden po druhém.

Měla jsem hotové asi tři čtvrtiny vzorků, když jsem na vyduté straně čtverečku, který byl předtím přilepený k pravé části lebeční kosti, spatřila jeden dokonalý otisk palce.

Ale proč na vnitřní straně? Otiskl se prst do vosku z lebky, která byla pod ním? Sálh pachatel na horký vosk, co stékal nebo odkapával ze svíčky?

Na tom nezáleželo. Otisk tu byl a mohl nás dovést k podezřelému.

Nemohla jsem se dočkat, až to řeknu Slidellovi. Ozvala se mi jeho hlasová schránka. Nechala jsem mu vzkaz.

Vyfotografovala jsem otisk pod přímým i postranním osvětlením a všechny čtverečky ještě jednou pro jistotu prohlédla. Zvenčí i zevnitř. Nenašla jsem nic.

Hodiny hlásily deset dvacet dva.

Nejvyšší čas to pro dnešek zabalit.

Byla jsem už skoro doma, když mi zavolal Slidell.

Jeho novinky hravě přetrumfly můj objev.

„James Edward Klapac. Známý jako Jimmy. Sedmnáct let. S hlavou vypadá líp. Ale ne o moc.“

Slidellova poznámka mě naštvála ještě víc než obvykle. Mluvili jsme přece o mrtvém chlapci. Nic jsem ale neřekla.

„Rodiče žijou na jihu, kousek od Jacksonville,“ pokračoval Slidell. „Otec je mariňák ve výslužbě a dělá na benzince, matka pracuje v kantýně v Camp Lejeune. Cinknul jsem jim a zjistil, že Jimmy se vypařil loni v únoru.“

„Rodiče věděli, že žije v Charlotte?“

„Jo. Každých pár měsíců jim volal. Naposledy někdy začátkem září. Přesné datum si nepamatovali. Víte, tihle dva asi nečekají, že jim poštou přijde přihláška do Mensy.“

Překvapilo mě, že Slidell ví, co je Mensa, ale nechala jsem to být.

„Jak to, že si Klapcevi pro syna do Charlotte nepřijeli?“

„Podle táty bylo klukovi už šestnáct a mohl si dělat, co chce.“ Slidell se odmlčel. „Tak to říkal, ale já tomu starýmu vojcevi vidím až do žaludku. Kluk byl divnej a Klapce s ním nechtěl mít nic společného.“

„Proč si to myslíte?“

„Mluvil o něm jako o teploušovi.“

Jasně jak facka.

„Proč byl Klapce v evidenci?“

„Lovil chlapečky.“

To nedávalo smysl. Ten, co loví chlapečky, je ve slangu mých homosexuálních kamarádů obvykle starší muž, který má zálusk na mladé maso.

„Vy mi to určitě vysvětlíte,“ vybídla jsem Slidella.

„Grázlík, co se potlouká kolem teploušských barů a čeká na kořist. Znáte to, krouží kolem jako jestřáb. Báječný životní styl. Jeden kunčoft, trocha prašulí a rychle zmizet.“

Jelikož jsem pochopila, že v policejním slangu to označuje obyčejného prostituta, dál jsem se neptala.

Takže chlapec z jezera Wylie následoval osvědčený model útěku z domova. Děcko práskne do bot a těší se na jízdu ve stylu Veselých šprýmařů Kena Keseyho. Nakonec skončí na ulici, vybírá popelnice a prodává své tělo. Je to smutná, ale předvídatelná cesta.

„Mluvil jste s matkou?“

„Ne.“

„Zmínil jste se, v jakém stavu jsme našli tělo?“

Chvilí bylo ticho. Potom se ozvalo: „Možná tu hlavu najdem a oni se to ani nebudou muset dozvědět.“

Takže tvrdák Slidell má přece jenom srdce.

Pověděla jsem mu o otisku prstu, který jsem našla v zaschlém vosku.

„Za pokus to stojí,“ odvětil Slidell. „Klapec se nejvíc potloukal kolem Třicáté šesté a North Davidson.“ Tomuhle rajonu se zkráceně říká NoDa a je to charlottská obdoba Soho. „Rinaldi se tam vypraví s jeho fotkou. Uvidíme, co z těch buzniček vypadne. Ale ještě předtím ho pošlu za váma pro ten otisk, aby ho hodil do laboroky.“

„Kdy se chystáte na prohlídku Cuervova obchodu?“

„V osm. Přesně. A paní doktorko...“

Čekala jsem.

„Vyhýbejte se záři reflektorů.“

V noci se z hor přihnala studená fronta a odkopla teplou peřinu, do které se podhůří doposud halilo. Probudila jsem se do vůně mokrého listí a zvuku dešťových kapek bušících do mého okna. Za sklem se větve magnolie klátily ve větru.

Cuervův obchod se nacházel na jižní straně předměstí, ve čtvrti, která těžko mohla sloužit jako výkladní skříň Královnina města. Některé místní podniky byly jako vystřižené z padesátých a šedesátých let, rychlé občerstvení se smaženými kuřaty a hamburgery, autoopravny, bistra s grilovaným masem. Další se zaměřovaly na nově příchozí klientelu: Tienda Los Amigos. Panadería y Pastelería Miguel. Supermercado Mexicano. Všechny ovšem byly nacpané v obchodních centrech, která měla svá nejlepší léta dávno za sebou.

La Botánica Buena Salud nebyla výjimkou. Cihlový dům s tmavě hnědou výlohou vedle tetovacího salonu a solárka. Sbírku doplňoval ještě obchod se zmrzlinou, kancelář pojišťovny, instalatérské potřeby a pizzerie.

V úzkém pruhu asfaltu před obchody stál omlácený mustang a staříčká corolla. Obě auta se leskla, jako kdyby si je hrdý majitel zrovna nablýskal. No vida, co udělá se starou šunkou pořádný slejvák.

Zaparkovala jsem a naladila si v rozhlase stanici WFAE. Upíjela jsem kávu z cestovního hrnku a poslouchala *Víkendové vystlání*.

Deset minut uplynulo, ale po kriminálce a Slidellovi nebylo ani vidu. Prý v osm. Přesně.

Neonové osvětlení tetovacího salonu se v dešti proměnilo na oranžovo-modré šmouhy. Skrz kapky na předním skle jsem pozorovala bezdomovce, jak se probírá popelnicemi a vodou nasáklá mikina mu visí až ke kolenům.

V rádiu zrovna Scott Simon hovořil o zmutovaných žábách, když mi oči zalétly ke zpětnému zrcátku. V něm stál zarámovaný Slidell a pod ním nápis: *Předměty v zrcadle jsou blíž, než se zdají.*

Hlubokomyslné.

Vypnula jsem motor a vystoupila.

I Slidell snídal za pochodu; párek v rohlíku a oranžádu.

„Pořádněj slejvák, co?“ zamumlal.

„Hm.“ Vlasy jsem měla mokré a voda mi tekla po tvářích. Nasadila jsem si kapuci mikiny. „Přijedou technici od kriminálky?“

„Říkal jsem si, že se tu nejdřív porozhlídnem. Možná to ani nebude potřeba.“

Slidell nejraději prozkoumává místo činu netknuté a nesnáší vyrušování. Obvykle nejprve dopřeje dostatek času sám sobě a teprve posléze volá techniky.

Spolkl poslední sousto párku a hlt limonády, zmačkal ubrousek a nacpal ho do plechovky. Potom vytáhl z kapsy svazek klíčů. „Ten kretén ze správy budov na sebe nechal čekat,“ ulevil si.

Bouřka ucpala kanál u chodníku a na asfaltové silnici se začal tvořit mělký rybník. Se Slidellem jsme se jím brodili k obchodu.

Čekala jsem, až vyzkouší jeden klíč po druhém. Prosvištěl kolem nás autobus a voda mu stříkala od kol.

„Mám to zkusit?“ nabídla jsem se.

„Už to skoro je.“

Klíče cinkaly dál.

Děšť bušil do Slidellovy kožené bundy a voda mu kapala z kšiltu. Moje mikina těžkla a prodlužovala se. Za chvíli budu vypadat jako ten bezdomovec.

Někde v dálce zaječel alarm auta.

Nakonec to cvaklo. Slidell zatlačil. Dveře se otevřely a ozvalo se tiché zacinkání zvonečku.

Obchod byl temný a prosycený tolika vůněmi, že bylo obtížné identifikovat i jednu jedinou. Čaj. Máta. Prach. Pot. Ty další si ze mě dělaly legraci. Houba? Hřebíček? Zázvor?

Stále jsem ještě přivýkala tmě, když Slidell našel vypínač.

Místnost byla velká asi šest krát šest metrů. Hliníkové police lemovaly všechny stěny a uprostřed tvořily několik řad. Slidell se vydal do jedné z uliček.

Já vkročila do druhé a namátkou četla etikety po pravé ruce. Posílení energie. Regenerace mozku. Obnova zubů a dásní.

Obrátila jsem se a zkoumala přípravky za svými zády. Obklady na pokožku. Oleje na plodnost. Balzámy z aloe. Tinkтуры z jilmu hladkého, dříšťálu, fenyklu a jalovce.

„Tohle je dobrý,“ ozval se do zatuchlého ticha Slidellův pronikavý hlas. „Kúra na Parkinsonovu chorobu. Už žádný třes. Já se podělám.“ Slyšela jsem, jak sklo ťuklo o kov, a pak Slidellovy kroky. „Tady to máme. Olej vášně. Stará hindská receptura. Jasně. Po tomhle dryáku se péro zaručeně postaví do pozoru a rozchechtá.“

Sice jsem byla stejného názoru, ale nahlas jsem to odmítala ventilovat.

Souběžně se zadní stěnou stál za policemi dřevěný pult. Na něm trůnila obyčejná stará pokladna. Za ním, asi tak uprostřed zdi, byly dveře se závěsem.

Slidell došel ke mně, ve tváři výraz hlubokého opovržení.

„Vypadá to jako standardní zboží,“ zhodnotila jsem situaci.

„Aha.“ Slidell zvedl dřevěné prkno s panty, které spojovalo konec pultu se stěnou. „Tak se mrknem, co ten Vášnivý král schovává vzadu.“

Překročila jsem práh a ocitla se v jiném čase a na docela jiném místě. Dokonce i pachy jako by prošly metamorfózou. Za závěsem převládaly vůně z říše flóry a fauny. Patrně pocházely z věcí, které byly už hodně dlouho mrtvé.

Ten prostor neměl okna a zepředu sem pronikalo jen velmi málo světla. Slidell sáhl po vypínači.

Ve světle jediné žárovky u stropu jsem nyní viděla, že tahle místnost je asi tři krát čtyři a půl metru velká. Stejně jako v obchodě lemovaly obě její stěny police. Dřevěné, ne hliníkové. Ty vpravo

byly rozděleny na čtverce o délce přibližně dvaceti centimetrů. V každém hnízdečku ležela malá hromádka.

Police vlevo byly předělané na šuplíčky, z jakých se kdysi prodávalo osivo a mouka na váhu.

Po celé délce zadní stěny se táhl stůl. Na něm stály staromódní váhy se dvěma táckami a asi dvacet skleněných lahviček. Obsah některých z nich mi byl dobře znám. Zázvorový kořen. Stromová kůra. Bodláky. V jiných byly tmavé zkroucené předměty, o jejichž původu jsem se mohla jen dohadovat.

Před stolem stály dvě skládací židle. Uprostřed mezi nimi se tyčil velký železný kotel.

„A máme tě,“ pronesl Slidell.

Napravo od stolu byly zpola otevřené dveře.

Slidell vykročil vpřed, strčil do nich ruku a prsty ohmatával stěnu. Za pár vteřin osvítilo jantarové světlo záchod a umyvadlo pokryté rezavými skvrnami.

Zrovna jsem docházela k polici s přihrádkami, když zacinkal zvonek.

Ztuhla jsem. Se Slidellem jsme se po sobě podívali. Jednou rukou mávl směrem dozadu.

Tiše jsme se namáčkli vlevo od dveří. Slidell přiložil ruku k boku. Zády jsme se přitiskli ke stěně a čekali.

V obchodě se ozvaly kroky.

Závěs se pohnul ke straně.

17

Kdyby se ve dveřích objevila mumie královny Hatšepsut, nebyla bych překvapenější než teď.

Ta dívka byla mladá, šestnáct, možná sedmnáct let. Měla pleť barvy muškátového oříšku a vlasy rozdělené uprostřed na pěšinku si sčesala za uši. Jediné, čím se lišila od postavy na školní fotografii, byl objem pasu. Podle velikosti břicha jsem odhadovala, že do porodu už moc času nezbývá.

Dívka se pozorně a ostražitě rozhlížela po obchodě.

„*Está aquí señor?*“ zašeptala.

Zatajila jsem dech.

Udělal krok dopředu a cíp závěsu stále svírala v ruce. Světlo ze zadní části obchodu se zatřpytilo na dešťových kapkách v jejích vlasech.

„*Señor?*“

Slidell spustil ruku. Nylon zašustil.

Dívčina tvář se prudce otočila naším směrem, oči doširoka rozevřené. Uskočila od závěsu a dala se do běhu.

Bez přemýšlení jsem proletěla kolem Slidella a utíkala přes obchod. Sotva jsem se vymotala mezi policemi, dívka už byla venku.

Děšť se stále valil z oblohy a oplachoval chodník. Sklonila jsem hlavu a hnala se za svou kořistí; voda mi stříkala od tenisek.

Měla jsem výhodu. Nebyla jsem těhotná. U pizzerie jsem ji skoro dohonila. Stačilo jen prudce skočit dopředu a popadnout ji za svetr. Ohnala se po mně a klouby prstů mi zavrtala do ruky.

Bolelo to jako čert. Nepustila jsem.

„Chceme si jen promluvit,“ křičela jsem do bušení lijáku.

Dívka přestala tlouct pěstí do mého zápěstí a začala si rozepínat zip.

„Prosím.“

„Dejte mi pokoj!“ supěla a pokusila se svléknout si svetr. Těsně za mnou se ozvalo šplíchání vody.

„Nechte toho, slečinko.“ Slidell funěl jako velryba chrlící vzduch. Děvče kolem sebe začalo zoufale mlátit. Děšť se jí rozstříkoval z vlasů přímo do mého obličeje. „Nechte mě být. Nemáte –“

Slidell ji popadl za obě paže a přimáčkl jí je k tělu.

Jednu nohu zakopla dozadu. Trefila se patou.

„Ty mrcho.“

„Je těhotná,“ ječela jsem.

„To sakra povídejte mojí holenní kosti.“

„Všechno je v pořádku,“ mumlala jsem v naději, že můj hlas je oba dva uklidní. „Nic se ti nestane.“

To děvče na mě zíralo se zběsilým výrazem v očích.

S úsměvem jsem ten pohled vydržela.

Zakroutila sebou a kopla.

„Vyber si,“ hekl Slidell, „buď to uděláme v klidu jako normální lidi, anebo ti nasadím želízka a odvezu tě do města.“

Dívka se přestala hýbat; patrně zvažovala své možnosti. Pak jí poklesla ramena a ruce se jí začaly v pěst.

„Dobře. Teď tě pustím. A žádný hlouposti.“

Všichni tři jsme zůstali stát a lapali po dechu. Po chvíli Slidell uvolnil sevření a o krok ustoupil.

„Tak. Teď dojdeme k mému autu, pěkně v klidu a pohromadě.“

Děvče se narovnálo a vzdorovitě pohodilo bradou. Všimla jsem si, že v prohlubni jejího hrdla visí malý zlatý křížek. Pod ním jí divoce pulzovala tepna.

„Rozumíme si?“ zeptal se Slidell.

„Jestli potom odpálíte,“ odsekla dívka.

Slidell ji znovu uchopil za paži a naznačil mi, abych šla za nimi. Poslechla jsem a pozorovala, jak kapky deště dopadají do jezera u mých nohou.

Slidell dívku posadil na sedadlo vedle řidiče. Zatímco obcházel auto, odsunula jsem zmačkanou krabici od pizzy, sáček od jídla z čínského bistra a pár starých tenisek a uvelebila se vzadu. Vnitřek taurusu páchl jako týden staré spodní prádlo.

„Ježíšikriste.“ Dívka zvedla levou ruku a zacpala si nos. Na prsteníčku žádný prstýnek neměla. „Tady někdo chcípnul?“

Slidell se nasoukal za volant, zabouchl dveře, opřel se o ně a klíčky v ruce namířil přímo proti ní.

„Jak se jmenuješ?“

„A vy?“

Slidell vytáhl odznak. Dívka si odfrkla.

„Jak se jmenuješ?“ zopakoval Slidell otázku.

„Proč to chcete vědět?“

„Jen pro případ, že by ses mi ztratila z očí.“

Obrátila oči v sloup.

„Jméno?“

„Patti LaBelle.“

„Tak si zapni pás.“ Slidell sebou škubnul, zacvakl si pás a nacpal klíčky do zapalování.

Dívka zvedla dlaň, aby ho zarazila, a pak položila obě ruce na břicho. „Dobře,“ kapitulovala.

Slidell se znovu opřel. „Jméno?“

„Takeela.“

„Pro začátek dobrý.“

Znovu zakroutila očima. „Freemanová. Takeela Freemanová. Mám vám to vyhláskovat?“

Slidell jí podal blok a pero. „Telefonní číslo, adresu, jména rodičů nebo poručníků.“

Takeela chvíli čmárala, pak odhodila blok na přístrojovou desku. Slidell ho sebral a začal nahlas číst.

„Isabella Cortezová?“

„Moje babička.“

„Hispanka.“ Spíš konstatování než otázka. „Ty u ní bydlíš?“ Prkenné přikývnutí.

„Kolik ti je, Takeelo?“

„Sedmnáct,“ odpověděla, jako by se bránila.

„Chodíš do školy?“

Takeela zavrtěla hlavou. „To je na hovno.“

„Aha. Jsi vdaná?“

„To je taky na hovno.“

Slidell ukázal na její břicho. „A tatínka máme?“

„Ne. Jsem Panenka Marie.“

„Cože?“ vyjel na ni Slidell.

„Proč mě vůbec otravujete?“

„Jméno otce?“

Těžce vzdychla a řekla: „Clifton Lowder. Žije v Atlantě. Nejsme na sebe naštvaní, ani jsme se nerozešli. Nic takovýho. Cliff tam má děti.“

„A kolik je Cliffu Lowderovi let?“

„Dvacet šest.“

Slidell vydal zvuk připomínající teriéra, který se dusí játry.

„V Atlantě s ním žije i nějaká paní Lowderová?“ zeptala jsem se. Takeela na mě ukázala prstem. „A tohle je jako kdo?“

„Odpověz na otázku. Ten frajer je ženatý?“

Takeela pohodila ramenem. *No a co?*

Pocítila jsem příval emocí. Zlost. Smutek. Odpor. Hlavně odpor. Slidell uhodil hřebíček na hlavičku.

„Co je to za úchylnýho ptáka, že šuká se školačkama?“

„Už jsem vám říkala, že do školy nechodím.“

„Moc dobře sis naplánovala kariéru. A jakpak se na tom báječným rozhodnutí podílel Cliff?“

„Je na mě hodnej.“

„Jo. A vsadím se, že skvěle tancuje. Ten debil tě zbouchnul, kotě. A pak tě nechal.“

„To není pravda, nenechal mě.“

„Pan Lowder má v úmyslu ti s tím miminkem pomoci?“ Pokusila jsem se o soucitný tón. Další pokrčení ramen.

„Kdy máš narozeniny?“ Slidellův tón byl soucitu tak daleko, jak jen tón může být.

„Cože? Chcete si mě zapsat do diáře? Každý rok mi posílat přáníčko?“

„Jen mě zajímá, kolik ti bylo, když jsi s tím svým miláčkem tancovala ploužák. Jestli ti ještě nebylo šestnáct, tak ho můžeme regulérně obvinít ze znásilnění.“

Takeela sevřela ústa do tenké linky.

Přehadila jsem rychlost. „Pověz nám něco o Thomasi Cuervovi.“

„Já žádnýho Thomase Cuerva neznám.“

„Právě jsi zdrhla z jeho krámu,“ vyšťekl Slidell.

„Vy mluvíte o T-Birdovi?“

„Jo, mluvím.“

Další pokrčení ramen. „Byla jsem se projít a všimla jsem si, že má T-Bird otevřený dveře.“

„Projít. V tomhle nečase.“

„Chtěla jsem si koupit prvosenkový olej. Abych si mohla pěkně natírat břicho.“

„No jistě, strije by ti mohly zničit kariéru na předváděcím molu, co?“

„Proč jste tak hnusnej?“

„Nejspíš mám talent. Kde je T-Bird?“

„A jak to mám krucinál vědět?“

Celou minutu nikdo z nás nepromluvil. Déšť bubnoval do střechy a jeho potůčky stékaly dolů po oknech.

Chvilí jsem pozorovala igelitovou tašku, která se třepotala na ulici a pak se nám přilepila na přední sklo. Prolomila jsem to ticho.

„Ty bydlíš s babičkou, Takeelo?“

„A co má bejt?“

„Slyšela jsem, že T-Bird je skvělý léčitel.“

„Když jsem se naposledy ptala, tak to nebylo nezákonný.“

„Ne,“ řekla jsem. „To není nezákonné.“

„Proč měl T-Bird tvou fotku?“ vložil se mezi nás Slidell.

„Jakou fotku?“

„Tu fotku, co mi leží v práci na stole. Fotku, kterou si můžeme spolu prohlídnout. Stačí zajet do města.“

Takeela roztáhla prsty a vytřeštila oči. „Pomoc! Už se bojím.“

Slidellovi naběhly svaly na čelisti. Očima zabloudil ke mně. Mrkla jsem. *Klídek.*

„T-Bird se už několik měsíců pohřešuje,“ řekla jsem. „Policie se obává, že se mu možná něco přihodilo.“

„Kdo by chtěl T-Birdovi ublížit? On přece lidem pomáhá.“

„Jak jim pomáhá?“

„Když člověk potřebuje něco zvláštního.“

Ukázala jsem na křížek na krku. „Jsi křesťanka?“

„To je pitomá otázka. Proč se mě na to ptáte?“

„T-Bird je *santero*?“

„To spolu vůbec nesouvisí. Když se chcete modlit, jdete do kostela. Když chcete, aby se něco stalo, jdete za T-Birdem.“

„Co aby se stalo?“

„No když máte třeba kašel. Hledáte práci. Cokoli.“ Najednou mi to došlo.

„Ty jsi šla za T-Birdem, protože jsi těhotná.“ Takeela rychle, vyhybavě pokrčila rameny.

Potrat? Zdravé dítě? Holka nebo kluk? Co tahle dívka mohla od *santera* chtít?

Naklonila jsem se dopředu mezi sedadly a položila jí ruku na paži.

„Dala jsi T-Birdovi školní fotku, aby ji použil při obřadu, vid’?“

Najednou byla veškerá obrana pryč. Vypadala teď unavená a mokrá. A těhotná. A velmi, velmi mladá.

„Chtěla jsem, aby se Cliff postaral o mě i o dítě.“

„Jenomže on nechce odejít od ženy,“ hádala jsem. „On si to rozmyslí.“ Nevědomky si jednou rukou pohládila břicho.

„Nevíš, kam mohl T-Bird zmizet?“ zeptala jsem se mírně.

„Ne.“

„Má rodinu?“

„Já o žádný rodině nic nevím.“

„Kdys ho naposledy viděla?“

„Možná v létě.“

„Co ještě o něm víš?“

„Babička mi vždycky říkala: když něco chceš, zajdi za T-Birdem, on to zařídí.“

Takeela si propletla prsty nad svým nenarozeným dítětem a pohlédla na Slidella. „Obviníte mě z nějakýho zločinu?“

„Neodjížděj z města,“ obořil se na ni Slidell. „Je klidně možné, že to budeme muset brzy udělat.“

„Příště si vezměte klobouček.“ Takeela sáhla po klice, vysoukala se ven a odcházela po chodníku.

Najednou mě to napadlo. Urazí ji to? K čertu s tím. Věděla jsem, jaká ji čeká budoucnost. Osamělá matka. Práce za minimální mzdu. Život plný velkých nadějí a prázdná peněženka.

Vystoupila jsem.

„Takeelo.“

Napolo se otočila, ruce lehce opřené o vystupující břicho.

„Jestli chceš, mohla bych někam zavolat a zjistit, jak by se ti dalo pomoci.“

Její oči se pomalu upřely na mou tvář.

„Nic ti nemůžu slíbit,“ dodala jsem.

Na chvíli zaváhala. „Ani já ne, paní.“

Načmárala jsem na vizitku číslo a podala ji Takeele.

„To je můj soukromý telefon, Takeelo. Můžeš volat kdykoli.“

Dívala jsem se za ní, jak odchází, a Slidell vystoupil z taurusu. Společně jsme se vydali zpátky k *botánice*.

„Takže to děcko z kotle není ta holka z fotky.“

„Není,“ souhlasila jsem. „Tak kdo to sakra je?“

Vyložila jsem si to jako řečnickou otázku a neodpovídala.

„Nevadí. Tak jako tak má ten parchant ve sklepe lidskou lebku a stehenní kosti. Nejspíš umí něco víc než vykuryvat tripla.“

Chtěla jsem zareagovat, ale Slidell mě nenechal.

„A co Jimmy Klapec? Není pochyb, že toho kluka zamordovali. Jenomže vy říkáte, že satanismus a Cuervo nejdou dohromady, je to tak?“

Otráveně jsem zvedla obě ruce.

„A kde je do prkýnka ten Rinaldi?“ Slidell vytahoval mobil.

Pospíchala jsem v dešti a hlavou mi stále vířily myšlenky.

Takeela Freemanová.

Jimmy Klapec.

T-Bird Cuervo.

Santería.

Palo mayombe.

Satanismus.

Neměla jsem tušení, že než skončí den, budeme mít ještě dvě identifikované osoby, jeden vyřešený starý případ a staneme tváří v tvář dalšímu záhadnému náboženství.

18

Za hodinu prohledávání Cuervova obchodu jsme neodhalili nic závažného. *Botánica* neukrývala žádné lebky, poražená zvířata ani propíchané panenky.

„Takže T-Bird omezil svou sběratelskou vášeň pro kosti jen na domeček v Greenleaf.“

Položila jsem džbán, který jsem si zrovna prohlížela, a pohlédla na Slidella. Se zmoklými vlasy a oblečením mi připomínal povaleče z filmu Černá laguna. Nutno dodat, že ani já jsem nevypadala nejlíp.

„To zní logicky,“ řekla jsem. „Sklep byl utajený, bezpečnější.“

„Kotle jsou typické pro to palo, nebo jak se to jmenuje.“ Nebyla jsem si jistá, zda Slidell pokládá otázku, anebo jen uvažuje nahlas.

„Palo mayombe. Jenomže podle Takeelina popisu je Cuervo naprosto všední *santero*.“

„Jestli je neškodný, tak jak to, že tu schovává kotle?“

„V santerii nejsou přísná pravidla.“

„Co tím myslíte?“

„Možná že T-Bird má prostě jenom rád hrnce.“

„A zvířecí kostry.“ Slidell kopl do kotle špičkou mokasínu. Ozval se dutý zvonivý zvuk. „Proč je tenhle prázdný?“

„To nevím.“

„A kde ten chlap sakra je?“

„V Ekvádoru?“ hádala jsem.

„Pokud jde o mě, tak tam může klidně zůstat sedět na prdeli. Já musím makat na Klapcově případu.“ S těmito slovy Slidell zmizel za závěsem. Šla jsem za ním.

Děšť venku zeslábl a nyní už jen pomalu, vytrvale mžilo. Slidellovi zazvonil mobil ve chvíli, kdy zamykal dveře obchodu.

„Jo?“

Slyšela jsem drnčení hlasu na druhém konci linky.

„Dá se mu věřit?“

Drnčení pokračovalo.

„Tak si na to došlápnu.“

Došlápnu? Obrátila jsem oči v sloup.

Slidell do telefonu popisoval náš výstup s Takeelou Freemanovou a prohlídku *botániky*. Na druhém konci se to opět rozdrnčelo, tentokrát na delší dobu.

„Vážně?“ Slidell na mě letmo pohlédl. „Jo, je fakt třída.“

Pak přečkal další dlouhou dávku drnčení.

„To je současná adresa?“

Znovu se na mě podíval. Nechtěla jsem si ani domýšlet, co říká ten na druhém konci.

„Zůstaň s Rickem. Já to vezmu do Pineville. Sejdeme se odpoledne.“

Drnčení.

„Rozumím.“

Slidell ukončil hovor.

„Rinaldi?“ zeptala jsem se.

Slidell přisvědčil. „Nějaký bezdomovec viděl Klapce se zákazníkem tu noc, co zmizel. Prý starší chlap v baseballové čepici. Žádný pravidelný klient. Ten vágus řekl Rinaldimu, že z něj měl husí kůži.“

„Co to znamená?“

„Jak to mám kruci vědět? Vzpomínáte na Ricka Nelsona? Toho rock'n'rollovýho zpěváka, co se v osmdesátých letech zabil při letecký havárii?“

„Ozzie a Harriet.“

„Jo. Pamatujete na jeho písničku ‚Tulák‘? O tom chlapíkovi, co měl holky po celém světě? Jednu fraulein v Berlíně, druhou señoritu v Mexiku. Senza písnička.“

„Co má Rick Nelson společného s Rinaldiho svědkem?“ zeptala jsem se rychle, abych odvrátila nebezpečí, že Slidell začne zpívat.

„Ten génius tvrdil, že Klapcův amant vypadal jako Rick Nelson v baseballové čapce. Chytrolín, co?“

„Co je v Pineville?“ chtěla jsem vědět. Slidell se zakřenil a pohodil hlavou.

Neměla jsem náladu na hádanky, a tak jsem tou svojí pohodila taky.

„Rinaldi říká, že jste dobrá.“

„To jsem,“ odvětila jsem. „Co je v Pineville?“

„Asa Finney.“ Slidell se zazubil od ucha k uchu a mezi spodními premoláry na pravé straně mu vykouklo něco zeleného.

„Vyskočil hned, jak Rinaldi zadal do databáze ten váš otisk.“

„Ten, který jsem sejmula z vosku?“

„Přesně ten.“

„Proč byl Finney v evidenci?“ Připadala jsem si absolutně skvělá.

„OV před šesti lety.“ Slidell měl na mysli trestný čin opilství a výtržnictví. „Ten blbeček si nejspíš myslel, že vychcat se na náhrobek je umělecká performance.“

„Kdo je to?“

„Počítačový magor. Čtyřiaadvacet let. Bydlí v Pineville, dělá z domova. Můžu pokračovat?“

Netrpělivě jsem kývla prsty.

„Finney má internetovou stránku.“

„Miliony lidí mají internetovou stránku.“

„Miliony lidí o sobě netvrdí, že jsou čarodějové.“

„Myslíte *santero*? Jako Cuervo?“

„Rinaldi řekl ,čaroděj‘.“

To nedávalo smysl. Santería nemá s čarodějnictvím nic společného.

„Vypravíme se tam hned?“

Slidell mlčel a já si po chvíli začala myslet, že mě odpálkuje. Jeho odpověď mě překvapila.

„Pojedeme jen jedním autem,“ prohlásil. „Mým.“

Pineville je ospalé maloměsto schoulené mezi Charlotte a hranicí s Jižní Karolínou. Stejně jako Královnino město vděčí i Pineville za svou existenci kolejím a pramenům. Před příjezdem Kryštofa Kolumba tu byly dvě stezky: jedna vedla na západ ke

Katóbům a druhá byla naše stará dobrá obchodní cesta. Vodní toky nesly názvy Sugar Creek a Little Sugar Creek.

Farmy. Kostely. Železnice. Továrny, které se otevíraly a zase zavíraly. Jediné, čím se může tohle město pyšnit, je, že se tu narodil James K. Polk, jedenáctý prezident Spojených států amerických. Psal se rok 1795. Od těch dob se toho tady mnoho neudalo. V devadesátých letech přeměnila výstavba silničního okruhu Pineville na předměstskou obytnou čtvrť.

Finneyho dům postavili až po dokončení okruhu; měl žlutou fasádu a černé okenice. Hezký, čistý a naprosto všední venkovský domek.

U vjezdu stál zaparkovaný tmavomodrý ford focus. Slidell i já jsme vystoupili a vydali se po cestičce.

Práh byl betonový, dveře kovové, natřené načerno jako okenice. Uprostřed dveří se vyjímalá soška, motýl s krajkou kolem křídel.

Slidell stiskl zvonek. Kdesi uvnitř se rozezněl tlumený zvuk harfy.

Vteřiny ubíhaly.

Slidell zazvonil ještě jednou, tentokrát přidržel zvonek o něco déle. Harfa vyhrávala.

Ozvalo se jakési harašení a pak se dveře prudce otevřely.

Vlasy se Finneymu zvedaly nad čelem jako vlna valící se z pláže. Nad oběma spánky mu dozadu ubíhaly stopy od kartáče. Měl dlouhé řasy a křivý úsměv filmového záporáka. Nebýt viditelných jizev po akné, mohl být klidně rocková hvězda.

„Vy jste Asa Finney?“ zeptal se Slidell.

„Ať už prodáváte cokoli, tak já si to nekoupím.“

Slidell mu s vážným výrazem ve tváři ukázal policejní odznak. Finney si ho bedlivě prohlížel.

„Co chcete?“

„Promluvit si.“

„To asi –“

„Hned.“

Finney opatrně ustoupil.

Se Slidellem jsme vešli do malé předsínky s lesklými dlaždicemi na podlaze. „Pojďte dál.“

Kráčeli jsme za Finneym skrz levně zařízený obývací-jídelnu do malé kuchyně v zadní části domu. Uprostřed místnosti byl stůl a židle z imitace borovice. Na prostírce stál napolo snědený kelímek jogurtu a miska vloček. Z obou vyčuhovaly lžičky.

„Zrovna obědvám.“

„Nenechte se rušit,“ prohlásil Slidell.

Finney se posadil. Já si sedla naproti němu. Slidell zůstal stát. Výslechová taktika: výšková převaha.

Finney začal bubnovat prsty do stolu. Nervózní? Naštvaný, že ho Slidell přechytračil, když zůstal na nohou?

Slidell založil ruce a mlčel. Výslechová taktika: ticho.

Finney si přehodil ubrousek přes jedno koleno. Zvedl lžičku. Zase ji položil.

Rozhlédla jsem se okolo. Kuchyň byla bez poskvrnky. Tesaný kamenný hmoždír s paličkou trůnil na pultě vedle bylinkové zahrádky vyhřívané dlouhými fluorescenčními žárovkami.

Nad dřezem visela komplikovaná dřevorezba jakési nahé parohaté postavy s jelenem po levém a býkem po pravém boku. Kolem jedné paže se jí ovíjel had s beraní hlavou.

Finney se podíval, co mě tak zaujalo.

„To je Cernunnos, keltský otec zvířat.“

„Povězte nám o něm něco.“ Slidellův hlas byl jako led.

„Cernunnos je manžel Matky Země.“

„Aha.“

„Je podstatou mužského aspektu přírodní rovnováhy. V tomto zpodobení má vedle sebe jelena, býka a hada, symboly plodnosti, síly a mužnosti.“

„Vy na takových věcech ujíždíte?“

Finney sjel pohledem zpátky ke Slidellovi. „Prosím?“

„Sex. Síla.“

Finney se začal škrábat na tváři. „Co tím myslíte?“

„Bydlíte sám, Aso?“ Výslechová taktika: změna tématu.

„Ano.“

„Pěkný dům.“

Finney nereagoval.

„Takovej bejváček určitě něco stojí.“

„Mám vlastní firmu.“ Finneyho škrabání vytvořilo mezi důlky na kůži obličejě ohnivě rudou skvrnu. „Vymýšlím videohry. Spravuji internetové stránky.“

„A taky máte jednu vlastní. Prý je rozkošná.“

„Kvůli tomu jste tady?“

„Co myslíte?“

Finneyho nosní dírky se zúžily a zase roztáhly. „Pořád ta stejná ignorantská bigotnost.“

Slidell naklonil hlavu.

„Podívejte, není žádné tajemství, že jsem wiccan.“

„Wiccan?“ Zaznělo to těžce a opovržlivě. „Má to něco společného s čarodějnicemi a uctívači d'ábla?“

„Ano, my se považujeme za čaroděje. Ale nejsme žádní satanisté.“

„To se mi ulevilo.“

„Wicca je novopohanské náboženství, jehož kořeny sahají do předkřesťanských dob. Uctíváme boha a bohyni. Slavíme osm sabatů a dvanáct úplňku, esbatů. Dodržujeme přísné etické zákony.“

„A do těch etických zákonů patří i vražda?“

Finneymu vyletělo obočí. „Wicca v sobě slučuje speciální obřady, kouzlení, bylinářství, věštění. Wiccani využívají čarodějnictví výhradně pro dosažení dobra.“

Slidell vydal jeden ze svých nenapodobitelných zvuků.

„Stejně jako řada dalších stoupenců malých náboženství jsme i my, wiccani, neustále pronásledováni. Verbální i fyzické útoky, střelba, dokonce lynčování. Proto jste tady, detektive? Další policejní perzekuce?“

„Otázky tu pokládám já,“ zavrčel Slidell ledovým tónem. „Co víte o sklepu na Greenleaf Avenue?“

„Vůbec nic.“

Dívala jsem se na Finneyho a dávala pozor na jakýkoli náznak vyhybavosti. Viděla jsem jen zlost. „Jsou v něm kotle a mrtvá kuřata.“

„Wiccani neobětují zvířata.“

„A lidské lebky.“

„To nikdy.“

„Co vám říká jméno T-Bird Cuervo?“

Finney zamrkal.

„Ten k nám nepatří.“

„Na to se neptám.“

„To jméno jsem už slyšel.“

„V jaké souvislosti?“

„Cuervo je *santero*. Léčitel.“

„Vy dva spolu tancujete při měsíčku?“

Finneyho brada se o kousínek zvedla. „Santería a wicca jsou naprosto odlišné kulty.“

„Odpovězte na otázku.“

„Toho muže neznám.“

Znovu mu zacukalo spodní víčko?

„Vy byste mi nelhal, vidíte, Aso?“

„Já tady nemusím jen tak sedět a nechat si líbit vaše šikanování. Zním svoje práva. *Dettmer versus Landon*. Rok 1985. Okresní soud ve Virginii rozhodl, že wicca je zákonem uznané náboženství a že mu náleží všechny výsady dle práva. V roce 1986 to potvrdil Federální odvolací soud v Richmondu. Smiřte se s tím, detektive. Jsme zákonem povolení a zůstaneme pěkně, kde jsme.“

V té chvíli mi zatrylkoval mobil. Na displeji se objevilo Katyino číslo. Vstala jsem, odešla do obývacího pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Ahoj, Katy.“

„Mami, já vím, co mi asi řekneš. Že tě vždycky nechám na holičkách. A máš pravdu, asi jsem ti už mockrát odřekla, ale pozvali mě na báječný piknik, a kdyby ti to nevadilo, tak bych tam vážně moc ráda jela.“

Byla jsem mimo. Pak jsem si vzpomněla. Sobota. Nákupy.

„To není problém.“ Mluvila jsem tiše, aby mě nebylo slyšet.

„Kde jsi?“

„Jen jeď a užij si to.“ Skrz dveře jsem slyšela mužské hlasy. Slidellův zněl hrubě, Finneyho uraženě.

„Vážně?“

Ach jo.

„Každopádně.“

Zatímco jsem hovořila s dcerou, prohlížela jsem si názvy knih poskládaných na dřevěných policích u stěny. *Na okraji kruhu: wiccanský iniciační obřad; Živá wicca; Skutečný pohan; Pohanské stezky; Lidské tělo a tajemné já: současné pohanství a hledání komunity; Živé čarodějnictví: sabat v dnešní Americe; Kniha magických talismanů; Abeceda kouzel.*

Na spodní polici zaujaly mou pozornost dvě knihy. *Satanská bible a Satanská čarodějka*; obě od Antona LaVeye. Vůbec mi sem nepasovaly.

„Charlie říkal, že ses tuhle v noci pěkně rozjela.“

„Hm.“

Oči mi sjely k sošce bohyně se zvednutými pažemi, kamenné misce s křišťály, panence z kukuřičného šustí. Zaslechla jsem tiché klapání a zvedla oči.

Miniaturní zvonkohra se houpala na háčku zašroubovaném do horního rámu knihovny. Mušle byly zavěšené na vlascích připevněných k růžovému porcelánovému ptáčkovi.

Katy stále mluvila, ale můj mozek odmítal vnímat její slova. Pohled mi ulpěl na předmětu, který nebylo za visícími ulitami skoro vidět.

„Tak ahoj, zlato. Dobře se bav.“

Zastrčila jsem telefon do kapsy, přisunula si ke knihovně židli, vylezla na ni a natáhla se k horní ulitě.

19

Se zatajeným dechem jsem v duchu odškrťovala položky na pomyslném seznamu.

Čelist neměla žádné řezáky ani špičáky. Zuby moudrosti byly částečně proříznuté. Chrup vykazoval minimální opotřebení. Kost byla pevná a zbarvená do čajově hnědého tónu.

Všechny detaily odpovídaly lebce z Greenleaf, které čelist chyběla.

V kuchyni Finney právě vysvětloval, jak vzniká scénář pro videohru. Slidell se tvářil, jako by spolkl splašky.

Při zvuku otevíraných dveří se oba otočili.

Beze slova jsem položila čelist na stůl a vedle ní pohodila LaVeyovy knihy.

Finney se na mě podíval a od krku nahoru začal rudnout.

„Vy máte povolení k prohlídce mých věcí?“

„Na té polici se nedaly přehlédnout,“ řekla jsem.

„Pozval jste nás dál,“ odsekl Slidell. „Povolení nepotřebujeme.“

„To jsou vaše knihy?“ dožadoval se Slidell.

„Pokouším se pochopit různé úhly pohledu.“

„To se vsadím.“

„Provedu kompletní analýzu,“ řekla jsem, „ale jsem si jistá, že tahle čelist patří k lebce nalezené ve sklepě T-Birda Cuerva.“

Finney sklopil oči. Ale ne dost rychle, abych si nevšimla, že se mu třese spodní víčko.

„Tak, a teď nám, ty parchante, koukej vysvětlit, proč máš u sebe doma tuhle čelist, když neznáš ani Cuerva, ani ten jeho obchod hrůzy na Greenleaf.“

Finney zvedl hlavu a střetl se se Slidellovým upřeným pohledem. „Víš, co si myslím?“ Slidell ani nečekal na odpověď. „Já si myslím, že ty a tví kámoši jste při těch svých obludných rituálech zabili nějakou holku a pak si schovali její lebku a stehenní kosti pro ty svoje nechutný hry.“

„Cože? To není pravda.“

Slidell došel ke stolu, naklonil se k Finneyho uchu, jako kdyby se mu chystal sdělit něco ryze soukromého. „A už se vezeš, frajere,“ zasyčel.

„Ne!“ ozvalo se vysokým, skučivým hlasem. Spíše než dospělého muže to připomínalo kvílení pubertáčky. „Chci právníka.“

Slidell vytáhl Finneyho na nohy, prudce ho obrátil a nasadil mu pouta. „Jen se neboj. V tomhle městě je víc právníků než v jezeře krokodýlů.“

„Tohle je policejní šikana.“

Slidell odrecitoval Finneymu, jaká má práva.

Cestou do města seděl Finney s hlavou sklopenou, rameny pokleslými a spoutané ruce měl za zády.

Slidell zavolal Rinaldimu, pověděl mu o čelisti a o Finneyho zatčení a posunul čas jejich schůzky. Rinaldi mu oznámil, že objevil další slibné stopy.

Požádala jsem Slidella, aby mě cestou na ústředí vysadil u mého auta. U Cuervova obchodu na nás čekalo ne zrovna příjemné překvapení. Allison Stallingsová stála s tváří přitisknutou ke sklu a v ruce svírala digitální nikon.

„No to je fakt paráda.“

Slidell praštil ramenem do dveří, vysoukal se zpoza volantu a hnál se po chodníku. Stáhla jsem okénko. Finney zvedl hlavu a se zájmem pozoroval dění.

„Co si sakra myslíte, že tady děláte?“

„Rešerši.“ Stallingsová se zakřenila, namířila na Slidella fotoaparát a cvakla spouští.

Slidell chňapl po fotaku. Stallingsová ho zvedla, vyblejskla jeho taurus a hodila aparát do batohu. „Držte se co nejdál od mého auta a

mýho zatčenýho,“ zařval Slidell. „Jedeme,“ zavolala jsem na něj, protože mi bylo jasné, že už je pozdě.

Stallingsová si to namířila rovnou k taurusu, sklonila se a civěla na zadní sedadlo. Slidell se přihnul za ní, tvář rudou jako višňová bublanina.

Než jsem stihla zareagovat, Finney se naklonil k mému otevřenému oknu a zakřičel: „Jsem Asa Finney. Nic jsem neudělal. Zveřejněte to. Tohle je pronásledování kvůli náboženské víře.“

Stiskla jsem tlačítko. Sklo vyjelo nahoru, ale Finney ječel dál.

„Stal jsem se obětí policejní brutality!“

Slidell ztěžka dýchal, nacpal se na sedadlo a praštil dveřmi. „Zavři kurva hubu!“ Finney ztichl.

Slidell zalomcoval řadicí pákou. Vyrazili jsme dozadu. Znovu zařadil, auto vystřelilo z parkoviště a od pneumatik se mu rozstříkla dešťová voda.

Zatímco Slidell zapisoval Finneyho údaje, zašla jsem do laboratoře, abych zjistila, zda čelist skutečně odpovídá lebce z kotle. Rentgeny. Biologický profil. Míra zachování kosti. Klouby. Měření. Vyhodnocení programem Fordisc 3.0. Všechno pasovalo.

Když jsem skončila, vyjmula jsem druhou stoličku vlevo a uložila ji do sáčku. V případě potřeby bude možné provést porovnání DNA lebky a čelisti. Tahle procedura by mohla posloužit právníkům před soudem, jinak je vcelku zbytečná. Nepochybovala jsem, že čelist i lebka patří téže mladé černošce.

Zůstávaly ještě dvě nezodpovězené otázky. Kdo je to? A jak se část jejího těla objevila v kotli a druhá část v domě Asy Finneyho?

Když jsem se dostala na policejní ústředí, Finney byl ve výslechové místnosti, kterou si předchozí den tak užíval Kenneth Roseboro. Obviněný si již odbyl svůj jediný povolený telefonát. Se Slidellem jsme pojídali sendviče ze Subway a čekali na příchod advokáta.

Ten se objevil ve chvíli, kdy jsem polykala poslední sousto krůtího masa a čedaru.

A skoro jsem se s ním udávila.

Charlie Hunt vypadal ještě lépe nezve čtvrtek večer. Džíny a mokasíny dnes nahradilo dvouřadové sako z vlny merino a nablýskané polobotky. V ruce měl kufřík. A na nohou ponožky.

Charlie se představil nejdřív Slidellovi a potom mně.

Odměřeně jsme si potřásli rukama.

Slidell přečetl obvinění: nezákonné držení lidských ostatků. Poté popsal důkazní materiál a vysvětlil spojitost mezi Finneym a Cuervovým sklepem. Nádavkem přihodil možnou souvislost s případem Jimmyho Klapce.

„Z čeho tak usuzujete?“ zeptal se Charlie.

„Obliba spisů Antona LaVeye.“

„Rád bych si pohovořil s klientem o samotě. Deset minut.“

„Je ulítlej,“ poznamenal Slidell.

„To jsou emáci taky,“ odpověděl Charlie. „Ale to ještě neznamená, že vraždí.“

Společně jsme se odebrali k výslechové místnosti číslo tři. „Nevadí mi, když to budete sledovat.“ Charlie nám pohlédl přímo do očí, jednomu po druhém. „Ale žádné mikrofony.“ Slidell pokrčil rameny.

Charlie vešel dovnitř. Slidell a já jsme se postavili za neprůhledné zrcadlo.

Finney vyskočil na nohy. Oba muži si potřásli rukama a posadili se. Finney hovořil, hodně u toho gestikuloval. Charlie hodně přikyvoval a hodně zapisoval.

Osm minut poté, co vstoupil do místnosti, přišel Charlie za námi.

„Můj klient má informace, o něž by se rád podělil.“ Stejně jako předtím se obracel na nás na oba. Líbilo se mi to.

„Přichází k rozumu,“ řekl Slidell.

„Výměnou za plnou imunitu vztahující se na veškeré jeho výroky.“

„Ten zmetek možná zabil dítě.“

„Přisaháá, že nikomu neublížil.“

„To přísahají všichni.“

„Vy mu věříte?“ zeptala jsem se.

Charlie se na mě hodně dlouho díval. „Ano,“ řekl. „Věřím.“

„Jak přišel k čelisti té holky?“ chtěl vědět Slidell.

„Je ochoten to vysvětlit.“

„Jaké má vztahy s Cuervem?“

„Tvrdí, že se nikdy nesetkali.“

„Aha. A mě patrně zvolí králem dobrého vkusu.“

„To by bylo dědičné,“ poznamenala jsem.

Slidell po mě střelil tázavým pohledem.

„V monarchii se nevolí.“

Charlie si přešel rukou přes ústa.

„Podělanej krišňák.“ Slidell se obrátil k Charliemu. „Jestli kápne božskou, dostane pardon na tu čelist. *Jenom* na tu čelist. Jestli bude pravdivě svědčit, zprostíme ho obvinění z držení lidských ostatků. Pokud budu mít podezření, že lže, pokud zjistím, že oškubal jedno mizerný kuře, je po dohodě.“

„To je fér,“ souhlasil Charlie.

„Nahrajeme to. Zvuk i obraz.“

„Dobře,“ přikývl Charlie.

Všichni tři jsme napochodovali do výslechové místnosti. Charlie se posadil na židli vedle Finneyho. Slidell a já jsme si sedli naproti nim.

Slidell oznámil Finneymu, že výslech bude nahráván.

Finney pohlédl na svého advokáta. Charlie přikývl a vyzval ho, aby začal.

„Střední škola pro mě byla hotové peklo. Měl jsem tam jedinou kamarádku, která se jmenovala Donna Scottová. Byla to samotářka, stejně jako já. Nikdo o ni nestál. S Donnou jsme se dali dohromady naprosto přirozeně, oba jsme si připadali odstrčení a spojoval nás zájem o počítačové hry. Trávili jsme spoustu času na internetu.“

„Tahle Donna Scottová bydlí v Charlotte?“

„O prázdninách před posledním ročníkem se její rodina přestěhovala do Los Angeles. Tenkrát vymyslela ten plán.“ Finney sklopil oči a zahleděl se na své ruce. Třásl se. „Donnu to napadlo podle Vykrádání hrobů. To je taková primitivní počítačová hra, ale jí se to líbilo, tak jsme to hráli. V podstatě jde o to, že běháte po hřbitově, vykopáváte hroby a nesmí vás přitom zabít zombie.“

„Jaký byl Donnin plán?“ zeptala jsem se.

„Že vykrademe hrob. Nemyslel jsem si, že to doopravdy vykopeme, ale říkal jsem si, že zajít v noci na hřbitov bude docela dobrodružství.“ Finney se zhluboka nadechl a vydechl nosem. Znělo to, jako když se vzduch prodírá železnou drátěnkou. „Donna byla celá pryč do gothic rocku. Já ne, ale líbilo se mi trávit s ní čas.“

„Ten plán jste uskutečnili?“ chtěla jsem vědět.

Finney přikývl. „Donna byla tím stěhováním nadšená, ale věděla, že já jsem z toho na dně. Napadlo ji, že to, co ze hřbitova ukradneme, si rozdělíme; ona si nechá jednu polovinu, já druhou. Znáte to, ten starý trik, kdy lidi napíšu nějaký vzkaz nebo nakreslí mapu a pak to roztrhnou na dva kusy. Když se po letech sejdou, dají obě poloviny zpátky dohromady. Donna říkala, že tak zůstaneme spirituálně spojení.“

„Který hřbitov?“ ozval se Slidell.

„Elmwoodský.“

„Kdy?“

„Před sedmi lety. V srpnu.“

„Jak to proběhlo?“

„Donna vybrala Elmwood, protože tam prý byl pochovaný nějaký starý filmový herec, co se proslavil v kovbojkách.“

„Randolph Scott?“ hádala jsem.

„Jo. Sama se jmenovala Scottová a libovala si, jak bude super mít něco z jeho hrobu.“

Randolph Scott byl muž, běloch a zemřel ve věku osmdesáti devíti let. Absolutně to neodpovídalo mému profilu mladé černošky.

„Uspěli jste?“ zeptala jsem se.

„Ne. Sešli jsme se na půlnočním představení filmu *Rocky Horror Picture Show* a pak se vypravili do Elmwoodu. Brána byla otevřená. Donna přinesla baterku. Já páčidlo.“

Finney stočil oči ke svému právníkovi. Charlie přikývl.

„Hledali jsme Scottův hrob, ale nemohli jsme ho najít. Nakonec jsme narazili na nadzemní kryptu v nějakém jiném oddělení, kde nebylo tolik těch velkých fajnových náhrobků. Připadalo nám, že tam si nás nikdo nevšimne. Panty byly zrezivělé. Stačilo párkrát zabrat páčidlem.“

„Bylo tam vyryté jméno?“ zeptala jsem se.

„Nevzpomínám si. Byla tma. Vešli jsme dovnitř, vypáčili rakev, popadli lebku a čelist a pár dalších kostí a utekli. Abych byl upřímný, měl jsem hrozný strach a nemohl jsem se dočkat, až vypadneme. Donna říkala, že jsem srab. Byla fakt na hlavu.“

„Takže jestli jsem to dobře pochopil, vy tvrdíte, že jste si nechal čelist a Donna to ostatní?“

Místo odpovědi na Slidellovu otázku Finney jen přikývl.

„Jak se k těm kostem dostal Cuervo?“

„To nevím.“

„Máte na Donnu nějaký kontakt?“

„Ne. Hned potom se odstěhovali. Slibovala, že napíše nebo zavolá, ale už se neozvala.“

„Vy jste ji už nikdy neviděl? Ani s ní nemluvil?“

Finney mrzutě zavrtěl hlavou.

„Jak se jmenoval její otec?“

„Birch. Birch Alexander Scott.“

Slidell si to jméno poznamenal. Dvakrát podtrhl.

„Ještě něco?“

„Ne.“

V malé místnosti se rozhostilo ticho. Finney ho prolomil.

„Podívejte, byl jsem pomatenej puberták. Před čtyřmi lety jsem objevil wiccu. Poprvé mě někdo vzal mezi sebe. Lidi mě mají rádi takového, jaký jsem. Jsem úplně jiný člověk.“

„Jistě,“ řekl Slidell. „Hotový Billy Graham.“

„Wicca je náboženství Země, uctívá bohy a bohyně.“

„Patří do té sbírky i Lucifer?“

„Naše víra je hodně odlišná od tradiční židovsko-křesťanské teologie a neznalý člověk si může myslet, že musíme bezpodmínečně uctívat také Satana. Že je-li Bůh úhrnem všeho dobrého, musí zároveň existovat stejně silná negativní bytost, která je ztělesněním zla. Satan. Jenomže wiccani tohle přesvědčení nesdílejí.“

„Vy tvrdíte, že žádný ďábel není?“

Finney se zarazil, hledal slova.

„Wiccani připouštějí, že příroda se skládá z protikladů a že tato polarita je součástí každého člověka. Dobro a zlo jsou uzamčeny v nevědomí každého z nás. My věříme, že právě schopnost povznést se

nad nutkání ničit, přeměnit negativní energie na pozitivní myšlenky a činy odlišuje normální lidi od násilníků, masových vrahů a dalších sociopatů.“

„A k tomu povznášení používáte magii?“ Ve Slidellově hlase se ozývala hrozba.

„V kultu wicca je magie pokládána za náboženskou praxi.“

„A tahle náboženská praxe zahrnuje i kuchání lidských těl?“

„Už jsem vám to říkal. Wiccani nevykonávají žádnou destruktivní ani kořistnickou magii. My nikomu neubližujeme. Proč se mě na to vůbec ptáte?“

Slidell mu popsal stav těla Jimmyho Klapce.

„Vy si myslíte, že jsem toho chlapce zabil já?“

Slidell provrtal Finneyho pohledem.

„Vykradl jsem hrob, když mi bylo sedmnáct. Jednou mě sebrali, protože jsem si ulevil na veřejnosti. Dvě stupidní rošťárny. Nic víc.“

Slidell z něho nespouštěl oči.

Finney se podíval Charlieho a pak na mě. „Musíte mi věřit.“

„Upřímně, hochu, já ti nevěřím ani slovo.“

„Ověřte si to.“ Finney už skoro plakal. „Najděte Donnu. Promluvte s ní.“

„Vsaď poslední cent, že to udělám.“

20

Dali jsme si pauzu. Spíš Finney si ji dal. Jelikož k údajnému vykradení hrobu došlo po roce 1999, bylo zaznamenáno v počítači policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg. Pro vyhledávání jsme použili rok a název Elmwoodského hřbitova a za pár minut už jsme měli k dispozici celé hlášení.

V noci 3. srpna neznámý podezřelý (či podezřelí) nezákonně vnikl do hrobky č 109 na Elmwoodském hřbitově. Hlášení podávající policista hovořil s panem Allenem Burkheadem, správcem hřbitova. Pan Burkhead vypověděl, že přišel na hřbitov dne 4. srpna v 7 hodin 20 minut, a zjistil, že došlo k násilnému vniknutí do hrobky c. 109. Pan Burkhead si nebyl vědom, že by hrobka byla poškozena, když 3. srpna v 18.00 odcházel z práce. Uvnitř hrobky podezřelý (či podezřelí) otevřel rakev a vyjmul lebku, čímž znesvětil ostatky Susan Cloverové-Redmonové. Soudní lékař byl informován, ale odmítl místo činu navštívit a prohlédnout tělo, tudíž nebylo možné zjistit, zda byly z rakve vyjmuty i další kosti. V době, kdy k události došlo, byl hřbitov zavřený. Svědkové nejsou. Podle záznamů v evidenci hrobka patří Marshallu J. Redmonovi (zesnulému). Jeho příbuzný Thomas Lawrence Redmon žije ve Springfieldu ve státě Ohio. Thomas Redmon byl o činu zpraven a bude informován o dalším vývoji. Žádám ponechat tento případ otevřený pro další vyšetřování.

Proletěla jsem zbytek hlášení: *Hlášení podávající policista: Wade J. Hewlett. Místo: 600E. 4th St. Poškození: Elmwoodský hřbitov, Marshall J. Redmon. Zcizeno: lidská lebka a čelist.*

Slidell zjistil, že Hewlett byl převelen na oddělení v Eastway. Zatelefonoval tam a byl požádán o malé strpení. Po pár vteřinách se ozval Hewlett. Slidell přepnul přístroj na hlasitý reproduktor.

„Jo, na to vloupání v Elmwoodu si vzpomínám. Nějak mi to pořád leží v hlavě, byl to jediný vykradený hrob, co jsem kdy dělal. Vyšetřování nikam nevedlo.“

„Co si o tom myslíte?“

„Nejspíš nějaký děti. Tenkrát jsem měl v jednom týdnu dvojitou vraždu, takže menší vandalismus nebyl na prvním místě mého tanečního pořádku. Neměli jsme žádné stopy, nic, s čím by se dalo pracovat. Redmonovi byli buď mrtví nebo se odstěhovali. Jediný příbuzný, kterého jsme našli za hranicemi státu, na to zvysoka kašlal. Nakonec jsem se rozhodl počkat, jestli se ta lebka někde neobjeví.“

„A objevila?“

„Ne.“

Skočila jsem jim do toho. „Proč se tam tehdy neukázal soudní lékař?“

„Chtěl znát můj názor. Řekl jsem mu, že k jinému poškození nejspíš v rakvi ani v hrobce nedošlo. A on na to, že se spojí s rodinným příslušníkem, co žije v Ohio.“

„A dál?“

„Thomas Redmon nakázal, aby se to zapečetilo a abychom se mu ozvali, kdybychom našli lebku.“

„Vážně humanista,“ poznamenal Slidell.

„Redmon v Charlotte nikdy nebyl, tuhle část rodiny ani neznal a neměl ponětí, kdo je v té hrobce pohřbený.“

„Kontroloval jste v hřbitovní evidenci údaje o Susan Redmonové?“

„Jo. Moc toho nebylo. Jenom jméno, umístění hrobu a datum pohřbu. Její rakev nejspíš uložili do hrobky jako poslední.“

„Kdy?“

„Devatenáct set šedesát sedm.“

„Kolik dalších rakví tam ještě bylo?“

„Celkem čtyři.“

„A žádná nebyla poškozená?“

„Nevypadalo to tak. Ale v dobrém stavu teda nebyly.“

Slidell Hewlettovi poděkoval a zavěsil. Několik vteřin mu ruka spočívala na sluchátku. Potom se obrátil ke mně.

„Tak co si o tom myslíte?“

„Myslím, že Finney lže o Cuervovi. A možná i o Klapcevi.“

„Co kdybychom si udělali malou exkurzi do hrobky?“

Elmwood není nejstarší pohřební místo v Charlotte. Tím je Settlers. Settlerský hřbitov se nachází na Páté ulici mezi Poplar Street a Church Street a je přecpaný hrdiny války za nezávislost, signatáři Mecklenburského prohlášení nezávislosti a zazobanými předválečnými aktivisty.

Elmwood je na místní hřbitovní scéně spíš nováček. Byl zřízen v roce osmnáct set padesát tři a o dva roky později se tam konal první pohřeb, údajně tehdy pochovávali dítě jistého Williama Beatyho. Evidence nebyla v těch dobách zrovna podrobná.

Na Elmwoodu se nějaký čas nic nedělo. Tržby stouply koncem století, když díky nově vybudovaným textilním továrnám vzrostl počet obyvatel. Poslední hrob byl prodán v roce devatenáct set čtyřicet sedm.

Elmwood byl od samého počátku rozvržen tak, aby sloužil jak mrtvým, tak živým a dodnes zůstává oblíbeným místem rekreačních běžců, milovníků procházek a nedělních pikniků. Sto akrů jeho rozlohy ovšem nabízí mnohem víc než jen azalky a stín. Celková podoba hřbitova zvětňuje jak ve stavbách, tak v terénních úpravách měnící se postoje amerického „nového Jihu“.

Stejně jako Galie byl i původní hřbitov *omnis divisa in partes tres*; Elmwood pro bělochy, Pinewood pro černochoy, Potters Field pro ty, co neměli dost peněz, aby si nějaký hrob koupili. Ten poslední případ se týkal samozřejmě jen bílé populace.

Elmwood a Pinewood nespojovaly žádné cesty a na černošský hřbitov se nedalo vejít hlavní elmwoodskou bránou. Šestá ulice pro bělochy, Devátá pro černochoy. Někdy ve třicátých letech byl vztyčen plot, který měl zajistit, že těla různých ras a jejich pozůstalí se nikdy nepotkají.

Afroameričané nejen že museli pracovat, jíst, nakupovat a jezdit autobusem na jim vyhrazených místech, ale i jejich mrtví museli spočinout v zatarasené hlíně.

Ještě dlouhé roky poté, kdy Charlotte postavilo diskriminaci při prodeji hrobů mimo zákon, zůstával plot na svém místě. Nakonec byl v roce devatenáct set šedesát devět, po veřejné kampani Freda Alexandera, prvního charlottskeho černošského radního, starý drátěný plot stržen.

Dnes tu odpočívají všichni pohromadě.

Než jsme vyjeli z ústředí, Slidell vytočil číslo Thomase Redmona, které mu nadiktoval Hewlett. Kupodivu to ten muž zvedl.

Klidně si tam zajedte, pravil Redmon. Ale pokud možno, udělejte všechno na místě. Redmon patrně nechtěl probudit mrtvé duchy.

Slidell ještě zatelefonoval na číslo Allena Burkheada. Burkhead stále pracoval jako správce hřbitova a souhlasil, že se s námi sejde.

Hewlett. Redmon. Burkhead. Tři ze tří. Dařilo se nám!

Burkhead byl vysoký bělovlasý muž, který se nesl jako generál s pěti hvězdičkami na výločkách. Když jsme zastavili před branou na Šesté ulici, už na nás čekal s pácidlem v jedné a deštníkem v druhé ruce. Pomalu a vytrvale přšelo. Těžké šedočerné mraky vypadaly, že při sebemenší pobídce ochotně vypustí veškeré své zásoby.

Prošli jsme branou a Slidell Burkheada stručně informoval o situaci. Déšť mi bubnoval jako tichý metronom do kšiltu čepice a do batohu, který jsem nesla přehozený přes rameno.

Někteří lidé pokládají ticho za prázdňý prostor, jež je třeba zaplnit. Burkhead k nim patřil. Anebo byl jen pyšný na své malé království. Kráčeli jsme po hřbitově a on nám poskytoval podrobný výklad.

„Elmwood je kulturní encyklopedie. Leží tu ti nejchudší i nejbohatší z Charlotte, veteráni konfедераčního vojska vedle otroků z Afriky.“

Tak v téhle části určitě ne, pomyslela jsem si s pohledem upřeným na neoklasicistní obelisky, masivní hrobky, rodinné krypty připomínající chrámy, žulové a mramorové náhrobky se složitými zdobnými prvky.

Burkhead mával při chůzi páčidlem jako průvodce ukazující na faraóny v thébské nekropoli. „Edward Dilworth Latta, stavitel. S. S. McNinch, bývalý starosta.“

Nad hlavami se nám tyčily obrovské stromy s lesklými listy a kmeny ztmavlými deštěm. Cypřiše, zimostráz a rozkvetlé keře tvořily mokrý podrost. Náhrobky se vinuly až k obzoru, šedé a tesklivé. Prošli jsme kolem pomníku hasičů, malé kamenné chatky, památníku Konfederace. Rozpoznávala jsem symboly společné všem hřbitovům: beránky a andílky pro děti, kvetoucí růže pro mladé, ortodoxní kříže pro Řeky, úhelník a kružítko pro zednáře.

Burkhead se zastavil u náhrobku s vytesaným obrazem slona. Vážným hlasem začal předčítat nápis.

„Zbudováno členy cirkusu Johna Robinsona na památku Johna Kinga, zabitého slonem v Charlotte v Severní Karolině dvaadvacátého září osmnáct set osmdesát. Kéž jeho duše odpočívá v pokoji.“

„Vážně?“ zavrčel Slidell.

„No jo. Zvíře toho chudáka rozdrtilo o železniční vagon. Ta nehoda tenkrát vyvolala velký rozruch.“

Oči mi zalétly k mramorové soše ženské postavy o kousek dál. Uchvátila mě její dojmavá pozice, a tak jsem se k ní vypravila.

Ta žena klečela s jednou rukou přitisknutou ke tváři, druhou měla svěšenou podél těla a svírala v ní kytici růží. Detaily šatů i vlasů byly dokonalé.

Přečetla jsem si nápis. Mary Norcottová-Londonová zemřela v roce devatenáct set devatenáct. Bylo jí čtyřiaadvacet let. Pomník dal postavit její manžel Edwin Thomas Cansler.

Do mysli se mi vloudil obraz lebky v mé laboratoři. Opravdu patří Susan Cloverové-Redmonové?

Mary byla Edwinovou manželkou. Zemřela tak mladá. Kdo byla Susan? Jaké neštěstí zkrátilo její život? Ukončilo její štěstí, utrpení, naděje nebo strachy?

Uložili truchlící rodiče Susaninu rakev do hrobky s láskou? Vzpomínali na ni jako na holčičku, co si vybarvuje omalovánky, nastupuje do školního autobusu se zbrusu novým kufříkem na

svačinu? Plakali, zlomení žalem, nad přísliby budoucích úspěchů, které se nikdy nenaplní?

Anebo nad jejím odchodem nejvíce truchlil manžel? Bratr? Sestra?

Slidellův hlas mě vytrhl z přemítání. „Paní doktorko? Jdete?“

Doběhla jsem je.

Dále k východní straně ustoupilo mírně křivočaré uspořádání hřbitova souřadnicově seřazeným hrobům. Déšť zhoustl. Vyměnila jsem promáčenou mikinu za erární nepromokavou bundu. Špatný tah. Tenký nylon mě ani nezahřál, ani neuchránil před vodou.

Nakonec jsme došli k oblasti s několika nazdobenými ukazateli. Stromy tu byly staré a majestátné, ale rozvržení hrobů bylo jaksi organičtější, méně přísné. Napadlo mě, že jsme patrně překročili hranici, kterou kdysi hájil drátěný plot.

Burkhead pokračoval ve výkladu.

„Thomas H. Lomax, biskup Africké episkopální církve; Caesar Blake, zednář a ve dvacátých letech minulého století člen imperiální rady Starobylého arabského řádu urozených mystické skříňky.“

V této části budila největší pozornost malá štítová stavba ze žlutých a červených cihel. Horní cihly vytvářely dekorativní motivy ve tvaru diamantu na postranních a zadních vyvýšeninách a nad obyčejnými dřevěnými dveřmi hrobky bylo napsáno jméno SMITH.

„W. W. Smith, první černošský architekt v Charlotte,“ prohlásil Burkhead. „Zdá se mi příhodné, že hrobka pana Smithe odráží jeho typický styl cihlového zdiva.“

„Kolik mrtvolek tu máte?“ zeptal se Slidell.

„Přibližně padesát tisíc.“ Burkheadův tón dal pojmu „nesouhlasný“ zcela nový význam.

„Bezvadně by se tu natáčel nějaký film o zombíích.“

Burkhead narovnal už tak rovná ramena a ukázal páčidlem. „Támhle došlo k tomu vandalismu.“

Zavedl nás k malé betonové kostce uprostřed řady asi půl tuctu hrobů. Na každém byl náhrobek se jménem Redmon. Totéž jméno zdobilo i přední vchod do hrobky.

Burkhead mi podal páčidlo, složil deštník a opřel ho o kryptu. Potom vyndal klíč a začal se vrtat v zámku připevněném k pravé straně dveří asi ve výši ramen.

Všimla jsem si, že visací zámek vypadá lesklejší a méně zrezivělý než hřeby a panty zapuštěné do dřeva. Vedle něho hyzdily zárubeň hluboké vrypy.

Jakmile zámek povolil, Burkhead ho zastrčil i s klíčem do kapsy a jednou rukou strčil do dveří. Otevřely se dovnitř, odpadl kousíček rzi a zavržalo to jako v hollywoodském filmu.

Prošli jsme dveřmi a rozsvítili baterky.

Burkhead šel první. Já za ním. Slidell jistil konec průvodu.

Zápach uvnitř byl hustý a organický, pach hlíny, starých cihel, zetlelého dřeva a shnilé látky. Pach molů a krysí moči, vlhkosti a plísně.

Slidellův dech páchnoucí uzeným masem. Prostor uvnitř byl tak tísněný, že jsme se navzájem dotýkali lokty.

Naše baterky ozářily vestavěné římsy na protější stěně a vlevo od dveří. Na každé byla obyčejná dřevěná rakev. Špatná volba, pokud záměrem pozůstalých bylo, aby přečkaly dlouhá léta. Dobrá volba, pokud bylo hlavním cílem urychlit proces obracení se v prach. Všechny rakve vypadaly, jako by projely drtičkou.

Burkhead beze slova rozložil fotokopii dokumentu a přistoupil k policím naproti dveřím. Po stěnách poskakovaly stíny, jak se díval střídavě na papír ve svých rukou a na rakve.

Věděla jsem, co dělá.

I mrtví se někdy pohnou z místa. Jednou jsem prováděla exhumaci, při níž jsme dědečka našli o tři hroby dál, než měl být pohřbený. A jindy ležel nebožtík v hrobě, který místo dvou rakví obsahoval tři. Podle evidence měl být náš zesnulý dole vlevo, ale nakonec jsme ho našli ve druhé rakvi nahoře vpravo.

První pravidlo exhumace: dej si bacha, abys vykopal toho pravého.

Jelikož jsem znala trhliny hřbitovních evidencí, předpokládala jsem, že Burkhead kontroluje fotografie nebo stručné popisky a porovnává je s pozorovatelnými detaily. Styl rakve, ozdoby, držadla.

Vzhledem k očividnému stáří rakví jsem pochybovala, že bude mít tolik štěstí, aby našel vinětu výrobce nebo sériové číslo.

Nakonec Burkhead spokojeně promluvil.

„Tihle zesnulí jsou Mary Eleanor Pierceová-Redmonová a Jonathan Revelation Redmon. Jonathan zemřel v sedmatřicátém a Mary v osmačtyřicátém.“

Burkhead ustoupil k boční stěně a zopakoval celý postup. Stejně jako předtím mu to trvalo pár minut.

„Nahoře je William Boston Redmon, pohřbený devatenáctého února devatenáct set padesát devět.“

Burkheadova volná ruka zalétla ke spodní rakvi.

„A tohle je rakev, do které před sedmi lety vnikli. Susan Cloverová-Redmonová, pohřbená čtyřicetadvacátého dubna devatenáct set šedesát sedm.“

Stejně jako její příbuzní odešla i Susan na věčnost v dřevěné rakvi. Její boky a víko byly zhroucené a většina kovových částí ležela na kusu překližky vsunuté mezi rakev a římsu.

Po levé straně víka se táhla skoro půlmetrová prasklina. Nad ní někdo přibíl malý dřevěný proužek.

„Pan Redmon odmítl koupit novou rakev. Snažili jsme se tedy víko co nejlépe opravit a utěsnit.“

Burkhead se ke mně otočil.

„Budete zesnulou prohlížet tady?“

„Přál si to pan Redmon. Ale možná si budu muset odnést nějaké vzorky k nám do úřadu soudního lékařství, abych mohla všechno řádně overit.“

„Jak si přejete. Bohužel klíč k téhle rakvi se za ta léta ztratil.“ Burkhead ustoupil na jeden konec římsy a Slidellovi ukázal, aby se přemístil na druhý.

„Jemně, detektive. Ostatky už moc neváží.“

Oba muži posunuli společnými silami překližku a položili ji na zem. Polorozpadlá rakev vyplnila skoro celou kryptu, takže naše malé trio muselo ustoupit až ke stěnám.

Neměla jsem skoro žádný prostor k pohybu, otevřela jsem batoh a vytáhla velkou baterku, lupu, formulář, pero a šroubovák.

Burkhead mě pozoroval, shrbený kdesi ve stínu nejvýchodnějšího rohu. Slidell mě sledoval ze dveří, kapesník přitisknutý k ústům.

Navlékla jsem si roušku, dřepla na bobek a začala páčit.

Šlo to jako po másle.

21

Jižané nechodí na smuteční shromáždění. Chodíme se dívat na nebožtíka v rakvi. Já to chápu. Tělo zbavené krve, navoněné a napíchané voskem se nikdy neposadí a neprotáhne. Pěkně se vystaví k poslední prohlídce.

Aby se tohle poslední juknutí před odchodem na věčnost usnadnilo, víka rakví jsou navržena jako dvojité holandské dveře. Finney se svou kámoškou tohoto prvku využili a vypáčili jen horní polovinu.

Skvělé, pokud se sem vloupáte v noci a vaším úmyslem je prostě něco popadnout a zmizet. Jenomže já potřebovala přístup k celému tělu.

Díky poškození a přirozenému rozkladu se horní část Susaniny rakve propadla a vzniklá dutina se táhla po celé délce. Ze zkušenosti jsem věděla, že víko bude potřeba zvedat po částech.

Jakmile jsem uvolnila Burkheadovo provizorní prkénko, probojovávala jsem se dál skrz rez, která utěsnila okraje víka. Potom jsem se po vzoru Finneyho opřela do dřeva páčidlem.

Burkhead a Slidell mi pomohli a rozkládali shnilé dřevo a zrezlý kov na zbylé centimetry volné podlahy. Všude kolem se vznášel pach plísně a hniloby. Cítila jsem, jak mi naskakuje husí kůže a vstávají mi chloupky vzadu na krku a na pažích.

Za hodinu byla rakev otevřená.

Ostatky se ukrývaly v hromádce flekatých sametových podušek a přehozů, pokrytých vrstvou bílé, lišejníku podobné hmotě.

Pořídila jsem fotografie a navlékla si rukavice. Hewlettova poznámka, že kromě lebky nebylo v rakvi nic poškozeno, mě poněkud zneklidňovala. Jestli je to pravda, tak odkud jsou ty stehenní

kosti, které jsem našla v Cuervově kotli? Svoje obavy jsem si zatím nechala pro sebe.

Rozmotat a vytáhnout pohřební tkaniny, zakrývající horní polovinu těla, trvalo jen pár minut. Slidell a Burkhead mě pozorovali a sem a tam něco poznamenali.

Susan Redmonová byla pohřbena v modrých hedvábných šatech. Vybledlá látka nyní halila její hrudní koš a kosti paží jako tenký papírový ručník. Vlasy se lepily k podušce, která podpírala její hlavu, a mezi dlouhými černými prameny byly vidět krytky očí od balzamovače a tři řezáky.

Tak polštářek bychom měli. Žádná hlava. Žádná čelist.

Letmo jsem pohlédla na Slidella. Pochvalně vztyčil oba palce.

Odebrala jsem vzorek vlasů a posbírala řezáky.

„To jsou zuby?“ zeptal se Slidell.

„Přisvědčila jsem.“

„Máte kartu od zubaře?“ chtěl vědět Burkhead.

„Ne. Ale zkusím je napasovat do kosti a porovnat se stoličkami a třenovými zuby, které v lebce i čelisti zůstaly.“

Jakmile byly vlasy i zuby v pytlíčku, pokračovala jsem ve vizuálním průzkumu.

Susaniny šaty byly na živůtku roztržené. Skrz trhlinu jsem viděla sesutý hrudní koš a pod ním hrudní obratle. Tři krční obratle ležely osamoceně nad zažloutlým límečkem šatů. Další čtyři byly zapadlé mezi zašpiněnou vycpávkou rakve a polštářem.

Velice opatrně jsem sloupila látku, jíž byla rakev uvnitř potažená, a odkryla spodní část těla.

U zápěstí vykukovaly z obou manžet konce vřetenní a loketní kosti. Kosti ruky ležely pomíchané mezi záhyby sukně a vedle pravé strany hrudního koše.

Šaty dosahovaly až ke kotníkům a pevně držely na kostech nohou. Dolní konce kosti holenní a lýtkové vyčuhovaly zpod lemu a pod nimi byly ve víceméně anatomicky správném uskupení vidět kosti chodidel.

„Všechno je hnědý jako ta lebka z Greenleaf,“ nechal se slyšet Slidell.

„Ano,“ souhlasila jsem. Kostra ztmavla do odstínu silného čaje.

„Co je tohle?“ Slidell ukázal prstem na roztroušené kosti ruky.

„Zápěstní a záprstní kůstky a články prstů. Patrně ji pochovali s rukama na hrudi nebo na břiše.“

Popotahovala jsem a stříhala shnilou textilií a představovala si, jak Donna noří ruku do spodní, zakryté poloviny rakve, jak poslepu hmatá prsty, něco svírá a nedočkavě tahá.

„Sepjaté ruce ve standardní pozici. Bud' na břiše nebo na hrudi. Zesnulému často dávají do rukou něco, co mu bylo drahé.“

Burkhead mluvil jen proto, aby mluvil. Slidell ani já jsme ho neposlouchali. Soustředili jsme se na křehoučké hedvábí zakrývající Susaniny nohy.

Ještě dva stříhy nůžkami a uvolnil se i poslední cíp sukně.

Mezi Susaninou pánví a koleny ležela jen jedna osamělá česka.

„Takže Hewlett to zkonil,“ konstatoval Slidell.

„Chybí obě stehenní kosti,“ vydechla jsem úlevně.

„Já toho hajzla Finneyho usmažím zaživa. A tu jeho ujetou kámošku taky. Tady jsme pro dnešek skončili?“

„Ne, neskončili,“ odsekla jsem.

„Co teď?“ Slidell už měl plnou hlavu pátrání po Donně Scottové.

„Teď určím, jestli se tahle kostra shoduje s lebkou a kostmi, které jsme našli v Cuervově kotli.“

„Musím si zavolat.“ Slidell se obrátil na podpatku a vypochoďoval z krypty. Za pár vteřin už se zvenčí ozýval jeho hlas.

Roztržené konce živůtku jsem složila zpátky k sobě, zvedla pravou klíční kost, očistila ji a prohlédla si její konec. Dle stavu chrupavky se dalo soudit, že se jedná o mladého dospělého jedince, který zemřel minimálně ve věku šestnácti let.

Zvedla jsem i levou klíční kost a také si ji prohlédla. Stejný stav.

Právě jsem si psala poznámky, když se znovu objevil Slidell.

„Ptal jsem se Rinaldiho, jak to dopadlo na policejním oddělení v L. A. Než jsem vyrazil za vámi, poslal jsem jim žádanku kvůli Donně Scottové a tat'kovi Birchovi.“

„Myslela jsem, že Rinaldi pročesává NoDa.“

„Všichni kunčofti jsou fuč. Je na ústředí. Do NoDa se nejspíš vrátí po setmění, až znova vylezou z děr.“

Pokračovala jsem v práci. Vytáhla jsem pravou polovinu pánve. Tvar byl typicky ženský. Stydká spona měla hluboké horizontální brázdy a uzoučký srpek kosti přirůstal k hornímu okraji lopaty kyčelní kosti.

Poznamenala jsem to do formuláře a uchopila levou polovinu pánve. Její okraje i stydkou sponu pokrýval adipocere, mazlavá mýdlovitá látka. Po deseti minutách čištění se objevily stejné charakteristické rysy jako na pravé polovině.

Další poznámky.

Zrovna jsem zkoumala konce žeber, když se tichem rozezněl Slidellův telefon. Vytáhl přístroj z kapsičky na boku a vystřelil ven. Stejně jako předtím sem jeho hlas doléhal otevřenými dveřmi, i když jsem nerozeznávala jednotlivá slova.

Slidellův druhý rozhovor byl delší než ten první. Ve chvíli, kdy znovu vstoupil do hrobky, jsem ukládala nazpět obratel.

„Rinaldimu se ozvali z L. A.“

„To byl fofr,“ poznamenala jsem.

„Počítače jsou prostě super věc.“

Burkhead ztuhl jako skála. Bylo mi jasné, že poslouchá.

„Birch Alexander Scott si v únoru dva tisíce jedna koupil dům na Long Beach. V létě téhož roku se tam nastěhoval s manželkou Annabelle a dvěma dcerami, Donnou a Tracy.“

„To potvrzuje Finneyho verzi,“ řekla jsem.

„Jenomže ono se to všechno nepovedlo tak, jak si taťka představoval. Dva roky po stěhování umřel na infarkt. Manželka v tom domě bydlí dodnes.“

„A co Donna?“

„Moc toho nemáme. V roce dva tisíce dva se zapsala na fakultu filmového umění Jihokaliifornské univerzity.“ Slidell se při vyslovení názvu studijního programu ušklíbl. „Po dvou letech toho nechala a vdala se za Herba Rosenberga, věk sedmačtyřicet let. Říká vám to jméno něco?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Má to být nějaký velký zvíře mezi producentama. Manželství vydrželo dva roky. Donna Scottová-Rosenbergová teď žije v Santa

Monice. Od července pracuje jako pomocná scenáristka nějakého televizního seriálu.“

„Získal Rinaldi její telefonní číslo?“

„No jo.“ Slidell zamával mobilem a zase zmizel.

„Kdo je Donna Scottová?“ zeptal se Burkhead.

„Asi měla prsty tady v tom vloupání.“

Jednu po druhé jsem hodnotila vypělost dlouhých kostí.

Krk a ramena mě nesnesitelně bolely, a tak jsem si chvílku ulevila sedem na patách.

Klíční kosti. Pánev. Žebra. Dlouhé kosti. Všechny ukazatele naznačovaly, že k úmrtí došlo ve věku patnácti až osmnácti let.

Věk. Pohlaví. Výška. Postava. Stav kostry. Skvrny.

Cuervův kotel obsahoval částečné ostatky černošské dívky, která zemřela někdy během druhé poloviny své puberty. Černošské dívky, jíž chybí hlava, čelist a stehenní kosti.

Susan Redmonová dokonale odpovídala dívce z kotle.

Když jsme se Slidellem opouštěli Elmwood, byla už noc. Těžké mraky zakrývaly měsíc a hvězdy, stromy i náhrobky se změnily v tmavé obrysy na světlejším pozadí. Z nebe se snášel chladný déšť a legie rosniček sladily svůj zpěv s armádami kobylek. Anebo to možná byli cvrčci. To je fuk. Znělo to nádherně.

Burkhead převzal odpovědnost za zajištění ostatků a uzamčení krypty. Slíbila jsem, že vrátím čelist od Finneyho a lebku a kosti z kotle, jakmile podám svému šéfovi dostatečný důkaz, že se opravdu jedná o chybějící části kostry Susan Redmonové. On mi slíbil, že se pokusí přesvědčit bratrance Thomase, aby začal novou rakev.

Slidell byl neklidný a popudlivý. Ačkoli nechal na Donnině záznamníku několik vzkazů, paní Scottová-Rosenbergová se mu neozvala.

Ještě jednou zatelefonoval Rinaldimu. Já si mezitím zapnula bezpečnostní pás.

Podívala jsem se na hodinky. Devět patnáct. Byl to opravdu dlouhý den. Od chvíle, kdy jsem na ústředí slupla krocana s čedarem, jsem nic nejedla.

Opřela jsem se, zavřela oči a začala si krouživými pohyby masírovat spánky.

„Ta potvora se teda nepřetrhne, aby mi zavolala. Dám jí čas do zítřejšího rána a pak jí pěkně zatopím. Teď se soustředíme na Klapce. Máš něco nového?“

Rinaldi odpověděl. Ze Slidellovy reakce jsem usoudila, že se jeho kolega vrátil do NoDa.

„Vážně? A dá se mu věřit?“

Rinaldi něco řekl.

„A bude mluvit?“

Slidell poslouchal.

„Sejdeme se v deset.“

Slidell zaklapl mobil.

Chvíli jsme jeli mlčky. Potom se mě zeptal: „Nemáte toho už pro dnešek dost, paní doktorko?“

„Co zjistil Rinaldi?“ zamumlala jsem.

„Jedna z buzniček se rozpovídala o tom kunčoftovi, co vypadal jako Rick Nelson.“ Slidell zastavil. „Víte, co se mi na Nelsonovi líbilo? Jeho vlasy. Ten chlap měl vlasy jako shetlandský poník.“

„Co říkal?“ nasměrovala jsem Slidella zpátky k tématu.

„Podle popisu šlo o vysokého a statného bělocha, konzervativní ohoz, moc toho prý nenamluvil. Ten kluk tvrdí, že to s ním dělal, než od něj dostal pořádně přes držku.“

Otevřela jsem oči. „Ten muž byl násilník?“

„Prý ho ten hajzl pořádně zřídil.“

„Kdy to bylo?“

„V červnu. Když pro něj odmítl dál makat, přebíral to Klapce.“

„Ještě něco?“

„Jo, snad ještě něco ví, ale nebude to zadarmo. Jak originální. Rinaldi s ním má v deset schůzku.“

„Kde?“

„V nějakém mexickém brlohu na North Davidson. Zastavím se tam a pokusím se ho osobně motivovat. Mám vás odvézt k vašemu autu?“

Právě v tu chvíli mi zakručelo břicho.

„Ne,“ řekla jsem. „Máte mi koupit *enchiladu*.“

Podnik Cabo Fish Taco se nacházel na rohu Pětatřicáté a North Davidson, a ačkoli ho Slidell označil za „brloh“, nevypadal zas tak špatně. Klidně se tam mohli scházet surfaři z mexických pláží a umělci z Albuquerque.

Slidell zaparkoval před starou budovou Landmark, v níž dneska sídlí Earth Gallery. Ve výloze stále viselo zátiší se sklenicí vaječného koňaku a dvěma polovinami umělohmotného velikonočního vajíčka na jejím okraji.

Slidell si obrazu všiml, když jsme vystupovali z auta, odfrkl si a zavrtěl hlavou. Chtěl něco poznamenat, ale vtom zahlédl Rinaldiho, jak se k nám blíží z opačného konce Pětatřicáté ulice, od železniční trati.

Slidell ostře zahvízdal.

Rinaldi zvedl hlavu. Usmál se. Tedy myslím, že se usmál. Nejsem si jistá. V té chvíli totiž realita ustoupila do pozadí.

Rinaldi pohnul rukou nahoru.

Ozval se výstřel.

Rinaldiho paže se zkroutila a ztuhla. Jeho tělo se napjalo. Až moc.

Druhý výstřel.

Rinaldi se zapotácel, jako kdyby s ním škulbl řetěz.

„K zemi!“ Slidell mě tvrdě srazil na chodník.

Koleny jsem se praštila o beton. Břichem. Hrudníkem.

Zazněl ještě jeden výstřel.

Po Davidsonově ulici svištělo auto.

S bušícím srdcem jsem lehce zvedla hlavu a podívala se.

Slidell už běžel s vytaženou pistolí po chodníku.

Rinaldi ležel bez pohnutí a pavouci končetiny měl zkroucené v nepřirozené pozici.

22

Vyškrábala jsem se na nohy a utíkala nahoru po Pětatřicáté.

V dálce ječely sirény. Ještě před chvilkou vylidněné chodníky se začínaly plnit. Předě mnou se kolem Rinaldiho tvořil kroužek zvědavců. Mezi jejich nohama jsem viděla nehybnou postavu, tmavý pramínek stékající z jeho hrudi k obrubníku.

Odstrkovala jsem čumily a prodírala se ulicí. Slidell klečel, tvář potřísněnou krví, a obě ruce tiskl na prsa svého partáka.

Srdce mi vylétlo až do krku.

Rinaldimu modrala oční víčka, tvář měl mrtvolně bledou. Déšť mu smáčel vlasy i košili. Krev se řinula po chodníku a stékala přes okraj obrubníku. Hodně krve.

„Ustupte!“ řval Slidell, hlas se mu třásl vztekem. „Hergot, dopřejte mu trochu vzduchu!“

Kruh se rozšířil, ale okamžitě se zase začal smršťovat. Cvakaly mobilní telefony, lidé si zvěčňovali obrázky zaschlé krve.

Vzdálené houkání se přibližovalo. Síliho. Věděla jsem, že Slidell podal zprávu na linku vyhrazenou pro policisty v nouzi. Jednotky ze všech koutů města zareagovaly okamžitě.

„Pusťte mě k němu,“ vyzvala jsem Slidella a klekla si vedle něho. „Vy se postarejte o ten dav.“

Slidell se mi zadíval přímo do očí. Těžce dýchal. „Jo.“

Vklouzla jsem rukama na Rinaldiho hrudník, pod Slidelovy dlaně. Cítila jsem, jak se mu třese paže.

„Pořádně! Musíte to pořádně zmáčknout!“ Uprostřed Slidellova čela bušila naběhlá žíla. Kapky mu dopadaly na vlasy jako svatozář.

Přikývla jsem, neschopná slova.

Slidell se rychle narovnal a klopýtal směrem k čumilům, nohy mu klouzaly po mokré chodníku s kaluží Rinaldiho krve.

„Tak sakra ustupte!“ Slidelovy zvednuté dlaně měly děsivou karmínovou barvu.

Sklopila jsem oči, myšlenky soustředěné na jediný cíl.

Zastav tu krev!

„Uvolněte prostor. Hned!“ řval Slidell.

Zastav tu krev!

Tolik krve! Dobrotivý bože, takovou ztrátu krve nemůže nikdo přežít.

Zastav tu krev!

Vteřiny ubíhaly. Pomalu a vytrvale mrholilo.

Síreña naposledy zaječela a zmlkla. Druhá. Třetí. Majáčky policejních vozů pulzovaly a změnily ulici v blikající vířivku červené a modré barvy.

Zastav tu krev!

Vycítila jsem pohyb davu a zvětšující se volný prostor, zvedla jsem oči a dlaně stále tiskla k Rinaldiho hrudi.

Policisté v uniformách tlačili kruh přihlížejících dozadu.

Zastav tu krev!

Pohlédla jsem na své ruce, které už byly tmavé a lesklé.

Zastav tu krev!

Po mém boku se objevily něčí nohy. Jeden pár v terénních botách, druhý v teniskách New Balance. Zablácené. Mokré.

Zastav tu krev!

Ten v pohorkách položil ruce na mé prsty, které stále spočívaly na krvi prosáklé košili. Pohlédla jsem mu do očí. Duhovky měl modré, bělma olemovaná pavučinou maličkých rudých žilek.

Přikývl.

Zvedla jsem se a udělala krok vzad. Nohy jsem měla jako z gumy.

Věděla jsem, co přijde. Klasická první pomoc. Uvolnit dýchací cesty. Zkontrolovat dýchání a krevní oběh. Otupěle jsem pozorovala záchranáře, jak tohle všechno dělají a přitom prohlížejí Rinaldiho průdušnici, pumpují do něj kyslík a počítají pulz na krční tepně.

Pak připevnili Rinaldiho na nosítka, zvedli ho a zabouchli dveře. Dívala jsem se za sanitkou, která se hnala do charlottske noci.

* * *

Místo činu jsme přenechali ostatním a oba se Slidellem jsme odjeli rovnou do nemocnice. Cestou jsme míjeli tucty služebních aut ženoucích se směrem k NoDa. Desítky dalších ucpávaly silnice. Město pulzovalo sirénami a blikajícími světly.

V čekárně na příjmu už bylo asi šest policistů. Slidell si jich skoro nevšiml, jen vyštěkl své jméno a vyžádal si Rinaldiho lékaře.

Recepční nás odvedla k toaletám, abychom si mohli omýt krev z rukou. Anebo to byla sestra. Anebo sanitářka. Kdo ví? Když jsme se vrátili, požádala nás, abychom se posadili a čekali.

Slidell začínal zuřit. Vzala jsem ho za paži a odvedla k řadě spojených kovových židlí. Svaly měl napjaté jako kořeny stromu.

Ostatní vycítili Slidellovo naladění a raději nás nechali na pokoji. Ti, kteří slouží zákonu, pochopili. Jejich přítomnost byla dostačující.

Oba jsme se svalili na židle a zahájili naši vigilií, každý ztracený ve vlastních myšlenkách.

Já pořád slyšela tu střelbu a viděla před sebou Rinaldiho přízračný obličej. Tu krev. Tolik krve.

Každých pět minut se Slidell vystrachal na nohy a zmizel venku. Za chvíli se vrátil a s ním cigaretový kouř jako déšť, který ulpí na psí srsti. Skoro jsem mu to rozptýlení záviděla.

Pomalu se počet policistů zvyšoval. Detektivové v civilu postávali ve skupinkách s uniformovanými strážníky, tváře napjaté, hlasy tlumené.

Nakonec se objevil lékař. Mračil se a na sobě měl krví potřísněný sálový mundúr. Skvrna na rukávu tvarem připomínala Nový Zéland. Proč mě to jenom napadlo?

Já i Slidell jsme vstali; vyděšení, a přitom plní naděje. Na lékařově jmenovce bylo napsáno: *Meloy*.

Doktor Meloy nám oznámil, že Rinaldi dostal dvě rány do hrudníku a jednu do břicha. Jedna střela prošla skrz, zbylé dvě kulky zůstaly v těle.

„Je při vědomí?“ zeptal se Slidell se staženou tváří.

„Ještě je na sále,“ odpověděl Meloy.

„Zvládne to?“

„Pan Rinaldi ztratil hodně krve. Došlo k rozsáhlému poškození tkání.“

Slidell se přinutil k mírnému tónu. „To není odpověď.“

„Prognózy nejsou moc dobré.“

Meloy nás zavedl do lékařského pokoje a řekl nám, že tam můžeme zůstat, jak dlouho budeme chtít.

„Kdy ho sundáte ze stolu?“ dožadoval se Slidell.

„To nedovedu říct.“

Meloy slíbil, že se pokusí zjistit, jak se operace vyvíjí, a odešel.

Rinaldi zemřel ve třiadvacet hodin dvačtyřicet minut.

Slidell s kamennou tváří naslouchal Meloyovi, který nám to přišel oznámit. Potom se otočil a vyšel z pokoje.

Jedna policistka mě odvezla domů. Měla jsem jí poděkovat, ale neudělala jsem to. Stejně jako Slidell jsem byla příliš zničená, abych se zmohla na nějakou zdvořilost. Později jsem si zjistila její jméno a poslala jí vzkaz. Myslím, že pochopila.

V posteli jsem se rozplakala. Brečela jsem a brečela, až už mi nezbývaly žádné slzy. Nakonec jsem upadla do bezesného spánku.

Vzbudila jsem se v neděli ráno s pocitem, že se něco stalo, ale nevěděla jsem přesně co. Když jsem si vzpomněla, znovu jsem propukla v pláč.

Titulek v *Observeru* byl obrovský, asi jako kdyby vypukla nebo skončila válka. Pěticentimetrovými tučnými písmeny tam stálo: **VRAŽDA POLICEJNÍHO DETEKTIVA!**

Televizní a rozhlasové reportáže byly stejně rozvášněné, jejich rétorika divoce spekulativní. *Vraždící gang. Atentát. Střelba z jedoucího auta. Poprava.*

Ani Asa Finney neunikl pozornosti. Popisovali ho jako člověka, který sám sebe prohlašuje za čaroděje. Zmínili se o jeho zatčení v

souvislosti s vlastnictvím lebky z kotle, nalezené na Greenleaf Avenue, a spojitosti se satanistickou vraždou Jimmyho Klapce.

Fotografie Asy Finneyho, již pořídila Allison Stallingsová, se objevila na první straně *Observeru*, na internetu, a dokonce i na obrazovce, za vážně se tvářícími reportéry televizního zpravodajství. Ve všech případech novináři zdůrazňovali skutečnosti, že Rinaldi vyšetřoval oba případy – Greenleaf i Klapcovu vraždu.

Ranní zpravodajství v hromadných sdělovacích prostředcích mě uvedlo do stavu sklíčenosti. Od té chvíle to šlo celý den už jenom z kopce.

Katy mi volala kolem desáté, aby mi řekla, že je jí Rinaldiho líto. Poděkovala jsem jí a zeptala se na piknik. Prohlásila, že to byla asi taková zábava jako beďar na zadku. A teď ji ještě posílají do nějaké díry v okrese Buncombe, kde má třídit a popisovat dokumentaci. Poznamenala jsem, že její současný negativní postoj je hodně deprimující. Anebo něco podobně neopatrného. Odpověděla mi, že negativní jsem já a že na ní všechno kritizuju. A co jako? Hudební vkus. To jsem popřela. Vyzvala mě, abych jmenovala jedinou kapelu, která se jí líbí. Nedokázala jsem to. A tak dál. Zavěsily jsme, obě rozzlobené a nepřátelsky naladěné.

Boyce Lingo byl v éteru už v poledne; proklínal úpadek a korupci a trval na tom, že se svět musí přeměnit; samozřejmě podle té jeho omezené představy. Stejně jako dřív vyzýval své stoupence, aby se aktivně postavili zlu a od svých zvolených zástupců požadovali totéž.

Boyce použil Asu Finneyho jako ztělesnění všeho zla v současné společnosti. K mému údivu hovořil o Finneym jako o přísluhovači Satana a naznačoval, že je zapletený do Rinaldiho vraždy.

Na Googlu jsem si o Allison Stallingsové zjistila, že píše kriminální příběhy podle skutečných událostí a zatím jí vyšla jediná kniha – nízkorozpočtové bulvární expoé o domácí vraždě v Columbusu ve státě Georgia. Na stránkách Amazonu nebyla uvedena.

Columbus Ledger-Inquirer otiskl Stallingsově pár fotografií a pro *Associated Press* dělala jeden velký kšeft.

Proboha. Ta ženská tu hledá námět pro svou další knížku.

Kolem třetí jsem se podívala do své e-mailové schránky. Byl tam vzkaz od hlavního soudního lékaře v Chapel Hill. Obsahoval tři body. Šéf byl hluboce znepokojen mým pátečním ranním záchvatem. Mám se zdržet veškerého kontaktu s tiskem. Hned v úterý se prý se mnou spojí.

Ryan nezavolal.

Charlie taky ne.

Birdie se vyzvracel na předložku v koupelně.

Mezi čtením e-mailů, telefonováním a brekem jsem uklízela. Nejednalo se však o takové to šudlání, kdy rychle vyluxujete a přejedete nábytek prachovkou. Zaútočila jsem na svůj dům jako šílená: vydrhla jsem podlahu v koupelně, vyleštila troubu, vyměnila filtry v klimatizaci, odmrazila mrazák a vyházela skoro celý obsah lékárníčky.

Intenzivní tělesná aktivita fungovala. Až do chvíle, kdy jsem byla se vším hotová.

V šest hodin jsem stála v nablýskané kuchyni a znovu hrozilo, že mě přemůže žal. Birdie měl bunkrovou náladu a schovával se na lednici. „Takhle to nepůjde, Birde,“ řekla jsem.

Kocour si mě chvíli měřil, stále ve střehu pro případ, že bych znovu vytáhla vysavač.

„Musím si nějak zvednout náladu.“

Z pyšných výšek jsem se nedočkala žádné odpovědi.

„Čínu,“ prohlásila jsem. „Objednám si čínu.“

Bird přemístil přední packy přesně do středu pod zvednutou bradu.

„Já vím, co si myslíš,“ pokračovala jsem. „Nemůžu pořád sedět doma a jíst z těch malých bílých krabiček.“

Bird nevyjadřoval ani souhlas, ani nesouhlas.

„Dobrá. Zajdu si do Baoding a objednám si všechna svoje nejoblíbenější jídla.“

A to byl začátek konce.

Ačkoli večere v restauraci patří mezi mé oblíbené činnosti, vždycky cítím potřebu ji s někým sdílet. Když jsem sama, jím doma s Birdem před televizní obrazovkou.

Baoding je ovšem tradice. V neděli večer se tady schází snad celá jihovýchodní část Charlotte, takže tu vždycky potkáte pár známých tváří.

Dnes tomu nebylo jinak.

Jenomže to bohužel nebyly tváře, které bych toužila vidět. Martini je specialita podniku a v oblíbě ho mají zejména ti, kteří čekají na jídlo s sebou. Já vím, trochu zvláštní, když člověk vezme v úvahu, že je to čínské bistro, ale prostě tomu tak je.

Když jsem vešla, u baru seděl Pete a hovořil s ženou po své pravici. Oba upíjeli ze sklenic, jejichž obsah jsem odhadla na jablečné martini.

Rychlá změna směru.

Pozdě.

„Tempe! Hej! Pojd' sem.“

Pete vyrazil ze své židle a dohnal mě dřív, než se mi podařilo zmizet ve dveřích.

„Musíš se seznámit se Summer.“

„To není dobrý –“

Pete mě s rozzářeným obličejem táhl přes restauraci. Summer se otočila a zadívala se přímo na nás.

Bylo to horší, než jsem si dovedla představit. Summer byla dokonalá blondýna, prsa jako balony vykukující z miniaturní blůzičky. Při vzájemném představování omotala majetnický ruku kolem Peteovy paže.

Poblahopřála jsem jim k zasnoubení.

Summer mi poděkovala. Studeně.

Pete zářil dál a vůbec si neuvědomoval náhlé ochlazení.

Zeptala jsem se, jak pokračují svatební přípravy.

Summer pokrčila rameny a nabodla plátek jablka na červenou umělohmotnou tyčinku.

Naštěstí jim právě v tu chvíli donesli objednané jídlo.

Summer seskočila ze stoličky jako panenka na pružince. Popadla sáček, zamumlala: „Ráda jsem vás poznala,“ a vyrazila ke dveřím, zanechávajíc za sebou vůni *fleur-de-bûhvíco*.

„Je nervózní,“ podotkl Pete.

„Bezpochyby,“ opáčila jsem.

„Jsi v pořádku?“ Pete si mě prohlížel. „Vypadáš unaveně.“

„Včera zabili Rinaldiho.“

Peteovo obočí provedlo onen zmatený pohyb, který často dělává. „Eddie Rinaldi. Slidellův parták.“

„To je ten zastřelený policajt, kterého jsou plné zprávy?“

Prisvědčila jsem.

„Zнала jsi ho celou věčnost.“

„Ano.“

„Byla jsi u toho?“

„Ano.“

„Sakra, Tempe. To je mi vážně líto.“

„Díky.“

„A zvládáš to?“

„Ano.“ Zmohla jsem se výhradně na jednoslabičné odpovědi.

Pete mě vzal za ruku. „Zavolám ti.“

Přikývla jsem a nafilmovala úsměv. Měla jsem strach, že když promluví, uvolním veškerou bolest, která mi vyrostla kolem srdce.

„To je moje Tempe. Tvrdá jako dřevorubec.“

Pete mě políbil na tvář. A byl pryč.

Zavřela jsem oči a zachytila se prázdné barové stoličky, na které ještě před chvílí trůnila Summer. Lidé za mnou si povídali. Veselí hosté, těšící se ze vzájemné společnosti.

Můj nos zaregistroval vůni sezamového oleje, česneku a sóji, vůni šťastnějších let, kdy jsme s Petem a Katy vyráželi do Baoding každou neděli večer.

Pár uplynulých dní mě převálcovalo. Rinaldi. Katy. Šéf. Boyce Lingo. Takeela Freemanová. Jimmy Klappec. Susan Redmonová. A teď ještě Pete a Summer.

Rozklepal se mi žaludek.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Čekáš na hotovku s sebou?“ Ten hlas zazněl přímo u mého ucha.

Otevřela jsem oči. Charlie Hunt se ke mně skláněl, tvář jen pár centimetrů od mého obličeje.

„Můžu tě pozvat na perrierku?“ zeptal se.

Toho, co jsem pak udělala, budu navěky litovat. „Pozvi mě na martini,“ řekla jsem.

23

Na zbytek té noci a většinu pondělí si nevzpomínám. Hádala jsem se s Charliem. Řídila auto. Házela v supermarketu věci do vozíku. Bojovala s vývrtkou. Jinak mi šestatřicet hodin života zmizelo v nenávratnu.

V úterý ráno jsem se probudila ve své posteli. Sama. Ačkoli slunce sotva dosáhlo horizontu, vypadalo to na jasný den bez mráčku. Vítr povlával lístky magnolie za oknem a některé přitom otáčel, takže byly vidět jejich bledé spodní strany.

Džíny, které jsem měla v neděli, ležely skopnuté na podlaze. Košile a prádlo visely na opěradle židle. Na sobě jsem měla tepláky.

Birdie mě pozoroval zpod prádelníku.

Dole řvala televize.

Posadila jsem se a zkusmo spustila nohy na zem.

V ústech jsem měla sucho, celé tělo dehydrované.

Fajn. Není to tak zlé.

Vstala jsem.

Krev se natlačila do rozšířených cév v hlavě. V očních bulvách se mi rozbušilo.

Padla jsem zpátky do postele. Polštář voněl po kolínské Burberry a sexu.

Proboha. V tomhle stavu nemůžu předstoupit před studenty.

Dopotácela jsem se k laptopu a poslala e-mail své asistence Alex. Jsem nemocná a prosím ji, aby zadala studentům test a pak hodinu rozpustila.

Když jsem znovu zvedla víčka, kocour byl pryč a hodiny ukazovaly osm.

Donutila jsem se zaujmout vertikální pozici a vlekla se do koupelny, abych se osprchovala. Pak jsem si rozčesávala mokré zacuchané vlasy a čistila si zuby. Ruce se mi třáslly.

Dole běžel na kanálu klasických filmů *Velký útěk*. Našla jsem ovladač a vypnula televizi právě ve chvíli, kdy Steve McQueen přeskakuje ostnatý drát.

Kuchyň vyprávěla celý příběh jako ilustrovaný román. Ve dřezu byla hromada zbytků zmražené pizzy a obalů od čokoládových tyčinek Dove. Na pultě stály dvě prázdné lahve od vína. Třetí, zpola plná, zůstala opuštěná na stole vedle jedné osamělé sklenice.

Snědla jsem miskou kukuřičných lupínků a kávou zapila dva aspiriny. Pak jsem se pozvracela.

Ačkoli jsem si znovu vyčistila zuby, v ústech jsem měla pořád odpornou pachut'. Nalila jsem do sebe sklenici vody. Zkusila jsem advil.

Jak se dalo čekat, nestalo se nic. Věděla jsem, že úlevu mi poskytne jediné čas a fungující metabolismus.

Likvidovala jsem krabici od pizzy a pomalu začínala logicky uvažovat.

Dnes je úterý. Od neděle jsem s nikým nemluvila.

Včera byl sice svátek, ale co když mě stejně někdo sháněl?

Nacpala jsem zmačkaný karton do koše na odpadky a spěchala k telefonu.

Ani nepípl.

Sledovala jsem očima šňůru až ke zdi. Přípojka byla v zásuvce. Začala jsem kontrolovat paralelky.

Aparát v ložnici byl pohřbený pod odhozenými džínami. Byl vyvěšený, takže blokoval celý systém.

Udělala jsem to já? Charlie?

Jak dlouho linka nefunguje?

Zavěsila jsem. Oznamovací tón. Položila jsem sluchátko.

Kde mám mobil? Na pevné lince jsem vyťukala číslo mobilu.

Nic.

Po pečlivém pátrání jsem našla mobil dole, na dně zásuvky u sebe v pracovně. Byl vypnutý.

Pochybovala jsem, že by to udělal Charlie, a dumala jsem, jaká alkoholem pomatená motivace mě k tomu vedla.

Připojila jsem k mobilu nabíječku a v té chvíli zazvonila pevná linka.

„Kde jste u všech čertů byla?“

Slidellův tón zaťal cepín rovnou do mého mozku.

„Byl svátek,“ bránila jsem se.

„Tak to teda prooo-miii-ňte. Vražda si volno nevybírám.“

Bylo mi příliš zle a na žádnou chytrou repliku jsem nepřišla. „Dostal jste se někam ve vyšetřování Rinaldiho smrti?“

Slidell mi věnoval několik okamžiků hrobového ticha. Podle zvuků z pozadí jsem se dohadovala, že je na policejním ústředí.

„Ten případ mi sebrali. Prý jsem příliš *zainteresovaný*, takže bych nebyl objektivní.“ Slidell si odfrkl. „Zainteresovaný. Mluví o mně jako o nějakým podělaným portfoliu.“

Připadalo mi to jako dobré rozhodnutí, ale raději jsem si to nechala pro sebe.

„Intuice mi říká, že to všechno spolu souvisí. Děláním dál na Klapcově případu i na tom sklepe v Greenleaf, takže toho hajzla, co oddělal Rinaldiho, nakonec stejně dostanu.“

Slidell se odmlčel. Odkášlal si.

„Mluvil jsem s Isabellou Cortezovou.“

„S kým?“ To jméno mi nic neříkalo.

„Takeela Freemanová. Její babička.“

„Už vím. Co jste se dozvěděl?“

„*Nada*. Ale mluvil jsem taky s Donnou Scottovou-Rosenbergovou. Její verze souhlasí s tím, jak ten žertík na hřbitově popsal Finney.“

„To je mi překvapení. Co říkala o ostatcích Susan Redmonové?“

„Prý když se s rodinou stěhovala do Kalifornie, řekla si, že balit tělesné ostatky je příliš riskantní. Nechtěla, aby je táta našel. Ale nechtěla je ani nechat v domě. A tak je dala jednomu kámošovi. Jmenoval se Manuel Escriva.“

Potila jsem se a znovu se mi začal zvedat žaludek.

„Escriva nebylo těžké najít. Sedí za držení a distribuci návykových látek. Včera jsem si za ním zajel do centrální věznice.“

V jednom ohledu jsme si se Slidellem podobní. Ačkoli nás Rinaldiho smrt zničila, ani jeden z nás nedovolí ostatním, aby viděli jeho bolest.

Jenomže zatímco Skinny táhne káru dál, já odpadla. Vykašlala jsem se na vyšetřování a poprvé ve svém životě jsem dnes nedokázala dostát svým povinnostem na univerzitě. Hanba mě pálila v už tak zarudlé tváři.

„Escriva je arogantní malej hajzlík. Musel jsem mu něco slíbit, ale nakonec přiznal, že ty kosti za padesát babek prodal.“

„Komu?“

„Šamanovi ze sousedství.“

„Cuervovi,“ hádala jsem.

„Přesně tak.“

„Takže kromě nezákonné držby lidských ostatků je z toho T-Bird venku.“

„Nebyl bych si tak jistý. Escriva říkal, že Cuervo měl za lubem něco pěkně hnusného.“

„Co to znamená?“ Telefon se mi lepil k dlani.

„Položil jsem mu tutěž otázku. Escriva se na mě drze culil, až jsem měl sto chutí po něm skočit. Pak požádal o úlevu, kterou jsem prostě s dozorcem dohodnout nemoh. Krapet jsem se rozčílil. Když jsem odcházel, zavolal na mě. Obrátil jsem se. Pořád se křenil a rukama maloval nějaký symboly. Snad voodoo. A povídá: ‚Pozor na démony, policajte.‘“

„Chcete říct, že Escriva obvinil Cuerva z uctívání d'ábla?“

„Tak jsem to pochopil.“

„Ptal jste se ho, kde by mohl Cuervo být?“

„Tvrdí, že o něm už pět let neslyšel.“

„Ptal jste se ho na Asu Finneyho?“

„Přísahá, že ho nezná.“

„Co teď děláte?“

Slyšela jsem nějaký rachot, pak se Slidellův hlas ztišil, jako kdyby přikryl sluchátko dlaní. „Čtu si Rinaldiho poznámky.“

„Vy je pořád máte?“ Překvapilo mě, že poznámky k případu nezabavil tým vyšetřující to střelení.

„Včera ráno jsem si je zkopíroval.“ Slidellova slova zněla zase zřetelně; patrně oddálil rty od sluchátka. „Zbytek dne mi sežral výlet do Raleigh.“

Asi tím chtěl odvést pozornost. Stejně bych včera nebyla schopná se na ty poznámky podívat.

„Potřebuju, abyste mi s jistotou řekla, jestli je Susan Redmonová naše oběť z Greenleaf. Pokud ta lebka nepasuje do její rakve, tak je to průser.“

Zahнала jsem hořkou pachut', deroucí se mi do úst. Ve škole bych nebyla k ničemu, ale tohle udělat můžu.

„Zajedu do laborky. A za včerejšek se omlouvám. Nechci, abyste mě z toho vynechal.“

Slidell něco zavrčel. Anebo říhnul.

Zavěsila jsem, opláchla si obličej studenou vodou a poslechla si vzkazy na mobilu.

Jeden od Katy. Jeden od Charlieho. Tři od Slidella. Jeden od Jennifer Robertsové, kolegyně ze Severokarolínské univerzity. Všichni říkali skoro totéž: *Zavolej mi*.

Vytočila jsem Katyino číslo, ale dostala se jen do hlasové schránky. Je moc brzy? Odešla už do práce? Anebo odjela z Charlotte kvůli tomu úkolu v okrese Buncombe? Nechala jsem jí v podstatě stejný vzkaz jako ona mně.

Slidella brzy uvidím osobně. A hovor s Charliem bude vyžadovat trochu předchozího plánování. Jestli teď zavolám Jennifer Robertsové, bouchne moje krytí na univerzitě. Bude si muset počkat.

Než jsem odešla z domu, zkusila jsem si dát talíř Campbellovy kuřecí polévky s nudlemi.

I tu jsem vyhodila.

Potřetí jsem si vyčistila zuby, posbírala klíčky a kabelku a vyrazila ze dveří.

A skoro zakopla o obrovskou tašku s nápisem Dean & DeLuca, která mi trůnila na prahu. K jednomu uchu byl kancelářskou svorkou připevněný vzkaz.

Tempe,

vím, že prožíváš těžké období. Je mi líto, že jsem tě urazil, ale bál jsem se o tvou bezpečnost. Prosím, přijmi tuhle maličkost jako mou nejhlubší omluvu. A prosím tě – jez.

Zavolej mi, až budeš mít chuť zapnout telefon.

Charlie

Málem jsem se propadla hanbou. Před čím se mě Charlie pokoušel ochránit?

Položila jsem tašku s nákupem na kuchyňský pult, vyndala z lednice dietní colu a vydala se do laboratoře.

Pohyb auta. Výfukové plyny. Limonáda. Měla jsem co dělat, abych se znovu nepozvracela.

Fajn. Budu trpět, dokud se mé tělo nenavráť do normálního stavu. Za blbost se platí.

Jedinou dobrou zprávou bylo, že se celý flám patrně odehrál u mě doma. Nikomu jsem neublížila. Až na jedno upoceně dostaveníčko se starou školní láskou jsem neprovedla žádnou velkou volovinu.

Brzy se bohužel ukázalo, že v tomhle předpokladu jsem se sakra mýlila.

Vzpomínáte si, co jsem říkala o pondělcích v márnici? Tak pro úterky následující po prodlouženém víkendu to platí dvojnásob.

Všichni tři patologové byli v práci a na tabuli bylo zapsáno osm nových případů. Jelikož Rinaldi mezi nimi nebyl, napadlo mě, že Larabee, Siu nebo Hartiganová provedli pitvu už včera. Za daných okolností jsem sázela na šéfa.

Znovu mě přemohl pocit viny. Zatímco já si ničila mozkové buňky v záchvatu sebelítosti, ostatní prostě dál dělali svou práci.

Šla jsem rovnou ke chladicím boxům a z jednoho vytáhla lebku a stehenní kosti z Cuervova kotle a čelist od Finneyho. Obě pitevný byly obsazené, a tak jsem si roztáhla igelit na psací stůl, položila na něj ostatky a přidala k nim ještě zuby, které jsem si odnesla z rakve Susan Redmonové.

Za dvě hodiny jsem měla hotovo. Všechny zuby pasovaly. Odpovídaly i ostatní detaily jako věk, pohlaví, původ a stav kostí. Měření, které jsem provedla v hrobce, bylo v souladu s údaji získanými na lebce. Fordisc 3.0 se mnou souhlasil. V případě potřeby se dalo udělat ještě porovnání DNA, ale já byla přesvědčená, že lebka, čelist a ostatky z rakve patří téže osobě.

Občas jsem zahlédla Hawkinse nebo paní Flowersovou či některého patologa, jak rychlým krokem míjejí mé dveře. Larabee se u nich jednou zastavil, zpytavě se na mě podíval a pak pokračoval dál. Do mé kanceláře se nikdo neodvážil vstoupit.

Právě jsem dávala dohromady hlášení o Susan Redmonové, když mi paní Flowersová ohlásila hovor, kterého jsem se tolik děsila. Z Chapel Hill mi volal Larke Tyler, vrchní soudní lékař Severní Karolíny.

„A nemohla byste říct, že tu nejsem?“ zeptala jsem se.

„To bych mohla.“ Upjatě.

„Dneska nejsem tak docela ve své kůži.“

„Vypadáte trochu zvadle.“

„Co kdybyste mu řekla, že už jsem odešla?“

„Myslím, že by to šlo.“

Byla jsem jí vděčná a zahnila myšlenku, co si o mně doopravdy myslí.

Vrátila jsem se k hlášení o Redmonové, ale bylo to marné. Nedovedla jsem se soustředit natolik, abych pospojovala slova do smysluplných vět. Potřebovala jsem úkol, který by byl o něco konkrétnější. Vizuální.

Protože mě nic lepšího nenapadlo, vrátila jsem se k chladicímu boxu, vzala si obratle Jimmyho Klapce a poškozenou tkáň, která byla odebrána z jeho hrudi a břicha, a rozložila je na stůl vedle kostí Susan Redmonové. Pak jsem našla fotografii Takeely Freemanové a policejní snímky Jimmyho Klapce a T-Birda Cuerva a přidala je ke sbírce.

Zírala jsem na tu smutnou výstavku a doufala, že nastane náhlé osvětlení. Vtom do mé kanceláře bez zaklepání vstoupil Larabee. Došel ke stolu a naklonil se ke mně.

„Vypadáš příšerně.“

„Asi mám chřipku.“

Cítila jsem, že si Larabee bedlivě prohlíží mou tvář. „Nebo jsi něco snědla.“

„Možná,“ řekla jsem.

Larabee znal mou historii. Věděl, že lžu. Ve snaze skrýt pocit viny a odpor vůči sobě samé jsem sklopila oči.

„Co to je?“ zeptal se Larabee.

Pověděla jsem mu o Susan Redmonové.

Zvedl nádobu a prohlížel si dva kusy pořezaného těla Jimmyho Klapce.

„Slidell je přesvědčený, že tohle všechno spolu souvisí.“ Rukou jsem přejela nad stolem. „Když prý rozlouskneme tohle, rozlouskneme i Rinaldiho vraždu.“

„Ty si to taky myslíš?“

„On na těch případech dělal.“

„Rinaldi byl polda.“

Oba jsme věděli, co to znamená. Rozzlobení obchodníci s drogami. Pomstychtiví muklové. Nespokojené oběti. Většina z nich se nedostane dál než k barvitě představě, jak si to s ním jednou vyřídí. Pár nebezpečných jedinců se odhodlá k činu.

Larabee vyměnil vzorky za fotografii T-Birda Cuerva.

„Co je to za chlapa?“

„Thomas Cuervo, ekvádorský *santero*, který si od Kennetha Roseboroa pronajal dům na Greenleaf Avenue. Říká si T-Bird.“

„To je ten dům s kotli a lebkami ve sklepe?“

Prisvědčila jsem. „Potíž je v tom, že Cuervo zmizel. Buď o něm opravdu nikdo nic neví, anebo nechťejí říct, kde je.“

Larabee si pozorně prohlížel snímek. Pak řekl: „Já vím přesně, kde je.“

24

Larabee mě vedl kolem chladicích boxů do mrazicí místnosti, k vozíku postavenému u protější stěny. Rozepnul vak a odhalil ledové tělo.

„Neznámý číslo 358-08.“

Prohlížela jsem si tvář. Byla vybledlá, zdeformovaná a ošklivě podrápaná, ale nebylo pochyb, že patří T-Birdu Cuervovi.

„Jak dlouho už tady je?“

Larabee se podíval na visáčku. „Od šestadvacátého srpna.“

Znamenalo to, že Cuervo je zcela mimo podezření v Klapcově i Rinaldiho případu.

„Jak to, že jsem o tom těle nevěděla?“

„Přivezli ho ten den, kdy jsi odlétala do Montrealu. Antropologická konzultace nebyla nutná. A než ses vrátila, byl už u ledu.“

A já neměla nejmenší důvod se do mrazáku dívat.

„Je to on, že jo?“

Přikývla jsem. Byla mi zima a založila jsem ruce.

„Chudák, schytl to na Lynx. Kousíček od stanice na Bland Street.“

Larabee mluvil o zbrusu nové odbočce městských vlaků v rámci CATS – dopravního systému charlottske oblasti. Já vím, připomíná to spíš zoologickou, ale plánovači hromadné dopravy nejsou vyhlášeni svým důvtipem.

„Cuerva porazil vlak?“

„Nohy a pánev měl napadrt'. Neměl u sebe žádné doklady a nikdo se po něm nesháněl.“

„Sejmuli jste otisky?“ Zuby mi zatím nedrkotaly, ale neměly k tomu daleko.

„No právě. Vlak ho vláčel skoro patnáct metrů. Dlaně a prsty měl sedřené do masa.“

„Jak se to stalo?“

„Řidič měl pocit, že vidí něco na kolejích, zatáhl za záchrannou brzdu a začal houkat, jenomže nestihl zastavit. Vlak jedoucí rychlostí přes osmdesát kilometrů za hodinu potřebuje přes sto osmdesát metrů, aby úplně zabrzdil.“

„Aha.“ Udivovalo mě, že Cuervo není v mnohem horším stavu.

„Řidič snížil příčníky a zapnul zvonek i světla, než dojel do stanice. A taky houkal.“

„Dělali tomu strojevedoucímu testy?“ Jak to, že jsem o té nehodě vůbec nic neslyšela?

„Na drogy i alkohol. Byl čistej.“

„Když Cuerva ten vlak nabral, byl naživu?“

„Určitě.“

„A tys neměl jediný důvod pochybovat, že to nebyla nešťastná náhoda?“

„Ne. V krvi měl nula celá osm promile alkoholu. Byl tady legálně?“

„Cuervo měl dvojí občanství – americké i ekvádorské.“

„Měl tady rodinu?“

„Zdá se, že neměl. V Greenleaf bydlel sám a na South Boulevard provozoval obchod s názvem La Botánica Buena Salud. Na imigračním nemají žádnou adresu trvalého pobytu, ani tady, ani v Ekvádoru.“

„Takže bude dost těžké najít nějaké příbuzné.“

Larabee zapnul vak a společně jsme vyšli do chodby.

Jakmile jsem se vrátila do kanceláře, vytočila jsem Slidellovo číslo.

„Já se na to fakt vyseru.“

„Jo,“ souhlasila jsem.

Plných třicet vteřin jsem slyšela jen vyzvánění telefonů na druhém konci drátu.

„Dneska ráno jsem se prošel po té cestě, co vede k místu, kde našli Klapce. Neuhodnete, co je tam v tom lese schovaný.“

„Tak mi to povězte.“ Ačkoli v mrazáku jsem se přestala klepat a žaludek se mi uklidnil, stále jsem se potila a v hlavě mi začínalo dunět. Neměla jsem náladu na kviz.

„Tábořiště. A nemám na mysli kemp ‚U borovic‘ – však víte, vodáci a turisté a *Červená se line záře*. Mám na mysli kemp ‚Úplněk‘. Čarodějnice a čarodějové.“

„Wiccani?“

„Jo. A podle sousedů, kteří nejsou zrovna nadšení, že se jim za humny čaruje, to tam prý pěkně rozbalili právě noc předtím, než našli Klapce.“

Chtěla jsem se zeptat, co to znamená, ale Slidell mluvil dál.

„Bubny, tanec, zpěv.“

„To nemusí s Klapcem vůbec souviset.“

„Jasně. Jen takové malé přátelské opékání buřtů. Chci vidět Cuerva.“

„Tak pojďte dolů.“

Slidell na vteřinu zaváhal. Pak řekl: „A chci znát váš názor na Eddieho poznámky.“ Sotva jsem zavěsila, zazvonil mi mobil.

Předvolba devět jedna devět.

Larke Tyrell.

Moje křehké útroby se sevřely v očekávání nadcházejícího rozhovoru.

V době, kdy Tyrella jmenovali vrchním soudním lékařem státu Severní Karolína, jsem zrovna získala osvědčení od Americké rady soudní antropologie. Pracovně jsme se poprvé setkali, když jsem pro severokarolínský úřad vyšetřování identifikovala dva drogové dealery, které zavraždili a rozčtvrtili členové stíhaného motorkářského gangu.

Byla jsem jedním z prvních lidí, které Tyrell naverboval do funkcí specialistů-konzultantů, a přestože náš vzájemný vztah byl většinou příjemný, za dlouhé roky spolupráce se přece jen projevíly naše odlišné charaktery. Dnes jsem už dobře věděla, že šéf dokáže být cynický a mimořádně diktátorský.

Napila jsem se vody ze sklenice, co mi stála u lokte, a pak opatrně přijala hovor.

„Doktorka Brennanová.“

„Tempe. Slyšel jsem, že nejsi úplně ve formě. To je mi líto.“ Tyrell se narodil do rodiny mariňáka, a než začal studovat medicínu, sám si u námořní pěchoty odkroutil dva roky. Mluvil jako vojenská verze Andyho Griffitha.

„Díky.“

„Dělám si starosti, Tempe.“

„Je to jen chřipka.“

„Kvůli tomu výstupu s Boycem Lingem.“

„Ráda bych ti vysvětlila –“

„Pan Lingo je rozzlobený.“

„To se mu stává často.“

„Máš vůbec představu, jakou jsi vytvořila příšernou veřejnou image?“ Tyrell miloval svoje řečnické otázky. Předpokládala jsem, že tohle je jedna z nich, a tak jsem neodpovídala.

„Tenhle úřad má oficiálního mluvčího, který odpovídá za styk se sdělovacími prostředky. Je naprosto nepřípustné, aby mí zaměstnanci vypouštěli do éteru své soukromé názory a podávali informace o svých případech.“

„Lingo vyvolává strach, aby sám vypadal jako hrdina.“

„Je to okresní radní.“

„Je nebezpečný.“

„A ty si myslíš, že pomůže, když se budeš vztekat před kamerou?“

Zavřela jsem oči. Místo víček jsem měla smirkový papír, který mi teď hobloval oční bulvy.

„Máš pravdu. Mé chování je neomluvitelné.“

„Souhlasím. Vysvětli mi, jak je možné, že jsi ignorovala můj výslovný příkaz?“ Takhle rozčileného jsem Tyrella snad ještě neslyšela.

„Je mi to líto,“ řekla jsem chabě. „Ujelo mi to.“

„Jak to, že jsi informovala reportéry, když jsem tě žádal, abys přerušila veškeré kontakty s tiskem?“

„Jaké reportéry?“ Slyšela jsem šustění papíru.

„Allison Stallingsovou. Ta ženská měla tolik kuráže, že zavolala sem do úřadu, abychom jí potvrdili informace, které měly zůstat důvěrné. Tempe, víš přece, že údaje týkající se dítěte jsou obzvlášť citlivé.“

„Jakého dítěte?“

„Ansona Tylera. Absolutně nechápu, jak jsi mohla tak zneuctít toho ubohého mrtvého chlapce a jeho truchlící rodinu.“

Zastudil mě pot na tváři. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych mluvila s Allison Stallingsovou.

Jenomže pokud šlo o pondělí, měla jsem okno. Je možné, že jsem se s ní spojila v nějaké šílené opilecké naději, že vyjasním to nedorozumění a přesvědčím ji, že smrt Ansona Tylera nijak nesouvisí s úmrtím Jimmyho Klapce? Ze bezhlavé tělo z řeky Catawba nemá žádnou spojitost s bezhlavým tělem z jezera Wylie? Ani s hlavou z kotle, o níž už víme, že patří Susan Redmonové?

Anebo Stallingsová volala mně? Proto jsem vypnula mobil a schovala ho do šuplíku?

Tyrell pořád ještě mluvil a hlas mu zněl velice vážně.

„– několikanásobné porušení předpisů. Neuposlechnutí mých příkazů. Zveřejnění důvěrných informací. Takové chování nemůžu ignorovat. Musím přijmout patřičná opatření.“

Cítila jsem se příliš slabá, abych se bránila. Anebo se zmínila, že Stallingsová není žádná reportérka.

„Pokud jde o povahu těch opatření, budu to dlouho a pečlivě zvažovat. Brzy si promluvíme.“

Třesoucí se rukou jsem odložila telefon. Dopila jsem vodu. Dovlekla jsem se do kuchyňky a načepovala si z kohoutku plnou sklenici. Spolkla jsem dva aspiriny. Vrátila jsem se do kanceláře. Vzala jsem si hlášení ke Klapcově případu. Odložila jsem ho, protože kvůli bušení v hlavě jsem nebyla schopná přemýšlet.

Stále jsem tam jen apaticky seděla, když se objevil Slidell s promaštěným sáčkem od Price's. Smažené kuře. Za běžných okolností by se mi začaly sbíhat sliny. Dneska ne.

„Panejo. Vy teda vypadáte.“

„Koukněte se na sebe.“

Kruté, ale pravdivé. Slidell měl šedý obličej a pod očima mu visely tmavé pŕlměsíce.

Skinny položil kuře na registračku a padl na židli naproti psacímu stolu. „Možná byste měla jít domŭ a natáhnout se.“

„Je to jen chřipajzna.“

Slidell si mě měřil jako kočka vrabčáka. Ani na vteřinu jsem nezapochybovala, že cítí odér vína, který se mi odpařoval z kŭže.

„Jo,“ hlesl. „Chřipajzna dokáže být pěcknej prevít. Kde je Cuervo?“

Zavedla jsem ho k mrazáku. Položil mi tytéž otázky, které jsem já před chvílí dávala Larabeemu. Poskytla jsem tytéž informace, které jsem získala od soudního lékaře.

Když jsme se vrátili do mé kanceláře, vůně smaženě drŭbeže mě okamžitě praštila přes nos. Slidell zalovil v pytlíku a pustil se do stehýnka. Po bradě mu stékal olej. Zvednul se mi žaludek.

„Vážně si nedáte?“ zeptal se mě s plnou pusou.

Zavrtěla jsem hlavou. Polkla. „Co jste mi to chtěl dát přecíst?“

Slidell si oťrel ruku do ubrousku, vytáhl z kapsy nějaké papíry a hodil je na podložku na stole.

„Eddieho poznámky. Zkopíroval jsem vám to.“

Rozložila jsem je a zběžně přelétla pohledem.

Podobně jako jeho autor byl i rukopis ŭhledný a precizní. Stejně bylo i jeho uvařování.

Rinaldi zaznamenával čas, místo a obsah každého rozhovoru, který uskutečnil. Zdálo se, že osoby, jež vyslychal, buď žádné informace neměly, anebo si je nechávaly pro sebe. Totéž platilo o jejich příjmeních.

„Má tu jen křestní jména a názvy ulic,“ poznamenala jsem. „Cyrus. Vince. Dagger. Cool Breeze. A žádné adresy, ani telefonní čísla.“

„Asi nechtěl na ty magory moc tlačit, aby je nevystrašil.“ Slidell usilovně žvýkal. Pak ho ale nejspíš přešla chuť, protože strčil nedojedené kuřecí prsíčko do sáčku a hodil do koše. „Možná si myslel, že pokud bude potřeba, zjistí si to dodatečně.“

„Používal nějaký těsnopis.“

„Eddie si svoje myšlenky rád zapisoval, jenomže se bál, že kdyby se později ukázalo, že se seknul, nějaký šupáckej advokát by na něj moh skočit a postavit si na tom parádní výstup před soudem. Aby nikomu nedal nejmenší záminku, psal si poznámky šifrovaně, tak tomu říkal. Šifrovaně. Napadlo mě, že byste si s tím možná věděla rady.“

V sobotu Rinaldi vyslýchal prostituta jménem Vince. Přečetla jsem si záznam.

JK 29/9. NSŽ s RN podle VG. RN-AKN. CTK. TV. 9/10-11/10? CFT. 10. 500.

„Vince bude asi ten informátor, o kterém se Rinaldi zmínil, když jsme v sobotu odcházeli z Cuervova obchodu. Třeba je to ten VG. JK by mohl být Jimmy Klapec. RN by mohl být zákazník, kterého Vince popisoval jako Ricka Nelsona.“

Slidell přikývl.

„Ta čísla budou nejspíš data,“ pokračovala jsem. „NSŽ je běžná zkratka pro ‚naposledy spatřen živý‘. Možná že devětadvacátého září Vince naposledy viděl Klapce s tím chlapem, co vypadal jako Ricky Nelson.“

„Tak zatím si to vykládáme stejně,“ utrousil Slidell. „Jenomže Funderburke si Klapcova těla všiml devátého října a ohlásil to jedenáctého. Jestli tedy Vince vážně viděl Klapce koncem září, kde byl Klapce celou tu dobu, než našli jeho mrtvolu? Tedy pokud Funderburke a jeho čokl nejsou naprostý magoři.“

Měla jsem hlavu plnou možných scénářů a nedovedla jsem Slidellovi odpovědět.

„CFT by mohlo znamenat Cabo Fish Taco,“ řekla jsem. „S Vincem se tam měl sejít v deset. Ta pětistovka by mohla znamenat, že Vince chtěl za svou informaci pět set dolarů.“

„TV?“

„Třeba Vince viděl Ricka Nelsona v televizi.“

„AKN? CTK?“

„AKN je kód letiště v King Salmon. Možná to jsou zkratky názvů měst.“

Zapnula jsem počítač a otevřela si stránku Googlu.

„CTK je kód Akronu v Ohio,“ oznámila jsem.

„Co to znamená?“

„To nevím.“

Slidell si propletl prsty na břicho, sklonil bradu a natáhl nohy. Jeho ponožky měly barvu oranžové halloweenské dýně.

„Eddie na něco kápnul, než se vrátil zpátky do NoDa,“ řekl. „Přečtete si poslední záznam.“

RN = ABL = GYE. Greensboro. 9/10. 555-7038. CTK-TV-27/9.
VG, VAZBA 28/9 – 29/9.
GYE 27/9.

Obě trojice písmen jsem zadala do vyhledávání na Googlu. „ABL je Amblerovo letiště na Aljašce,“ řekla jsem unaveně. „GYE je Guayaquil v Ekvádoru.“

„Jestli si města zapisoval kódované, tak proč tam má Greensboro?“ To byla trefná otázka.

„Těch sedm čísel by mohl být někčí telefon,“ poznamenala jsem váhavě.

„To taky je.“

„A čím?“

Slidellova odpověď mě šokovala.

25

„Vytočil jsem to a nějaký hlas mi oznámil, že jsem se dovolal do kanceláře radního Linga.“

„K čemu by Rinaldimu bylo Lingovo číslo?“

„No právě.“

Znovu jsem si přečetla Rinaldiho poslední zápis.

VG, VAZBA 28/9 – 29/9.

„VG by mohl být Vince. Možná si Rinaldi zjistil jeho příjmení a fakt, že byl ve vazbě za prostituci.“

„Zrovna v době, kdy si myslíme, že Klapец zmizel.“

„Proč to Rinaldimu připadalo tak důležité, že si to zapsal?“

Slidell pokrčil rameny. „Každopádně neuškodí, když vytáhnu hlášení o všech osobách, které během těch dvou dnů zatkli. Přinejmenším si aspoň ověříme Vinceovo příjmení. Mimochodem, on sám je v trapu. Od soboty ho nikdo neviděl.“

„Kde bydlí?“

„Podle kámošů většinou přespává na ulici.“

„Máte v plánu navštívit Linga?“

„Později. Teď momentálně se pokouším jít v Eddieho stopách a něco zjistit o tom sráči Vinceovi.“

„Pouze v souvislosti s Klapecem,“ poznamenala jsem.

„Samozřejmě.“

„Nějaké novinky, pokud jde o Asu Finneyho?“

„Jestli mu v trenkách nenajdu kouřící houfnici, tak si ho soudce pozve jenom kvůli těm kostem, vyměří mu kauci a zítra bude z vazby venku.“

„Co si o něm myslíte?“

Slidell si odfrkl. „Parádní hřebec, teda nebýt těch bed'arů na čele.“

Tu nelichotivou poznámku jsem ignorovala. Finney za svou pleť nemohl. „Myslíte, že by dokázal zabít?“ ptala jsem se dál.

„Finney je čaroděj. Jejich tábořiště je coby kamenem dohodil od místa, kde se našel Klapec. Sousedí vypověděli, že v noci před nálezem těla se tam hodně bubnovalo a chřestilo. Jeden dokonce tvrdí, že odtamtud viděl odjíždět ford focus. Prý to bylo dávno potom, co mejdan skončil.“

Vzpomněla jsem si na auto u vjezdu v Pineville.

„Finney má focus,“ řekla jsem.

„Člověk nemusí být génius, aby si dal dvě a dvě dohromady,“ odušil Slidell a stiskl zuby. „Co když Eddieho odpravili Finneyho čarodějnický kámoši?“

„Proč?“

„Hodně toho věděl.“

Chystala jsem se k odpovědi, ale Slidell se prudce narovnal na židli.

„Rick Nelson.“ Masitý prst se zabodl do vzduchu. „Nebýt těch bed'arů, Finney se Ricku Nelsonovi zatraceně podobá. No uvažujte. Ty vlasy. Ten úsměv. Jako by říkal: ‚Pojď mě vojet‘. Do prdele práce.“

„Chcete říct, že Finney je ten agresivní zákazník, kterého popisoval Vince?“

Slidell vstal, obešel stůl a postavil se vedle mě. Jeho prsty listovaly v Eddieho poznámkách.

RN-AKN. CTK. TV.

„Eddie tu píše – Rick Nelson pomlčka AKN. AKN jako akné. Myslel Ricka Nelsona s bed'arama. Já se z toho poseru.“

„Možné to je.“ Nebyla jsem o tom přesvědčená.

„No jasně. Ten popis na Finneyho dokonale sedí. Třeba to bude stačit, abychom na toho sráče uvalili vazbu i kvůli Klapecovi.“

„Přesto ještě ověřím ten Akron.“ Slidellovy námitky jsem hned uťala. „Zjistím, jestli si Finney nerezervoval letenku nebo jestli tam nemá nějaké příbuzné.“

„No tak jo.“

Ztichli jsme a zírali na Rinaldiho enigmatický kód.

Po pár vteřinách jsem vycítila změnu ve Slidellově naladění. Očima bloudil po mé tváři. Nezvedla jsem oči. Nechtěla jsem se nechat zatáhnout do rozhovoru, ke kterému se očividně schylovalo.

Slidell však mlčky vytáhl z kapsy kroužkový blok, něco do něj napsal, pak stránku vytrhl a položil na stůl.

„Moje přítelkyně dřív taky mívala pořád chřipku. Kdyby se vám chtělo, zavolejte jí.“

A pak už jsem slyšela jenom jeho kroky. V kanceláři bylo ticho.

Hanbou jsem zrudla. Larabee to ví. Slidell to ví. Kdo ještě prokoukl mou směšnou povídačku o chřipce?

Četla jsem si Slidellovu škrábanici, když do dveří strčil hlavu Larabee.

„Pojď sem honem –“

Když viděl, jak se tvářím, zarazil se. „Co je?“

„Slidell má přítelkyni.“

„Nesmysl.“

„Verlene... počkej... něco na W.“ Na papíře stálo Wryznyková.

„To mě teda podrž.“ Larabee si vzpomněl, proč vlastně přišel.

„Lingo už má zase pěnu u huby.“

„Prokristapána.“

Následovala jsem Larabeeho do společenské místnosti. Všechny programy referovaly o Rinaldiho vraždě. Televize byla na jeden z nich naladěná.

Lingo držel řeč před hřbitovem. Na ulicích kolem něj rostly policejní zátarasy.

„– už není svaté? Když zločinci masakrují ty, kteří riskují své životy, aby bylo naše město bezpečné? Statečné policisty, kteří chrání naše domovy a děti? Já vám povím, co je to. Je to začátek konce slušné společnosti.“

Stojím právě u vchodu na Sharonův hřbitov. Zítra tu bude pochován detektiv Edward Rinaldi. Bylo mu padesát šest let a u policie sloužil třicet osm roků. Lidé ho milovali a byl to bohabojný muž. Detektiv Rinaldi není jediný.“

Lingo četl ze seznamu ve své ruce.

„Policista Sean Clark, třicet čtyři let. Policista Jeffrey Shelton, třicet pět let. Policista John Burnette, dvacet pět let. Policista Andy Nobles, dvacet šest let.“

Lingo obrátil oči v sloup.

„Jmenoval jsem jen několik statečných mužů.“ Prasečí obličej se stáhl do výrazu účasti. „A já se ptám, leží vina jen na jejich vrazích?“ Vážné zavrtění hlavou. „Myslím, že ne. Vina leží na právním systému, který ochraňuje viníky. Na nemravných vědcích, kteří podkopávají úsilí našich bratří a sester v uniformách.“

Cítila jsem, jak mi tuhnou vnitřnosti.

„Mnozí z vás byli minulý pátek svědky útoku na mou osobu. Dopustila se ho doktorka Temperance Brennanová, kterou zaměstnává vaše univerzita, váš soudní lékař, tedy instituce, které jsou financovány z *vašich* daní. Doktorka Brennanová byla svědkem následného krveprolití. Dobře ví o bitvě, která se rozhořela v našich ulicích. A pracuje na tom, aby byli usvědčeni lidé, jako je Asa Finney? Lidé, kteří si zvolili cestu pekla? Právě naopak. Ona tyhle zločince omlouvá. Obhazuje jejich pohanské rituály.“

Lingo provrtal kameru pohledem, při kterém se zastavilo srdce.

„Je načase to změnit. Zvolili jste si mě jako svého zástupce a já se postarám, aby k té změně došlo.“

Kamera pak zabrala okolí a režisér přepojil na komentátorku ve studiu. Nad levým ramenem měla mapku ulic, po nichž se zítra bude ubírat smuteční průvod.

„Bohoslužba začne v jedenáct hodin v katolickém kostele Svaté Anny. Průvod pak bude pokračovat po Park Avenue, Woodlawn Road, Wendover Road, Providence Road a Sharon Amity Road. Až do poledních hodin budou tyto ulice uzavřené pro veškerou dopravu.

Od neděle se do města sjíždějí příslušníci policejního sboru z celého státu. Ti, kteří se nemohou zúčastnit mše a smutečního průvodu, se sejdou na hřbitově. Očekává se, že po celé trase průvodu se s detektivem Rinaldim přijdou rozloučit tisíce lidí. Motoristy žádáme, aby –“

Larabee vypnul televizi.

„Kdo proboha může volit takové zmagožené šilence, jako je Lingo?“

Odpověď jsme znali oba.

„Tys dělal pitvu?“ zeptala jsem se rádoby pevným hlasem a vyhýbala se očnímu kontaktu.

„V pondělí.“

„Něco zajímavého?“

„Jeden průstřel v úrovni hrudního obratle Th-12. Dvě střely XTP zůstaly v hrudníku. Jednu jsem vyjmul z pravé plíce, druhou ze srdce.“

Larabee nemusel nic vysvětlovat. Tyhle kulky jsem znala. Střely s řízenou deformací. Odporné malé kulky, které se v těle rozprsknou, aby co nejvíc poškodily vnitřní orgány.

Sáhla jsem po dietní cole a vrátila se do kanceláře. Světýlko na telefonu blikalo.

Oba vzkazy mi nechaly kolegyně z univerzity. Marion Irelandová volala v reakci na mou prosbu o zapůjčení skenovacího elektronového mikroskopu. Jennifer Robertsová mě jen znovu požádala, abych se jí ozvala.

Polkla jsem další hlt coly. Žaludek se mi už trochu zklidnil, ale bolest hlavy dosahovala stále nejvyšší hodnoty RichtEROVY stupnice a má touha po kontaktu s ostatními lidmi zůstávala na bodu nula.

Chlastem zničená šedá kůra mozková nabízela milion výmluv. Svědomí je všechny odpálkovalo.

Skenovací elektronový mikroskop už není k ničemu.

V pátek jsi měla jiný názor.

Klapece už identifikovali. Odhad věku na základě histologického rozboru je zbytečný.

Ale co znamenají ty stíny v Haversově systému?

Hoši z šedé kůry neměli po ruce žádnou hypotézu.

Udělej to, Brennanová.

Třeba je to marné.

To zjistíš, až to vyzkoušíš.

Bod pro hochy ze svědomí.

Ještě jeden hlt coly a už jsem vytáčela číslo. Irelandová to vzala po prvním zazvonění. Zeptala jsem se, jak strávila víkend, vyslechla jsem si odpověď a pak jí vysvětlila, co mě mate na tenkém řezu ze stehenní kosti Jimmyho Klapece.

„Při stonásobném zvětšení to všechno vypadá v pohodě. Když to dám pod čtyřstovku, vyleze zvláštní změna zabarvení v některých Haversových kanálcích. Nevím, co to je.“

„Houbovité? Patologické? Tafonomické?“

„Právě to bych si ráda ujasnila.“

„Chvilku bude trvat, než se připraví vzorky. Budu je muset naleptat kyselinou dusičnou, umístit do vakuového exsikátoru a poprášit palladiovým zlatem.“

„Přinesu ti je, kdy budeš chtít.“

„Když půjde všechno dobře, měly by být hotové zítra pozdě odpoledne.“

To by šlo. Rinaldiho pohřeb je v jedenáct.

„Za hodinu jsem u tebe.“

Abych nedala mozkovým buňkám čas k další roztržce, okamžitě jsem vytočila Robertsovou. I ona byla na telefonu.

„Doktorka Robertsová.“

„Tady Tempe.“

„Díky, že voláš. Omlouvám se, že jsem tě otravovala o svátcích, mělo mě napadnout, že budeš mimo.“

„Nedělej si s tím hlavu.“ Ano, byla jsem mimo. Jen trochu v jiném smyslu.

„Prý ti dneska nebylo dobře.“

„Jenom chřipka. Už je to mnohem lepší.“

„Vydrž chvilku.“

Slyšela jsem, jak odkládá sluchátko na stůl, dochází ke dveřím a zavírá je. Představila jsem si Jennifer v její kanceláři, která se nachází jen kousek od té moje. Stejný psací stůl, stejná skříňka, registračky a police. Ty její jsou plné knih o animismu, henotheismu, totemismu a dalších tuctech *ismů*, o kterých jsem v životě neslyšela.

„Promiň,“ omluvila se tiše. „Na chodbě jsou studenti.“

„Myslím, že tam kempují, aby nemuseli platit nájem.“

Nervózně se zasmála. „Možná máš pravdu.“ Slyšela jsem, jak se pomalu nadechuje a zase vydechuje. „Víš, tohle je pro mě fakt těžké.“

Proboha. Žádné osobní problémy. Dneska ne.

„V *Observeru* jsem se dočetla, že vyšetřuješ oltář, který minulé pondělí objevili na Greenleaf Avenue.“

„Ano.“ Překvapilo mě to.

„Mezi nalezenými předměty byly i lidské kosti.“

„Ano.“ Neměla jsem sebemenší ponětí, kam to povede. „Minulý čtvrtek bylo v jezeře Wylie nalezeno bezhlavé tělo.“

„Jennifer, já nemůžu mluvit o –“

„Počkej, prosím tě. Vyslechni mě.“ Nechala jsem ji mluvit dál.

„Oběť byla identifikována jako dospívající hoch jménem Jimmy Klapac. Na těle měl satanistické symboly. Ještě dřív, přesně nevím kdy, vytáhli z řeky Catawba další bezhlavé tělo. Nevím, jestli bylo podobně zohavené.“

Očividně slyšela tirádu Boyce Linga, anebo jí to někdo převyprávěl. Žádnou z těch informací jsem nepotvrdila ani nepopřela.

„Policie zatkla mladého muže jménem Asa Finney. Je obviněn z držby lidských ostatků a je podezřelý v případě Klapacovy vraždy.“

„Ano.“ Tohle všechno hlásili ve zprávách. Nezmínila jsem se, že Slidell podezírá Finneyho i z účasti na Rinaldiho vraždě.

„Zatkli nepravého,“ řekla Robertsová.

„Policie ten případ stále vyšetřuje.“

„Asa Finney je wiccan, ne satanista. Uvědomuješ si ten obrovský rozdíl?“

„Nějaké základní znalosti mám,“ odpověděla jsem.

„Jenomže veřejnost ne. Asa sám sebe prohlašuje za čaroděje, to je pravda. Viděla jsi jeho internetové stránky?“

Přiznala jsem, že ne.

„Tak si je najdi. Přečti si, co tam píše. Zjistíš, že to jsou úvahy mírné a laskavé duše.“

„Přečtu.“

„U jezera Wylie je wiccanský tábor. Sice nevím, kde přesně bylo nalezeno tělo Jimmyho Klapce, ale vím, že to bylo právě u toho jezera. Asu Finneyho to nestaví do dobrého světla.“

Mlčela jsem. Nezmínila jsem se o knihách Antona LaVeye, o podobě s Rickem Nelsonem ani o fordů focus, který byl u jezera spatřen tu noc, kdy zabili Klapce.

„V dnešní atmosféře náboženského extremismu hodně lidí odsuzuje víru, které nerozumějí. Všichni ti odpovědní, inteligentní křesťané, kteří by tě radši viděli mrtvou, než by ti dovolili vyznávat to, co považují za pohanské praktiky. Podobných fanatiků není moc, ale existují.“

V pozadí jsem zaslechla nějaký hlas a Jennifer mě požádala, abych chvíli počkala. Registrovala jsem tlumený rozhovor, ale slovům jsem nerozuměla.

„Promiň. Kde jsem to skončila? Ano. Radní Lingo dvakrát zmínil Asu Finneyho jménem, ukázal na něj prstem jako na ďáblovu učedníka, ztělesnění všeho zla současného světa. A protože to nedělní střelení vyvolalo šílenou atmosféru strachu, bojím se, aby bylo Asovi dopřáno spravedlivé slyšení.“

„Má vynikajícího advokáta.“ Žádná jména.

„Charles Hunt je veřejný obhájce.“

„Charles Hunt je velmi dobrý.“ V mnoha ohledech. To jsem si ovšem taky nechala pro sebe.

Jennifer ještě víc ztišila hlas, jako kdyby se bála, že její slova proniknou zavřenými dveřmi.

„Asa Finney ukradl z hrobky pár kostí, když mu bylo sedmnáct. Byla to jen vylomenina, hloupá a nerozvážná. K vraždě to má hodně daleko.“

Jak tohle ví? Nezeptala jsem se.

„Policie všechno důkladně vyšetřuje,“ opáčila jsem.

„Opravdu? Asa Finney je samotář. Nenajdou nikoho, kdo by se za něj zaručil. Nakonec ho obětují na oltář ambicí Boyce Linga.“

Její zájem o Finneyho jsem si nedokázala vysvětlit. Pramení její horlivost ze snahy prosazovat zásady svého oboru? Anebo je v tom něco osobnějšího?

„Jennifer, já pořád nechápu, co ode mě vlastně chceš.“

„Abys popřela Lingovo stanovisko. Abys učinila veřejné prohlášení. Jsi soudní znalec. Lidé ti budou naslouchat.“

„Je mi líto, Jennifer, ale to nemůžu udělat.“

„Tak si promluv s Lingem. Diskutuj s ním.“

„Proč ti na Asovi Finneyem tolik záleží?“

„Je nevinný.“

„Jak to můžeš vědět?“

Chvilí bylo ticho jako v hrobě a pak se ozvalo: „Vyznáváme stejnou víru.“

„Ty jsi wiccanka?“ Nedokázala jsem potlačit překvapení. Znáám Jennifer už osm let a neměla jsem o tom ani ponětí.

„Ano.“

Slyšela jsem hluboký nádech a pak ticho. Čekala jsem.

„Přijed' dnes večer na naše tábořiště. Budeme slavit esbat. Poznáš nás. Poznáš naši filozofii.“

Moje zničené mozkové buňky žadonily o chvilíčku spánku. Odmítla jsem.

„Sama uvidíš. Naše víra je vírou radosti, která se zrodila ze spřízněnosti s přírodou. Wiccani život nemaří, ale oslavují.“ Hoši z oddělení svědomí začali překřikovat bolest v mé hlavě.

Zatímco Slidell utápěl svůj žal v práci, ty jsi ho utápěla v chlastu.

„Kdy?“

„V sedm večer.“

Pokud nebudou silnice ucpané, mohla bych to stihnout na univerzitu a dostat se domů včas, abych si před odjezdem do *Úplňku* ještě zdrímala.

Natáhla jsem se po bloku.

„Kudy se tam jede?“

Zdřímnutí se nekonalo. Irelandová se chtěla mermomocí podělit o všechny detaily ohledně přípravy vzorků pro skenovací elektronový mikroskop. Další hodinu jsem strávila v zácpě na stavbou zúžené I-85. Domů jsem dorazila tak akorát včas, abych nakrmila Birdieho, spolkla dva aspiriny a znovu vyrazila na cestu.

Podle instrukcí Jennifer jsem se vydala po stejné trase, kterou jsme ve čtvrtek jeli se Slidellem na místo nálezu Klapcovy těla. Tentokrát jsem ale čtyři sta metrů před pobřežím odbočila na malou klikatou silničku. U opuštěného zelinářského stánku jsem zatočila doleva a pokračovala až k ručně malované dřevěné desce se šipkou a nápisem *Úplněk*. Dál už vedla jen šterková cesta.

Slunce bylo nízko a les se v jeho svitu změnil v koláž zelené, hnědé a červené barvy. Vjížděla jsem do stínů a zase je opouštěla a karmínové šípky vystřelovaly skrz listoví a tančily na předním skle mého auta. Žádné jiné vozy jsem nezahlédla.

Po dalších čtyř stech metrech jsem si všimla dřevěného latkového plotu, který se tyčil dva a půl metru nad dvěma vyjetými stopami od pneumatik mířícími doprava. Jak mě nabádala Jennifer, zahrnula jsem.

Asi devadesát metrů za vjezdem se les rozestoupil v mýtinu o průměru necelých čtyřiceti metrů. Na vzdálenějším konci dva tucty aut obklopovaly hrubě tesaný srub. Další ručně vyvedený nápis nade dveřmi hlásal: *Úplněk*. Byla na něm nakreslená jakási paleolitická bohyně – velká prsa a zadek, naznačená hlava, paže a nohy.

Zaparkovala jsem vedle omláceného volva, vystoupila a rozhlédla se kolem. Nikdo ke mně nepřistoupil, ani na mě nezavolal. Dveře srubu pod bohyní zůstávaly zavřené.

Vzduch voněl borovicemi, vlhkou hlínou a kouřem z ohniště. Ze stromů za srubem sem doléhaly jakési tóny. Panovy flétny? Magneták? Těžko říct.

Obešla jsem dům, našla cestičku a šla za zvukem hudby. Slunce už skoro zapadalo a les se ocitl v onom tmavém limbu mezi soumrakem a nocí. Neozývali se žádné ptáci, ale v podrostu se tu a tam dal nějaký vyděšený tvor na zběsilý úprk.

Prodírala jsem si cestu a rozeznávala zvuk flétny a kytary. Osamělý ženský hlas zpíval text, kterému jsem nerozuměla.

Brzy jsem spatřila záblesky ohně. Po deseti krocích jsem došla na menší paseku. Zastavila jsem se na kraji lesa a rozhlížela se po Jennifer. Mé přítomnosti si nikdo nevšiml.

Shromáždění bylo větší, než jsem očekávala; čítalo kolem třiceti lidí. Několik jich sedělo na kládách rozložených po obvodu ohniště. Ostatní stáli ve skupinkách a povídali si.

Na kytaru hrála asi čtyřicetiletá nebo padesátiletá žena s dlouhými šedými vlasy, ověšená spoustou šperků. Flétnista byla osoba neurčitěho pohlaví s malůvkami zakroucených hadů na tvářích a na čele. Zpěv obstarávala ani ne dvacetiletá Asiatka.

Za hudebníky stálo jedenáct žen a jeden muž, kteří plnili pokyny ženy oblečené do róby se složitou výšivkou.

„Zvedněte ruce k nebesům.“

Čtyřadvacet paží vystřelilo nahoru.

„Zhluboka se nadechněte. Sledujte svůj dech. Prociťte, jak vstupuje do všech částí vašeho těla, jak klesá vašim hrdlem k srdci, do prsou, do solaru plexus, do genitálií, do nohou. A ještě jednou. Raz. Dva. Tři. Počtvrté.“

Následovalo hromadné dýchání a mávání rukama.

„S každým nádechem přijměte požehnání universa. Pět. Šest. Posedmé.“

Další přísun vzduchu.

„Přijměte hluboký vnitřní klid. Nechte se naplnit mírem.“

Žena ve vyšívaných šatech zvedla ruce k ústům.

„A nyní poděkujte sami sobě. Mějte se rádi. Polibte obě své ruce.“

Políbila si dlaně. Ostatní učinili totéž.

„Polibte si klouby, prsty. Jste láska!“

V té chvíli jsem naštěstí zahlédla Jennifer. Měla na sobě džíny a černou mikinu s kapucí a dlouhou železnou tyčí rovnala polena v ohni. Jiskry kolem ní kroužily jako maličké rudé hvězdy unášené cyklonem.

Obešla jsem stromy na kraji paseky a zamířila k ní.

„Ahoj,“ pozdravila jsem.

Jennifer zvedla oči; záře plamenů zbarvila její plet' do jantarova. Tvář jí rozjasnil úsměv. „Našla jsi nás,“

„Ta skupina je,“ nemohla jsem najít slova, „větší, než jsem čekala.“

„Dnes je tu jen malé shromáždění. Jsme v období mezi svátky a vlastně tu nic zvláštního neoslavujeme.“

Musela jsem se tvářit hodně zmateně.

Usmála se. „Posadíme se.“

Došly jsme ke kládě u ohniště.

„Takže – průvodce wiccou krok za krokem.“

„Zhuštěnou verzi prosím,“ požádala jsem.

Jennifer přikývla. „Wiccani uznávají existenci mnoha starobylých bohů a bohyní – Pan, Dionýsos, Diana. Boha a bohyni ovšem vnímáme jako symboly, ne jako živé tvory.“ Rukou udělala ve vzduchu oblouk. „Ve stromech, v jezeře, v květinách, ve větru, v sobě navzájem. Ve všech stvořeních přírody. Všechno na Zemi vidíme jako aspekt božství a podle toho s tím nakládáme. Rozumíš mi?“

Prisvědčila jsem, ačkoli jsem si nebyla tak docela jistá.

„Wiccanský kalendář vychází ze starověkých keltských svátků. Celkem jich máme osm. Čtyři souvisejí se slunovratem a rovnodenností a ty další čtyři spadají zhruba do období mezi nimi. Historické výzkumy dokazují, že tyhle svátky se v předkřesťanské době slavily po celé Evropě i na britských ostrovech. Některé slavnosti byly tak oblíbené, že je církev prostě nedokázala vymýtit, a tak si je přivlastnila a spojila je s vlastními svátky.“

Brigantia neboli Imbolc, den, kdy nově narozená jehňata začínají sát mateřské mléko, se stal křesťanským svátkem Hromnic, oslavujícím očištění Panny. Připadá na druhého února a označuje

konec zimy a začátek jara. Brigantia je den Brigit, irské bohyně uměleckého kovářství, léčení a poezie. Jarní rovnodennost obvykle připadá na dobu kolem dvanáctého března.“

„Dvanáct hodin tmy a dvanáct hodin světla,“ poznamenala jsem.

Prisvědčila. „Římští katolíci tenhle svátek přeměnili na Zvěstování Panně Marii. Potom přichází na Prvního máje Beltine.“

„To se tancuje kolem májky.“

„Přesně tak. Je to obřad plodnosti. Letní slunovrat, nejdelší den v roce, připadá do doby kolem jedenadvacátého června. Pro wiccany je letní slunovrat dnem, kdy aspekt panny přechází v mateřský aspekt bohyně.“

Lughnasadh se slaví kolem prvního srpna a ohlašuje příchod podzimu a začátek žní. Potom je na řadě podzimní rovnodennost kolem třiadvacátého září.“

„Den je kratší než noc a blíží se zima.“

„Správně. Podzimní rovnodennost byla také obdobím dožínek a výroby vína. Pro wiccany je to doba, kdy se matka chystá uvolnit cestu aspektu bohyně stařeny.“

Samhain připadá na poslední říjnový den a dnes se slaví jako Halloween. V dávných dobách bylo zvykem porážet o tomto svátku skot a udit maso. Ve starém keltském kalendáři to byl konec jednoho a začátek dalšího roku, což je vhodná doba pro rozloučení s mrtvými.“

„Tak proto se oblékáme do strašidelných kostýmů, abychom si drželi duchy od těla?“

„I to je jeden z možných výkladů. A nakonec je zimní slunovrat, který nastává obvykle jedenadvacátého prosince. Je to nejkratší den a nejdelší noc v roce. Pro wiccany je to období, kdy vládne aspekt bohyně stařeny. Mnoho náboženství přiřadilo ke slunovratu narození svých bohů. Ježíš, Horus, Dionýsos, Hélios a Mitras mají všichni narozeniny o Vánocích.“

„To chápu. Dny se začínají prodlužovat, takže je čas na znovuzrození a obnovu.“

„Přesně tak. Takže abych to zkrátila, dnes večer neoslavujeme nic zvláštního. Prostě jsme se jen sešli, abychom uctili boha a bohyni.“

Přemýšlela jsem o tom, co vypověděli sousedi o bubnování, k němuž mělo dojít v noci před nálezem těla Jimmyho Klapce.

„Jak často se scházíte?“

„Obvykle každé druhé úterý v měsíci.“

Funderburke tu Klapcovo tělo poprvé zahlédl minulé úterý.

„Vždycky?“

„Obvykle ano.“ Stáhla obočí. „Proč se ptáš?“

„A co minulé pondělí?“

„Ano, samozřejmě. Ten večer jsme tu plánovali oslavu Samhainu. Zapomněla jsem na to, protože jsem tady nebyla.“ Možná je upřímná, možná ne. Z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Asa Finney na tom shromáždění byl?“

Zahleděla se kamsi do prostoru.

„Ne. On sem moc často nechodí.“

„Víš, kde byl?“

Zavrtěla hlavou.

„Pokusila ses s ním spojit?“

„Několikrát jsem mu volala, abych se zeptala, jestli ten večer do tábora pojede.“ Podívala se na své ruce. „Nebрал telefon.“

Pozorovala jsem, jak oheň mění tvary jejího obličeje, prodlužuje nos a prohlubuje důlky pod očima a ve tvářích.

Zvedla hlavu a zadívala se mi do očí.

„Asa není schopen ublížit jiné lidské bytosti.“

„Sám sebe prohlašuje za čaroděje.“

„To já taky. A všichni tady.“

Nic jsem neříkala.

„Asa je plně oddaný víře wicca, a ta znamená úctu k životu. V hloubi svého srdce vím, že by nikoho o život nepřipravil.“

Zoufale zakroutila hlavou.

„Panuje o nás tolik falešných představ. Spojují nás se satanismem, vampyrismem, svobodnými zednáři. Povídá se o nás, že provozujeme skupinový sex a konáme lidské oběti. To jsou všechno nesmysly pramenící z nevědomosti.“

Otočila se ke mně; tělo měla napjaté a v tmavých očích se jí odrážely mihotavé plameny.

„Strach z ženské síly se vine jako podtext většinou dnešních náboženství. Doktríny moderních církví jsou plné příběhů o svůdnících a čarodějnicích a kouzelnicích za úplňku. Jen se tak posiluje mužská propaganda.

A je to ironie, protože starověké artefakty ukazují, že lidé nejprve uctívali ženské božstvo – bohyni, Matku Zemi. Viděla jsi ten obraz nad dveřmi našeho domu?“

„Má podobu willendorfské Venuše,“ řekla jsem. Měla jsem na mysli paleolitickou sošku, kterou v roce devatenáct set osm objevili v Rakousku.

„Samozřejmě.“ Usmála se. „Prehistorickou archeologii máš pořád v malíčku. Takže také víš, že první písemné záznamy hovoří o uctívání bohů i bohyní. Jenomže pak ženská božstva prohrála v patriarchálním souboji s mužskými bohy, jako je Baal, Raman a Jahve.“

Zadívala se mi do tváře.

„Wiccani jsou moderní pohané. První matku si představujeme jako bohyni, kterou uctívali v pravěku, ještě než se zrodila hierarchie mužských bohů. Snažíme se vynést do popředí téma ženského podmanění a změnit myšlenkový systém. Chceme jiný svět, takový, kde si ženy a muži budou rovni a kde budou otázky moci a hodnot chápány úplně jiným způsobem.

Ale tuto změnu chceme provést pokojnou cestou. Wiccani ctí ženství, ale v první řadě chápou své náboženství jako osobní, pozitivní oslavu života. Uctíváme tvořivé síly přírody, symbolizované bohem i bohyní.“

Vzala mě za ruce.

„Dovol, abych tě představila ostatním. Nech nás, abychom ti ukázali, kdo jsme, v co věříme a co děláme. Sama uvidíš. Nikdo z nás by nepřipravil druhého člověka o život.“

„Dobře,“ řekla jsem. „Ukaž mi wiccu.“

A tak jsem se setkala s Nebeským ptákem, Havranem, Indií a Snovačem snů. Přihlížela jsem tanci, bubnování a zpěvu. Jedla jsem. Poslouchala. Pokládala otázky.

Dozvěděla jsem se, že kult wicca praktikuje něco přes čtyři sta tisíc lidí, což z něho činí desáté největší náboženství ve Spojených

státech hned za křesťanstvím, po němž následuje skupina sekularistů, judaismus, islám, buddhismus, agnostici, ateisté, hinduismus a unitářští univerzalisté.

Dozvěděla jsem se, že wicca nemá žádnou oficiální knihu, ústřední vedoucí orgán, osobu vůdce, ani univerzálně uznávaného proroka či posla.

Dozvěděla jsem se, že existuje celá řada wiccanských tradic, z nichž každá má své vlastní učení a rituály. Patří mezi ně gardnerovská, odysseovská, alexandrijská, unitářská a řada dalších.

Dozvěděla jsem se o zákonu trojího návratu, což je víra, že jak dobré, tak špatné skutky dopadají zpět na svého původce, a o osmi wiccanských ctnostech, které zahrnují veselost, úctu, ctnost, pokoru, sílu, krásu, moc a soucit.

Bez ohledu na tarotové karty, zaklínací knihy, krystaly a kouzla lásky jsem ve všem, s čím jsem se tu setkala, cítila nefalšovanou upřímnost.

Pochopila jsem, že víra a obřady wiccanů zůstávají většině lidí utajené, protože vyznavači tohoto kultu je ze strachu z pronásledování skrývají.

Pronásledování, jehož klasickým představitelem je Boyce Lingo.

Odjížděla jsem o půlnoci. Stále jsem si nebyla Asou Finneym jistá, ale věděla jsem, že musíme postupovat opatrně, aby naše vyšetřování nepoznamenaly obyčejné lidské předsudky. Přesvědčit Slidella bude těžký oříšek. Ale to si nechám až na zítra.

Když jsem zajížděla ke svému domu, přední reflektory auta osvětily obdélníkový předmět na prahu.

Charlie znovu udeřil. Usmála jsem se, vystoupila a vydala se ke dveřím.

Ten předmět byla kartónová krabice s pevně zastrčenými chlopněmi. Zvedla jsem ji, přidržela jsem si ji kolenem, odemkla a vešla dovnitř.

„Jsem doma, Birde,“ zavolala jsem.

Birdie se objevil ve chvíli, kdy jsem si svlékala bundu. Jednou nebo dvakrát udělal osmičku kolem mých kotníků a pak vyskočil na pult.

A ztuhl v halloweenském obrazu: vyhrbený hřbet, ocas protažený do dvojnásobné délky. Z hrdla mu vyšlo prvotřídní zavrčení.

Vzadu na krku a na pažích mi naskočila husí kůže.

Vzala jsem Birdieho a postavila ho na podlahu. Znovu vystřelil nahoru na pult.

Jednou rukou jsem zatarasila kocourovi přístup a druhou otevírala krabici.

Na jejím dně ležela mrtvá americká zmije, břicho rozříznuté, vnitřnosti vyduté, lesklé a rudé. Pod čelistí byl do bledě žluté kůže vyřezán obrácený pentagram.

Ve spánku mě navštívila zmije, kterou jsem předtím zabalila do sáčku na odpadky a umístila mezi aksamitníky vedle verandy. Ve snu byla ovšem živá a zdravá a pronásledovala mě skrz husté stromy obalené lišejníkem. Neustále přitom vydávala dýchavičné, syčivé zvuky. *Asa. Asa. Asa.*

Čím rychleji jsem utíkala, tím blíž jsem ji měla za patami. Vylezla jsem na strom. Had se vyplazil po kmeni až nade mě a seshora se na mě křenil jako kočka Šklíba z Alenky. Jazykem mi olízl tvář. Praštila jsem ho do hlavy.

Jazyk se znovu přiblížil. Nad jeho rozeklaným koncem jsem spatřila tři rudé šestky. A nad nimi maličký lesklý křížek.

Větev stromu se přeměnila na vlnité chapadlo; svíralo mikrofon a kroužilo kolem mě. O tvář se mi otřel studený kov.

Znovu jsem se ohnala. A narazila na něco pevného a chlupatého. Probudila jsem se a zjistila, že mi Birdie olizuje obličej.

„Promiň, Birde.“ Otřela jsem si sliny z tváře.

Na hodinách bylo sedm dvacet.

V kuchyni jsem si vařila kávu, když mi zazvonil telefon. Slidell. Dodala jsem si odvahy a zvedla to.

„Dneska ráno ho vypakovali.“

Chvilku jsem tápala. „Finneyho?“

„Ne, Jacka Rozparovače. Jasně že Finneyho.“

Peprnou odpověď jsem raději spolkla.

„Okresní prokurátor s krvácejícím srdcem souhlasil s názorem veřejného obhájce, že nemáme dostatek důkazů, abychom Finneyho obvinili z vraždy Klapce nebo Rinaldiho. A kvůli těm ukradeným kostem ho nemůžeme držet za mřížemi.“

Slidellova zmínka o Charliem Huntovi mi přivodila další pocit trapnosti. Dobře, nebudu to oddalovat donekonečna. Dneska Charliemu zavolám.

„– vinný a v žádném případě toho hajzlíka na pokoji nenechám.“ Slidellův hlas mě přivedl zpět. „Co je nového u vás?“

Pověděla jsem mu o hadovi.

„Do prdele. Kdo to podle vás udělal?“

O tom jsem už přemýšlela.

„Minulý pátek jsem veřejně kritizovala Boyce Linga.“

„Ten chlap má spoustu fanoušků, ale nepřipadají mi jako typy, co vyřezávají do hadů ornamenty.“

„Tím si nejsem tak jistá.“

„Co ta mrcha od novin, co nás šmírovala na Greenleaf?“ Slidell se odmlčel, patrně přemýšlel o dalších možnostech. „Anebo některý z těch Finneyho podělaných voodooistických kámošů.“

Řekla jsem mu o Jennifer Robertsové a svém výletu do *Úplňku*. Čekala jsem na Slidellovu tirádu, ale překvapil mě.

„Co si o tom myslíte?“

„Hodně ekologického feminismu a špatné poezie.“

„A dál?“

„Ti lidé jsou sice nekonvenční, ale vypadají neškodně.“

„Neškodně vypadal i John Wayne Gacy.“

„Myslíte, že ta zmije byla myšlená jako hrozba?“

„Jo. Anebo někoho rozesmutnilo, že je Finney v base, a rozhodl se trochu si zakouzlit a dostat ho ven.“ Slidell si hlasitě odfrkl. „Není to ironie? Zaklejou hada a ráno chlapec mašíruje domů. Ať už je za tím cokoli, tak mi docela vadí, že nějakej šílenec ví, kde bydlíte. Musíte na sebe dávat pozor.“

To mě taky napadlo.

„Co kdybych vám poslal k domu hlídku?“

Už jsem chtěla odmítnout, když jsem pomyslela na Rinaldiho. Proč riskovat?

„Jasně. Díky.“

„Řeknu jim, aby se každou hodinku prošli kolem a ujistili se, že je všechno košer. Možná bychom si měli dohodnout nějaký signál pro případ nouze.“

„Lucerna ve věži starého severního kostela?“

„Cože?“

Význam mé narážky mu patrně unikl.

„Kdyby se něco dělo, nechám rozsvíceno na verandě.“

„To by šlo.“

„Chcete toho hada?“

„A co bych s nějakou vykuchanou zmijí hergot dělal?“

Informovala jsem Slidella o vzorcích, které jsem nechala Marion Irelandové na univerzitě.

„K čemu je to dobré?“

„Možná k ničemu. Dozvim se to, až budu mít zvětšené snímky.“

Chvilku jsem poslouchala Slidellovo frkání. Pak se ozvalo: „Zjistil jsem, že předběžné slyšení s Vincem Guntherem bylo naplánované na osmadvacátého září. Takže pokud druhý den odpoledne někdo nevysolil kauci, tak Vince strávil tu noc v base. Myslím, že Gunther by mohl být ten prostitut, o kterém mluvil Eddie. Pokusím se ho vystopovat.“ Slidell se odmlčel. „Někomu se povedlo vyšetřourat, že Eddie měl potíže s prachama.“

„Cože?“

„Dluh na kreditní kartě. Přes padesát tisíc.“

„No a?“

„No a nic. Prověřuji to.“

„Zmínil se vám někdy, že má finanční problémy?“

„Ne.“ Napjatě.

„Myslíte, že se do něčeho zapletl? Myslíte, že umřel kvůli tomu?“

„Prověřuji to.“ Nastala dlouhá odmlka. „Já to nechápu. Co mu umřela žena, Eddie se zavíral doma, pouštěl si tu svou int'oušskou muziku a luštil křížovky. A taky to druhý, to s číslama.“

„Sudoku?“ hádala jsem.

„Jo. To je ono. A vařil, jen tak, sám pro sebe. Opravdický jídla, čerstvý těstoviny, bylinky a tohle všechno.“

Bodlo mě u srdce. Ačkoli jsem Rinaldiho znala téměř dvacet let, věděla jsem o něm sotva to, že se narodil v západní Virginii, před časem ovdověl a od té doby žije sám. Že je úzkostlivě čistotný, má

rád klasickou hudbu, dobré jídlo a drahé oblečení. Víc jsem se o něm nikdy nedozvěděla. A už nedozvím.

„Měl Eddie rodinu?“

„Měl syna Tonyho. Je ženatý a žije někde u Bostonu. Už odmalička.“

„Byli v kontaktu?“

„Jo. Jenomže Eddie o něm nechtěl mluvit.“

Neptala jsem se, proč Rinaldiho syna vychovávali cizí lidé. „Mluvil jste s ním? Co říkal?“

„Najděte toho hajzla, co mi zabil tátu.“

Ve Slidellově rozmrzelosti jsem vycítila smutek, a tak jsem jeho poznámku nechala bez komentáře.

„Víte, vyšetřování má pod palcem mordparta. Chlapi z oddělení loupeží a znásilnění jim pomáhají vyslýchat sousedy, shánět kontakty na svědky, kontrolovat záznamy a tak. Počasí stálo za prd, a tak ten sobotní večer na ulici nikdo nebyl. Nikdo nic neviděl. Tak mi to aspoň řekli. Členové vyšetřovacího týmu se moc nepřetrhnou, aby mě informovali.“

Chápala jsem to. Slidell se těžko ovládal i za normálních okolností. A jelikož do tohoto případu byl citově zaangažován, nedalo se předvídat, co by mohl provést, kdyby se dostal byť jen na mlhavou stopu osvětlující Rinaldiho smrt.

„Uvidíme se v kostele?“ zeptala jsem se.

„Budu někde vzadu.“

Po rozhovoru se Slidellem jsem si zapnula počítač a zkontrolovala e-mail.

Katy se mi omlouvala za tu hádku. Je to jednodušší než zavolat, pomyslela jsem si.

Neznámý muž z Nigérie se ucházel o mou účast v jakémsi projektu, který mi měl vynést dva miliony liber. Stačilo poslat číslo účtu.

Kolegyně z univerzity mě zvala na halloweenský večírek. Vzpomněla jsem si, jak to tam vypadalo před rokem, a s díky jsem odmítla.

Astall@gmail.com. Řádka „předmět“ byla prázdná.

Proboha ne.

Proboha ano. Allison Stallingsová se chtěla sejít na skleničku. Má ještě pár otázek.

Krucinál. Larke Tyrell se zlobil oprávněně. Během svého pondělního flámu jsem se Stallingsovou asi doopravdy mluvila. Volala jsem jí? To snad ne.

Ale pokud se se mnou spojila ona, tak kde vzala moje číslo? Paní Flowersová by tak osobní informaci určitě nikomu nesdělila. Ani na univerzitě by jí můj telefon nedali.

Opravdu? Jak se jmenuje ta nová sekretářka? Nataša? Naomi?

Podívala jsem se na hodiny. Pět minut po osmé. Vytočila jsem číslo sekretariátu.

Naomi přísahala, že po ní moje telefonní číslo nikdo nechtěl.

A co když ho má přímo ode mě? V duchu jsem se vrátila k uplynulým týdnům. Jistě. Takeela Freemanová. Stallingsová mohla to číslo vydolovat z ní.

Tak proč mi teď mailuje, místo aby zavolala?

Protože už čtyřiaadvacet hodin neberu žádný telefon? Protože všichni, kdo se mi pokoušeli dovolat domů, si vyslechli zprávu, že linka je odpojená?

V duchu jsem si udělala poznámku, že si musím co nejdříve promluvit s Takeelou.

Další dvě zprávy v mailu byly od entomologa, jemuž jsem posílala vzorky nalezené v Greenleaf a u Klapcovova těla. U obou dopisů byly přílohy. Otevřela jsem si tu první a začala ji číst.

Žádné překvapení. Podle stavu hmyzu nalezeného ve sklepe se dalo usuzovat, že kuře zemřelo asi osm týdnů před odběrem vzorků. To znamenalo, že poslední obřad proběhl u Cuervova oltáře asi v polovině srpna.

To by odpovídalo. Vlak nabral Cuerva šestadvacátého srpna.

Pak jsem si otevřela Klapcovu zprávu. Kromě názvů jednotlivých druhů a jejich počtu obsahovala dva různé závěry. Jeden se týkal prostředí, v němž se tělo ocitlo, druhý pak doby, která od smrti uběhla.

První závěr se dal očekávat.

Vzorky neobsahují žádné důkazy ponoření ve vodním prostředí.

Fajn. Klapec nevyplaval, na břeh ho někdo pohodil. Larabee i já jsme ke stejnému názoru došli už při pitvě. Druhý poznatek byl o něco problematičtější.

Zesnulý byl nalezen in situ devátého října, tento nález byl ohlášen o dva dny později a ve stejný den bylo tělo vyzvednuto. Denní teploty v daném období dosahovaly sedmadvaceti stupňů. Tělo bylo volně zabaleno do igelitu. Poranění byla vážná. Vzhledem k uvedeným faktorům se aktivita hmyzu zdá poměrně nízká, ale i tak by mohla odpovídat spodní hranici PMI, tj. minimálně osmačtyřiceti hodin.

Opřela jsem se o židli. Byla jsem zmatená.

Rinaldi si poznamenal, že jeho informátor Vince naposledy viděl Jimmyho Klapce s agresivním zákazníkem Rickem Nelsonem devětadvacátého září. Pokud mluvil pravdu, kde byl Klapce od dvacátého devátého září do jedenáctého října, kdy se našlo jeho tělo?

JK 29/9. NSŽ s RN podle VG.

Je možné, že jsme si Rinaldiho zápis špatně vyložili? A pokud ano, co tedy znamená?

Představila jsem si Klapce, jak leží na břehu jezera Wylie. Znetvořený hrudník a břicho. Uříznutá hlava. Tělo by mělo být plné larev a vajíček. Jak to, že jich mouchy nakladly tak málo? Jak to, že se jich tak málo vylíhlo? A proč se o mrtvolu nezajímala žádná zvěř?

Představila jsem si lebku Susan Redmonové v tmavém Cuervově sklepě.

Oba obrazy se lišily, a přesto si byly podobné. Odporné zneužití lidských ostatků. Proč došlo k oběma objevům tak brzy po sobě?

Musela jsem souhlasit se Slidellem. Intuice mi napovídala, že tyhle dva případy spolu souvisí. Ale jak daleko ta síť sahá? A kdo tahá za nitky?

Finney? Popřel, že by Cuerva znal, ale při zmínce *santerova* jména očividně ztuhl. Patří mu ford focus. A doma měl knížky o satanismu.

Nevěřím na shody okolností. Shoda okolností je pouhá neznalost všech faktů.

Dobře. Takže je čas na fakta.

Zadala jsem jméno Asa Finney do vyhledávače Google a dostala dva odkazy; jeden na dávného osadníka města Hamilton ve státě New York, druhý na internetové stránky čaroděje přezdívaného Ursa.

Asa. Ursa. Trefa. Zkusila jsem Ursa, Medvěda.

V horním levém rohu Ursovy úvodní stránky se pomalu otáčel stříbrný pentagram sršící jiskrami. V pravém byla fotografie Asy Finneyho v dlouhém bílém hábitu, na kterém měl vyšité souhvězdí Ursa Major. Velká medvědice. Anebo taky Velký vůz. Vyberte si.

Střed obrazovky zaplnila stupňovitá pyramida a nabízela přesun na další rubriky. Nabídka byla bohatá: *Novinky. Knižní recenze. Oslavy. Učebnice. Kouzla. Fáze Měsíce. Poezie. Obřady. Samhain.*

Vybrala jsem si *Poezii*.

Finney měl v oblíbě verše o uplakaných liliích, srdci jako maják a seberealizaci skrze lásku.

Přešla jsem na *Samhain*.

Tady byl citát z knihy *Halloweenský strom* od Raye Bradburyho, reklama na dílo s názvem *Pohanská mystéria svátku Všech svatých* a obšírný popis slavnosti. Finneyho pojednání o původu Halloweenu jakožto svátku Všech svatých odpovídalo výkladu Jennifer Robertsové. Krom jiného jsem se dozvěděla, že ve Skotsku se obvykle muži převlékali za ženy a naopak.

Na okamžik jsem se zamyslela, protože jsem si to neuměla dost dobře představit. Tam přece chlapi nosili sukně. Jak to fungovalo?

Jediné, co mi připadalo relevantní, byla zmínka, že samhain obvykle zahrnuje dvě samostatné oslavy, z nichž první předchází skutečnému svátku. Dobře. To by potvrzovalo informaci Robertsové, že se v táboře scházejí i mimo svátky.

Vrátila jsem se na úvodní stranu a klikla na *Učebnice*.

Znovu se objevila podobizna Finneyho, tentokrát v detailu. Ten mladík vážně vypadá jako dvojník Ricka Nelsona. Až na to akné.

Pod jeho obličejem jsem si četla další názvy. *Medicína a magie. Každý nádech je modlitbou. I kameny jsou živé. Afrodiziaka. Dary bohyně.* Předpokládala jsem, že všechna tahle dílka souvisí s wiccanskou naukou o životě.

Už jsem se trošku nudila, a tak jsem si vybrala *Afrodiziaka*.

Použití afrodiziak neovlivňuje jen jednu osobu. To je mi novinka. Afrodiziaka mají buď podobu rostlin, nebo potravin. Mezi rostliny patří ženšen, česnek a guarana. Prima, to jsem nevěděla.

Jídlo s erotickým nábojem zahrnuje vše, co je slané, lepkavé, sladké, tuhé, vlhké, teplé nebo studené. A co teda ještě zbývá?

Na konci stránky Finney neopomněl poznamenat, že jeho rady mají jen informativní charakter, a vyzvat čtenáře, aby se o použití afrodiziak jako sexuálních pomůcek poradil s lékařem.

Správně. Ahoj, doktore, dala bych si karamelku. Co vy na to?

Už jsem chtěla počítač vypnout, když mi zrak padl na kolonku v levé části stránky. Finney tam uváděl odkazy na další zdroje. Předpokládala jsem, že tam se dají jeho pomůcky pro posílení libida zakoupit.

Botánica Exótica

Byliny božských sester

Elementy Země

La Botánica Buena Salud

Mystické chutě

Pohanské lektvaie

Zalechtalo mě v krku. La Botánica Buena Salud. Cuervův krám?

Skoro jsem nedýchala a klikla na příslušný řádek. A dostala zprávu, že odkaz je neplatný.

Je to vážně jeho obchod? Anebo úplně jiná internetová prodejna se stejným názvem?

Našla jsem důkaz, který spojí Finneyho a Cuerva? A pokud ano, proč Finney lhal, že *santera* nezná?

Uvedl Finney ten obchod na svých stránkách prostě jen proto, že se nacházel v Charlotte?

Cuervo a Finney. *Santero* a čaroděj. Jaká je tu spojitost? Byla Slidellova intuice týkající se Finneyho správná? Má panáček *Ursa* kromě poezie a bylinek prsty ještě v něčem dalším? Ve vraždě Jimmyho Klapce? Ve vraždě Rinaldiho?

Ve vraždě Cuerva? Je možné, že smrt toho muže nebyla nehoda?

Jennifer Robertsová neochvějně trvala na Finneyho nevině. Ale ani jí se s ním nepodařilo spojit tu noc, kdy byl Klapec zabit.

Robertsová měla v jedné věci pravdu. Internetová stránka Asy Finneyho vypadala jako výtvar výstředního, ale neškodného člověka.

Nepřítomně jsem klikla a stránku zavřela.

A zjistila, že zírám na bezhlavé tělo probodané tuctem mečů, které se pomalu rozpouští v černou plochu. Pak se objevila tečka, z níž vyrostla mimozemská bytost se spoustou zubů.

Fascinovaně jsem se dívala na obrazovku, kde se na hrudi toho tvora objevil rudý kruh. Kolem poletovala slova. *Bratrstvo zla. Mýtické světy. Cizí vesmíry. Pronásledování kořisti. Hra. Výuka úžasných programovacích technik.* Oranžovo-červený název *Dr.Games.com* zablikal a vyzýval uživatele, aby kliknul na ikonku.

To okno nemělo žádnou kolonku s názvem „zavřít“. Popojela jsem myší na „x“ v pravém horním rohu obrazovky. Ta věc ne a ne zmizet.

Fajn, doktore Gamesi. Nejsem proti.

Úvodní strana neobsahovala žádné fotografie ani grafiku. Jediná věta vítala hráče, fanoušky i profesionály.

Nabídka obsahovala tyto položky: *Jak si postavit dokonalý PC pro hry. Prvky dobré hry. Poradenství pro tvůrce her. Kurzy tvorby her. Hry zdarma ke stažení.*

Šla jsem rovnou ke dveřím číslo pět.

A objevila hrůzostrašný nový svět.

28

Z šesti her na seznamu jsem vyzkoušela tři.

V *Tuctu zabijáků* hráč ovládá dvanáct bojovníků, kteří nejrůznějšími děsivými způsoby pronásledují a ničí nepřátele. Těla se tu rozsekávají vpůli, hrdla se podřezávají, hlavy narážejí na mečíky a vidle.

Ve *Skutečném zločinu* je hráč policistou a shání informace o smrti svého bratra. Podezřelé mlátí a střílí nejrůznějšími zbraněmi.

V *Bozích souboje* je hráč vzbouřeným válečníkem, který se mstí bohům. Detaily způsobených zranění byly děsivě realistické.

Dál se tu nabízely hry *Ostrov smrti*, *Krvavé šílenství* a *Panství Mayhemu*. Na ty jsem se už nedívala.

Popadla jsem telefon a vytočila Slidellovo číslo. Vzal to hned a byl napružený.

Pověděla jsem mu o odkazu na Cuervův obchod, který jsem našla na Finneyho internetových stránkách, a o webu s hrami, co se mi objevil na obrazovce. Řekl, že nechá prověřit, komu patří doména Dr.Games, a zjistí, zda existuje ještě nějaká jiná internetová prodejna s názvem La Botánica Buena Salud.

Taky jsem mu oznámila, že jsem dostala zprávu od entomologa.

„Shrňte mi to.“

„Cuervo zabil kuře ve druhé půlce srpna.“

„Předpokládám, že to stihnul dřív, než si škrtnul o ten vlak.“

Tuhle poznámku jsem ignorovala. „Klapec ve vodě vůbec nebyl a patrně zemřel dva dny předtím, než se našlo jeho tělo.“

Slidell na okamžik ztichl a přemýšlel.

„S Vincem Guntherem si to rozdává jedna dámička jménem April Pinderová. Tak si říkám, jestlipak ví, čím se její miláček vlastně živí. No nic, myslím, že se s April brzy skamarádím.“

„U toho chci být.“

Slidell neurčitě zachrčel a zavěsil.

Hodiny ukazovaly devět padesát.

Musela jsem si pospíšet.

Kostel svaté Anny sám sebe označuje za malou farnost s velkým srdcem. Jenomže toho rána by se bývala spíš hodila velká farnost s ohromnou kapacitou sedaček a parkovacích míst.

Když jsem vyjela z domu, ke smutečnímu průvodu se už šikovaly stovky lidí. Městští strážníci a příslušníci policie. Hasiči. Vojáci. Záchranáři. Zdálo se, že je tady každý, kdo nosí nějakou uniformu.

Jak se dalo předpokládat, přišlo i velké množství civilistů. V některých úsecích stáli lidé dokonce ve třech až čtyřech řadách. Někteří plakali. Jiní se objímali nebo se drželi za ruce. Mnozí svírali americké vlaječky a mávali jimi.

Auto jsem nechala u budovy YWCA, jak mi poradil Slidell, a prodírala se ke kostelu. Od vchodu se přes parkoviště až na Park Road táhl dlouhý zástup tvořený stovkami policistů v modrých uniformách.

Sdělovací prostředky tu byly zastoupeny neobvykle vysokým počtem reportérů, převážně místních. Za velké stanice se objevily CNN a FOX. Nad hlavami nám kroužily vrtulníky.

Počasí bylo příznivé. Slunce svítilo a obloha měla podzimní tmavomodrou barvu; dokonalý den pro přímý přenos ze hřbitova.

Uniformovanému policistovi jsem ukázala průkazku, on si mě odškrtl na seznamu a pustil mě do kostela.

Slidell seděl v poslední postranní lavici, ruce sepjaté mezi koleny, a jeho tvář připomínala tesaný mramor. Když mě uviděl, posunul se vpravo, ale nepromluvil.

Vklouzla jsem do lavice vedle něho.

A okamžitě pocítila obvyklý příval emocí.

Chmurný zvuk varhan. Kadidlo mísící se se sladkou vůní květin. Sluneční světlo pronikající barevným sklem.

V duchu jsem se vrátila ke vzpomínkám na jiné pohřby.

Droboučká bílá rakev mého bratra. Lesklá bronzová rakev, v níž spočinul můj otec. Balónky nad rakví holčičky, kterou v Montrealu srazil motorkář. Latnatý šater na hrobě kamarádky, která ve třiačtyřiceti prohrála boj s lymfomem.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Soustředila se na hudbu. Händelův „Pochod ze Saula“? Chopinův „Pohřební pochod“? Nebyla jsem si jistá. Povznášející to nebylo.

Mši sloužil staříčkový kněz. Slidellova šéfka Harper Dunningová četla z bible. Tony Rinaldi promluvil o svém otci. Ostatní hovořili o kolegovi, příteli, farníkovi. Všichni jsme střídavě stáli, seděli, klečeli. Zazpívali „Zůstaň se mnou“ a „Veď mě, laskavé světlo“.

Celou tu dobu jsem měla před očima Rinaldiho. Samá ruka, samá noha. Sedí u mě v kanceláři a dělá si poznámky perem značky Mont Blanc. Stojí v mé laboratoři a prohlíží si lebku Susan Redmonové. Leží na Pětatřicáté ulici a krev mu smáčí dokonalé sako od Armaniho.

Nakonec čestná stráž policistů vynesla rakev z kostela. V doprovodu Mendelssohnovy písně „Za zpěvu lehkých křídel“ jsme vyšli ven.

Slidell nás oba dopravil na hřbitov, kde se celý výjev opakoval pod širým nebem. Policisté. Pozůstalí. Reportéři. Církevní hodnostáři.

Byl tam i Larabee, celý v černém. Zrovna jsem se k němu chtěla vydat, když se mého ramene dotkla něčí ruka. Otočila jsem se.

Hleděly na mě dvě zelené oči.

Charlie mě beze slova přitáhl k sobě a pevně objal.

Položila jsem mu dlaně na prsa, odtáhla se a ustoupila. Proč? Přivedl mě jeho veřejný projev náklonnosti do rozpaků? Cítila jsem se trapně, protože jsem se před ním opila? Protože jsem se s ním vyspala?

„Jak se ti daří?“ zeptal se mírně Charlie.

„Dobře,“ odpověděla jsem a jasně si uvědomovala, že Slidell stojí jen tři metry od nás, a přestože má oči za slunečními brýlemi

otočené k šéfové a tváří se, že nás neposlouchá, pravý opak je pravdou.

„Volal jsem ti,“ ozval se Charlie.

„Jsem v jednom kole.“

„Dělal jsem si starosti.“

„Jsem v pohodě. A díky za to jídlo.“

„Radši bych ti něco uvařil.“

„Poslyš, já –“

„Nic mi nevysvětľuj. Mně ne, Tempe. Udělala jsi, co jsi musela udělat.“

„To jsem nebyla já, Charlie.“ Sama jsem přesně nevěděla, co tím chci vlastně říct.

„Ve čtvrtek? Anebo v neděli?“

Pokračoval, než jsem stihla odpovědět.

„Co kdybychom to zkusili ještě jednou? Třeba v pátek?“

„Charlie, já nejsem tak úplně sama. Je tu jeden detektiv z Montrealu a já si nejsem jistá, jestli to už nadobro skončilo.“

Má vlastní slova mě překvapila. Jasně že to skončilo. Ze smutku po Ryanovi jsem se už přece dostala.

„Ten chlap je hodně, hodně daleko,“ opáčil Charlie.

V mnoha smyslech toho slova, napadlo mě.

„*Stůj při svém muži*,“ zanotoval Charlie tiše.

Musela jsem se usmát. Tahle písnička od Tammy Wynette kdysi nepřetržitě hrála v autobuse cestou na celostátní tenisový turnaj. Stal se z ní hit celého týmu.

„Čí to byla kazeta?“ zeptala jsem se.

„Dreka Zogbauera.“

„S námi chodil do školy nějaký Drek Zogbauer?“

Charlie pokrčil rameny.

„Pamatuju si, že všichni tleskali jak blázni, když řidič konečně ten kazeták zabavil.“

„Já nejvíc. To víš, nebyla to muzika mého lidu.“

Povytáhla jsem obočí. „Tvého lidu?“

„Fanoušci New York Yankees.“

Znovu jsem se musela usmát.

„Já to chápu, Tempe. Chvíli trvá, než se to zahojí.“

Ty bys to měl vědět nejlíp, napadlo mě při vzpomínce na fotografii mrtvé manželky.

„Promiň,“ hlesla jsem.

„Já umím čekat,“ zakřenil se Charlie. Byl to smutný úsměv, ale aspoň něco. „Jsem velmi trpělivý člověk.“

V té chvíli jsem ho objala.

Měl se k odchodu.

„Charlie.“

Obrátil se.

„Asu Finneyho dnes ráno propustili.“

Položil si ruku na prsa. „Opravdu? Vyříd', že pro vyznamenání si přijdu později.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Jen jsem ti chtěl připomenout, že jsem ten nejlepší právník na téhle planetě.“

„Jen mezi námi, myslíš, že by Finney byl schopen násilí?“

Charlie se ke mně vrátil a ztišil hlas. „Po pravdě řečeno, Tempe, já nevím. Slidell má v jedné věci pravdu. Ten kluk je fakt divnej.“

„Díky.“

Charlie ušel sotva deset kroků, když Slidell opustil Dunningovou a přiloudal se ke mně.

„To bylo fakt dojemný.“

„Chodili jsme spolu na střední školu.“

„Já vám to přeju.“

Na to jsem nereagovala.

„Dunningová je naštvaná.“

„Proč?“

„Ústředna je přetížená telefonáty rozhořčených občanů, kteří se ptají, proč poldové už nezačali zatýkat čaroděje a temné pány.“

„Ježíšikriste.“

„Jo. Ten by byl podle nich taky pro.“

Jen jsem zavrtěla hlavou.

„Podle ní za to částečně můžete i vy.“

„Tak to moment. Proč?“

„Prý jste vyprovokovala Linga.“

„Já ho vyprovokovala?“

„Většina těch volajících vás pokládá za ďáblova spojence.“

Za půl hodiny dorazil smuteční průvod a uskutečnila se krátká bohoslužba nad hrobem. Zazněly salvy a rakev spustili do země. Dav se začal rozcházet.

Lopata zahazovala Rinaldiho hlínou a já spatřila Larabeeho, jak upřeně zírá k otevřené bráně vedoucí na Sharon Amity Road. Zvědavě jsem se tam podívala.

Jako mravenci přitahovaní sladkým bonbonem obstoupili přítomní novináři dva muže. Viděla jsem jen temena jejich hlav; jedna šedovlasá, druhá na ježka.

Boyce Lingo a jeho poskok. Využije dokonce i Rinaldiho pohřbu, aby tu šířil nenávist a nesnášenlivost.

Vztek mě rozpálil doběla.

Loktem jsem strčila do Slidella a vydala se směrem k Lingovi. Neměla jsem v úmyslu mluvit, jen jsem se tam chtěla postavit a stát, abych panu radnímu připomněla, že se bude zodpovídat z každého slova, které tady vyřkne.

Za sebou jsem slyšela Slidella, jak se mě snaží dohonit. Za ním chvátal ještě někdo další. Patrně Larabee.

Došla jsem k hloučku, prodrala se dopředu a postavila se přímo naproti Lingovi.

„– Finney byl dnes ráno propuštěn. Propuštěn zpět mezi nás, aby se mohl dál klanět Satanovi, uctívat Lucifera a vnášet zlo do našeho světa.“

Mlč, Brennanová.

„Zákon je zákon a ten muž má svá práva. Tak by to mělo být. Tak funguje náš systém. Ale co se stane, když se systém začne bortit? Když práva zločinců převáží nad právy zákona dbalých občanů, jako jste vy a já?“

Klid.

„Já vám povím, co se stane. O. J. Simpson si hraje na Floridě golf. Robert Blake a Phil Spector si užívají na večírcích ve svých hollywoodských sídlech.“

„Chcete říct, že porota, která je uznala nevinnými, se spletla?“ vykřikl reportér. „Že jsou vinni?“

„Já jen říkám, že vláda ztrácí svou schopnost chránit občany před zločinci a teroristy.“

„Proč?“ zeptal se další hlas.

„Já vám povím proč. Kvůli restriktivním zákonům, které svazují policii i prokuratuře ruce. Budu-li zvolen do senátu tohoto státu, zasadím se o zrušení těchto zákonů.“

V tu chvíli jsem zapomněla na šéfovo varování. I na svůj plán tichého zastrašování.

„Tohle není nejvhodnější místo na volební kampaň, pane radní.“

Stejně jako při našem posledním setkání se na mě upřely všechny přítomné oči. Objektivy a mikrofony je vzápětí následovaly.

Lingo se shovívavě usmál. „Znovu se setkáváme, doktorko Brennanová. Ale máte pravdu.“

„Asa Finney má právo na slyšení před soudem.“

„Samozřejmě že má.“

Ne, nemohla jsem to takhle nechat. „A má právo vyznávat jakoukoli víru, kterou uzná za vhodnou.“

Lingova tvář ztvárněla. „Uctíváním Satana popírá Asa Finney se svými kumpány božství Pána Ježíše a vyjadřuje pohrdání nad tím, co pro nás Spasitel učinil.“

Lingo zvedl skromně obě ruce.

„Ale to stačí. Ona má pravdu. Dnes truchlíme pro dobrého policistu, který obětoval své službě život.“

S těmito slovy se Lingo otočil a kráčel pryč.

Byla jsem napumpovaná adrenalinem a vydala se za ním. Na ježka ostríhaná hlava mi zastoupila cestu.

„Mám několik otázek, které bych panu radnímu ráda položila mimo kameru,“ řekla jsem.

Ježatec se rozkročil a zavrtěl hlavou.

„Ustupte,“ řekla jsem a hlas mi zněl jako ocel.

Obličej Ježaté hlavy zůstával bez výrazu. „Zavolejte si a domluvte si schůzku.“

Chtěla jsem projít kolem něho, ale on natáhl ruku a zastavil mě. Ustoupila jsem doleva. Učinil totéž.

Začala jsem mumlat něco, čeho bych později určitě litovala.

„Okamžitě přestaňte,“ vztekal se Slidell. „Chcete snad tu dámu napadnout?“

Dámu?

Ježatec založil ruce, naklonil hlavu a nasadil tvrdácký výraz.

„Jak se jmenujete?“ obořil se na něj Slidell.

„A to se ptá kdo?“

Slidellovi se zablesklo ve sklech brýlí. „Já se ptám, ty blbečku.“

„Glenn Evans.“

„Ty jsi jeho poskok?“ Slidell kývl bradou k Lingově vzdalující se postavě.

„Jsem osobní asistent radního Linga.“ Ten hlas zněl mnohem ostřeji, než bych od muže jeho velikosti očekávala.

„Bezva. Tak mi určitě vysvětlíš, proč můj parták volal tvému šéfovi.“

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně.“

„Tohle je šikana.“

„Tak me žaluj.“

„Vždyť já ani nerozumím vaší otázce. Ale stejně na ni odpovím. Veškerá komunikace jde přese mě osobně a já vím, že do kanceláře radního Linga žádný takový hovor přepojen nebyl.“

„Jseš si nějak jistej. Nepotřebuješ se třeba kouknout do diáře nebo tak něco?“ Evansova útočnost Slidellově rozpoložení nijak nepomohla. „Možná by pro tebe bylo snazší, kdybychom si popovídali u nás na stanici.“

„Nedám se zastrašit, detektive.“

Slidell na něho mlčky zíral.

Evans se zatahal palcem a ukazováčkem za špičku nosu. Založil ruce v bok. Zabubnoval prsty o pásek. „A kdy se měl tenhle údajný rozhovor uskutečnit?“

„Krátkce předtím, než byl detektiv Rinaldi zastřelen. Jestli chceš, můžu si vyžádat záznam tvých telefonátů. Jak je libo.“

„To je blbost.“

„Jimmy Klapec? Říká ti to jméno něco?“

„Kdo to má být?“

„Tady se ptám já.“ Žíla na Slidellově čele tančila rumbu.

„Pan radní se objevuje často na veřejnosti. Navštěvuje útulky pro bezdomovce, jídelny, domovy pro týrané ženy a tak. Setkává se se spoustou lidí.“

Slidell dál mlčel, patrně doufal, že Evans pocítí potřebu pokračovat v hovoru. Zafungovalo to.

„Pan radní se možná s tímhle Klapcem někde setkal.“

„Ten kluk utekl z domova a žil na ulici. Bylo mu sedmnáct. Detektiv Rinaldi vyšetřoval jeho vraždu. Právě proto mě zajímá, proč Rinaldi telefonoval tvému šéfovi.“

„Počkejte. Vy mluvíte o tom chlapci z jezera Wylie? Já myslel, že to byl nějaký satanistický obřad.“

„A to jako proč?“

„Byly toho plné noviny.“

Slidell opět mlčel. Pochybovala jsem, že by skutečně Linga podezíral, spíš Evanse otravoval, aby dal najevo svůj postoj.

„Podívejte, pan Lingo je politik. Přejde do styku s mnoha lidmi z mnoha různých míst. Takže pokud potká nějakého křupana, co sem spad z měsíce – a to netvrdím, že ho opravdu potkal –, neznamená to, že by měl něco společného s jeho vraždou.“

Evans hovořil a já si prohlížela jeho obličej. Zblízka bylo vidět, že má pleť podobanou a zjizvenou stejně jako Asa Finney. Tady ale veškerá podobnost končila. Evansovy vlasy byly plavé a střižené těsně u lebky. Měl oči posazené blízko u sebe, vysoké, baculaté líce a zužující se čelist s vystupující bradou.

„Aby řeč nestála, pane Evansi, kdepak byl váš šéf devátého října?“

„Pan radní měl projev na setkání v Greensboro. Byl jsem tam s ním. Jestli chcete, mohu vám poslat kopii programu a účty z hotelu a restaurace. A třeba i výpověď čtyř set očitých svědků.“

Evans odpověděl rychle, aniž by o té otázce přemýšlel. Tenhle poznatek jsem si uložila do paměti.

Skrz dav jsem viděla Larabeeho, jak mluví do mobilu. Domyslela jsem si, že se snaží vyžehlit můj nejnovější výstup. Jelikož jsem znala Larkea Tyrella, obávala jsem se, že Larabeeho úsilí je marné.

Obrátila jsem pozornost zpět k Evansovi a odněkud z hloubi mozku se ozvalo slabé zacinkání.

Cože?

Ten hlas? To akné? Finney? Zmínka o satanismu?

Nebylo to k ničemu. Ať už se mi v hlavě probrala kterákoli buňka, rychle opět usnula.

Bohužel. Kdyby mi to v tu chvíli sepnulo, možná by se dal zachránit jeden lidský život.

29

Svoje auto jsem nechala na parkovišti a jela se Slidellem. V poslední době se mi to stává dost často.

April Pinderová bydlela na sídlišti Dillehay Courts nedaleko North Tryon Street, kousek od městského parčíku.

Na Osmadvacáté ulici Slidell zajel k chodníku a zkontroloval adresu od informátora.

„Musí to být tady.“

Ukázal na jednu z několika obdélníkových škatulí rozdělených na jednopatrové domky s levným umělohmotným obkladem nahoře a cihlovou stěnou dole.

Vystoupili jsme z vozu a mlčky kráčeli k domu. Oba jsme mysleli na totéž. Vzdušnou čarou byl Rinaldi zastřelen hned za železniční tratí, která se táhla napravo od nás.

V téhle části města se dalo jen stěží odhadnout, na které straně od kolejí je to horší.

Stejně jako všechna okolní stavení byl i dům Pinderové vybudován asi v polovině sedmdesátých let. Od té doby se o něj nikdo příliš nestaral. Barva se odlupovala a okenní klimatizační jednotky rezivěly. Plastové zahradní židle celkový dojem moc nezlepšily.

Slidell si ještě jednou zkontroloval číslo a pak stiskl palcem zvonek.

Psi se rozštěkali tak silně, až jsem si říkala, kdy začnou prskat okenní skla.

Slidell si odfoukl a zakroutil hlavou. Poznámku ovšem spolkl a zazvonil znovu.

Psi se rozeřvali ještě víc.

„Tyhle uřvaný paskřivce nesnáším.“

Nepřekvapilo mě to.

Slidell se už chystal na dveře zabušit, když se zevnitř ozval hlas.

„Kdo je tam?“

„Policie.“

Klíč cvakl v zámku a dveře se otevřely. Skulinkou, jejíž velikost ovlivňovala délka bezpečnostního řetízku, vykoukla žena. Seděla na bobku, pod paží svírala kroutícího se trpasličího špice a na zemi držela za obojek druhého. Oba psi se třásli a hystericky štěkali.

„Jste April Pinderová?“

Žena přisvědčila.

„Dnes ráno jsem vám volal.“ Slidell natáhl k zemi ruku s odznakem, aby na něj Pinderová viděla. Špic na zemi se vyčůral na dlaždice.

„Počkejte.“

Pinderová vstala a přivřela dveře.

„Co kdybyste ty čokly někam zavřela?“ Slidell se ani nepokusil skrývat své znechucení.

„Proč? Vy nemáte rád psy?“

„Tihle dva mi připadají krapet nervní.“ Z jeho slov odkapával sarkasmus.

Po pár vteřinách jsme už se Slidellem seděli na čalouněné pohovce v přečpaném obývacím pokoji. Pinderová se uvelebila v houpacím křesle naproti nám. Odněkud zezadu se ozývalo zběsilé škrabání a pištění, poněkud tlumené stěnami a dveřmi.

Slidell zahájil rozhovor a já si zatím prohlížela Pinderovou. Měla bledou pleť, odbarvené blond vlasy a podivně nesouměrné lícní kosti; levá jí vystupovala víc než pravá. Nebýt nadměrné dávky make-upu, byly by její akvamarínově modré oči vážně neodolatelné. Odhadla jsem ji na dvacet a kousek.

Ten byt ovšem vypadal, jako by patřil osmdesátileté stařeně. Krajkové dečky. Spousta serepetiček. Dřevořezby z dob Velké hospodářské krize.

A fotografie. Hodně fotografií. Na všech nějací lidé nebo psi. K současným dvěma špicům asi vedla dlouhá cesta. Vzduch čpěl

různými pachy. Smažené jídlo? Kuličky proti molům? Špinavé prádlo? Cigaretový kouř?

Znovu jsem se soustředila na Pinderovou. Zrovna hovořila o své práci v baru na Wilkinson Boulevard. Slidell si psal poznámky. Anebo to předstíral. Pinderová se každou chvíli zarazila, jako kdyby poslouchala, co dělají psi. Měla jsem podezření, že v domě nejsme sami.

„Promluvíme si o Vinci Guntherovi,“ dostal se Slidell k věci.

„Je to můj přítel. Tedy, *byl* to můj přítel. Co provedl?“

„A proč si myslíte, že něco provedl?“

„Jinak byste tu nebyli.“

„Kde je?“

Pinderová pokrčila rameny. Měla na sobě modré džíny a černé tričko s nápisem *Cheeky Girls*.

Drzý holky? To je nějaký klub? Filozofie? Rocková skupina? Katy má pravdu, stárnu a ztrácím přehled. Zapsala jsem si do paměti, že si to mám zjistit. Možná bych na dceru udělala dojem, kdybych před ní ten název jen tak utrousila.

„Špatná odpověď,“ prohlásil Slidell.

„Já nevím. Možná v Kalifornii.“

Pinderová se začala zajímat o třásně na polštářku houpacího křesla; namotávala si je kolem ukazováčku.

„V Kalifornii?“

„Mluvil o tom, že si vyrazí na západ, aby se pořádně opálil.“

„Rád bych vám něco vysvětlil, slečno Pinderová. Štvete mě, a jestli budu muset, tak vám pořádně zatopím.“

„Rozešli jsme se.“

„Kdy?“

„Před pár týdnů. Tak před třemi.“

„Proč?“

„Protože Vince je debil.“

Ke psí kakofonii se přidalo rachocení a mlácení, neklamná známka, že psi se začali vrhat na dveře.

„Jestli je Vince debil, tak proč jste za něj vysolila kauci?“

„Tvrdil, že mě miluje. Jsem blbá. Věřila jsem mu.“

Pinderová se chytila opěradla, otočila se a zařvala přes rameno: „Poppy! Peony! Nechte toho!“

„Řekněte mi, jak to bylo,“ vyzval ji Slidell rozmrzelým hlasem.

Pinderová se znovu opřela a teatrálně si vzdychla.

„Vince mě poprosil, abych přinesla pět set dolarů do nějaké kanceláře u soudní budovy. Tvrdil, že mi to vrátí, hned jak se dostane ven.“ Muchlání třásní pokračovalo.

„Jenomže vás vypek,“ hádal Slidell. „A pak vás ještě ke všemu nechal.“

Pinderová zvedla oči, vlahé a rudé vztekem. „Vince dělá kurvu pro teplouše.“

Tak jo. Nechala ho ona.

„Klidně jsem od něj mohla něco chytit.“ Rty se jí třásly a na víčkách se jí objevily slzy. „Kdo ví? Co když jsem chytla?“

Slzy jí už stékaly po tvářích a braly s sebou spoustu řasenky.

„Moje babička má Alzheimeru. Kromě mě nikoho nemá. Kdo se o ni postará, jestli umřu?“

Babička patrně spala nahoře. Proto si Pinderová dávala takový pozor na zvuky v domě.

„Vince to patrně nebude, že ne?“

Vrhla jsem na Slidella *ten* pohled.

Pohodil rameny. *No a co?*

„Vážně nevíte, kam Vince odjel?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou a hřbetem ruky si otřela slzy.

Rozhodla jsem se zkusit to jinak. „Jak jste se s Vincem poznali?“

„Jednou přišel do baru.“

„Jak dlouho jste s ním chodila?“

„Tři měsíce,“ zamumlala. „Možná rok.“

„Byli jste si hodně blízcí?“

Popotáhla.

„Povídali jste si?“

„Co tím myslíte?“

„Svěřoval se vám?“

„Jak je vidět, tak ne,“ odsekla hoře.

„Zmínil se vám někdy o chlapci jménem Jimmy Klappec?“

Překvapeně se na mě podívala. „Já Jimmyho znám.“

Slidellovi vyletělo obočí až k vlasům.

„Můžete mi o něm něco říct?“ požádala jsem ji.

„Jimmy a Vince jsou kámoši, víte, oba se musejí protloukat na vlastní pěst.“ Sjela pohledem ze mě na Slidella a pak zase zpátky.

„Jimmy je hodný. Takový nesmělý, víte? A roztomilý.“

„Jimmy Klapец je mrtvý,“ oznámila jsem jí.

Oči s velkou vrstvou řasenky se doširoka otevřely.

„Byl zavražděný.“

Ještě víc

„Kdy jste Jimmyho Klapce viděla naposledy?“

„Já nevím. Možná v létě. Setkala jsem se s ním jen jednou nebo dvakrát, když přišel s Vincem do baru.“

Slidell začal listovat ve svém spirálovém bloku. „Vince zašili osmdvacátého září, vy jste ho dostala ven devětadvacátého. Zmínil se vám, že by někdy tou dobou viděl Klapce?“

„Tak trochu.“

„Tak trochu?“ vyštěkl netrpělivě.

„Když Vince pustili, zůstal večer u mě. Pustil televizi a objednal pizzu. Držgrešle jedna. Většinou jsme nic víc nedělali. Problém je v tom, že babička mívá noční můry, takže jsem lítala pořád nahoru. Vince se díval na nějaký rock’n’roll. Počkejte moment.“

Pinderová vyskočila na nohy a zmizela ve dveřích. Za pár vteřin jsme slyšeli, jak mlátí na dveře a ječí: „Poppy! Peony! Nakopu vám zadek!“

Za chvíličku se vrátila a dosedla do křesla.

„Pokračujte,“ vyzval ji Slidell.

Pinderová se tvářila nechápavě.

„Takže jste se starala o babičku a Vince se díval na kabelovku.“

„Aha. Pak jsem vešla do pokoje a on ukázal pivem na telku a tlemil se jako blázen. Povídám: ‚Co je tam k smíchu?‘ A on na to: ‚Vypadá úplně jako on.‘ Jako kdo?‘ ptám se. ‚Jimmyho kámoš.‘ Pak jsem se zeptala, kde vlastně Jimmy je. A on mi řekl, že se Jimmy a ten chlápek do sebe pustili a Jimmy vzal radši roha. ‚Kdy?‘ ptám se. A on, že ten večer. Pak se zase rozchechtal. Vince je děsně náladový. Byla jsem ráda, že se směje. A došlo mi, že je asi namol.“

„Na koho to ukazoval?“

„Na nějakého trapáka v klobouku.“

„Zmínil se vám někdy Vince o člověku, který by vypadal jako Rick Nelson?“ zeptal se Slidell.

„Jako kdo?“

„Ten zpěvák.“

„To je celý on. Vždycky přirovnával lidi k filmovým hvězdám a tak. Jednou mi řekl, že jeho bývalá holka vypadala jako Pamela Andersonová.“ Pinderová si odfrkla. „A vtom se asi probudil.“

Slidell se na mě podíval. Potrásla jsem hlavou, což znamenalo, že nemám další otázky.

Slidell podal Pinderové vizitku. „Jestli Vince uvidíte, zavoláte nám, jo?“

Pinderová pokrčila rameny.

Když jsme seděli v autě, Slidell prohlásil: „Chytrosti tedy moc nepobrala.“

„Máte Rinaldiho poznámky?“ zeptala jsem se.

Slidell vytáhl fotokopie ze zapadané plátěné tašky na zadním sedadle. Cestou jsem znovu četla, co si jeho parťák zapsal.

JK 29/9. NSŽ s RN podle VG. RN-AKN. CTK. TV 9/10-11/10? CFT 10. 500.

„Verze Pinderové potvrzuje to, co jsme si mysleli. ‚Podle VG‘ bude nejspíš ‚podle Vince Gunthera‘, ‚JK‘ znamená patrně Jimmy Klapec. Naposledy byl spatřen živý s ‚RN‘, což je asi Rick Nelson, devětadvacátého září. ‚RN‘ je pravděpodobně ten agresivní zákazník, kterého Gunther odmítl.“

„Ten chlap, co zmlátil Klapce,“ pokračoval Slidell.

„Ten chlap, co ho zabil.“

„A ten chlap je Asa Finney. Rick Nelson s bedřarama.“

Pořád ještě jsem nebyla úplně přesvědčená.

„Zkusil jste zjistit to CTK?“ zeptala jsem se.

„Jo. AKN taky. Během posledních třiceti dní Finney ani Klapce neletěli do Akronu ani King Salmon.“ Zadávala jsem se na Rinaldiho poslední záznam.

RN = ABL = GYE. Greensboro. 9/10. 555-7038. CTK-TV-27/9. VG, VAZBA 28/9-29/9.

„Vince Gunther byl zatčen osmadvacátého září, noc strávil v cele a druhý den mu Pinderová zařídila propuštění. Fajn. Tahle část je jasná.“

„Až toho hajzla slizkýho najdu, tak si bude přát, aby tu svou prdel z lochu nikdy nevytáhl.“

Slidell zahrnul prudce doprava. Opřela jsem se o přístrojovou desku a pak se znovu soustředila na poznámky.

Telefonní číslo Boyce Linga.

„Glenn Evans tvrdil, že Rinaldi jeho šéfovi vůbec nevolal. Možná volal, možná ne. Důležité ale je, že si Rinaldi poznamenal Lingovo telefonní číslo. Proč?“

„To nevím. Zatím. Ale jednu věc vím jistě. Nechám sledovat slečnu April Pinderovou.“

„Myslíte, že třeba Gunthera schovává?“

„Neuškodí, když se jí někdo pověsí na paty.“

Vrátila jsem se k poznámkám.

„Greensboro. Podle Evanse byli devátého října s Lingem v Greensboro. Tak tohle Rinaldiho zajímalo? Proč?“ Najednou se mezi dvěma body objevila spojovací čára.

30

„**R**N rovná se ABL rovná se GYE.“ Vzrušeně jsem se zavrtěla na sedadle. „ABL. Asistent Boyce Linga. GYE. Glenn Evans. To musí být ono.“

Slidell na mě letmo pohlédl a pak se zadíval zpět na silnici.

„Zjistěte Evansovo druhé křestní jméno,“ řekla jsem. „Vsadím se o co chcete, že začíná na Y.“

Chvíli jsme jeli mlčky a Slidell zabočil na I-277, aby objel město z jihovýchodu. Pokusila jsem se sáhnout do svého podvědomí. S čím souviselo to podprahové varování, když Slidell vyslychal Evanse?

Nic.

„Takže co s tím má Lingo společného? Ze by ho Eddie podezříval? Ale jaký by měl Lingo motiv?“

„Sex. Drogy. Prachy. Žárlivost. Zrada. Nenávist. Vyberte si. Většiny vražd se lidé dopouštějí právě z těchto důvodů.“

Slidell přemýšlel a mlčel.

„A co to umělecké dílo na Klapcově hrudi a bříše?“

„Tak to vysvětlit neumím.“

„A ještě jeden malý detail. Evans tvrdí, že když Klapce oddělali, byl s Lingem v Greensboro.“

Anebo tak.

Ve čtyři čtyřicet mě Slidell vysadil u mé mazdy. Provoz cestou k univerzitě byl příšerný. Když jsem se konečně dostrachala do optoelektronického centra, Irelandová byla už pryč. Jak slíbila, nechala mi tam kopie snímků z mikroskopu.

Nemohla jsem se dočkat, až budu doma, takže jsem popadla obálku a vyrazila rovnou k autu.

Zrovna jsem si hrála na královnu silnic, když mi zavolał Slidell.

„Glenn Yardley Evans.“

„Já to věděla.“

„Asi si budu muset s Glennem ještě jednou popovídat.“

„Mám snímky z elektronového mikroskopu. Jde o ten vzorek ze stehenní kosti Jimmyho Klapce.“

„Aha.“ Slidella to absolutně nezajímalo.

„Co teď?“ zeptala jsem se.

„Teď si promluvíím s Evansem a vy se podíváte na ty... co to sakra vlastně máte? Ráno si o tom pokecáme.“

Palec už se mi sunul k tlačítku UKONČIT HOVOR.

„A... doktorko.“

Čekala jsem.

„Dávejte si bacha.“

Věděla jsem, že špajzka je prázdná, a tak jsem se zastavila pro zásoby v supermarketu Harris Teeter na Providence Road.

Když jsem se blížila k Sharon Hall, byla už tma; příliš pozdě na západ slunce, příliš brzy na měsíc a hvězdy. Projela jsem branou a měla jsem přitom pocit, že se nořím do černé díry. Staré duby se tyčily jako tiší tmaví obři střežící temný pás příjezdové cesty.

Objela jsem hlavní budovu a překvapilo mě, že u mého domečku bliká červeno-modré světlo.

Pootevřela jsem okýnko.

A zaslechla známé praskání vysílačky.

Pokožka na hlavě se mi napjala a ruce na volantu se mi zpotily. Zhasla jsem přední světla a posunula se ještě kousek dopředu, abych viděla za roh.

U mého domu stál policejní vůz s otevřenými dveřmi. Dvojitě přední reflektory osvětlovaly dva policisty a ještě jednoho muže.

Ačkoli mi ve výhledu částečně bránilo křoví a roh kůlny, viděla jsem, že ten muž stojí se zdviženými rukama a dlaněmi se opírá o stěnu mého domku. Jeden policista ho prohledával a druhý kladl otázky.

Ten muž byl vysoký a štíhlý a na sobě měl koženou bundu a džíny. Přestože ke mně stál zády, byl mi povědomý.

Sledovala jsem, jak mu policajt vyndává náprsní tašku. Muž něco řekl. Polda vytáhl z vnitřní kapsy kožené bundy nějaký předmět.

Dál už jsem to nesnesla. Ačkoli jsem věděla, že bych se měla držet zpátky, zabočila jsem za roh a popojela blíž.

Světlo na verandě ozářilo tomu muži vlasy. Pískové. Ani dlouhé, ani krátké.

V hrudi mi vykvetlo cosi trnitého.

To není možné.

První policista předal kolegovi tu věc z bundy. Vyměnili si pár slov. Řeč jejich těl byla uvolněná. Napětí sláblo.

Oba policisté ustoupili.

Muž svěsil ruce a obrátil se. Policista mu vrátil zabavený předmět. Muž si ho nacist do kapsy a zvedl bradu. Světlo dopadlo na rysy jeho obličeje.

Všichni tři se dívali, jak zajíždím po cestě k domu a vystupuji z auta.

„Právě včas, madam,“ řekl policista. „Byli jsme informováni, že světlo na verandě znamená nějaké potíže. Viděli jsme ho svítit, a tak jsme zajeli dovnitř a našli tady toho pána, jak vám nakukuje do okna. Tvrdí, že vy dva se znáte.“

„Detektiv Ryan je můj starý přítel,“ řekla jsem s pohledem upřeným do dvou arkticky modrých očí.

„Takže je všechno v pořádku?“

„V naprostém pořádku.“ Odrhla jsem pohled od Ryana a obrátila se k policistovi. „Děkuji vám za vaši ostražitost.“

Policejní vůz odjel. Já se vrátila k autu a nejistýma rukama začala z kufru vyndávat nákup. Ryan mi beze slova pomáhal.

V kuchyni jsem mu nabídla pivo, které si v lednici nechala Katy. Vzal si ho. Pro sebe jsem si otevřela dietní colu.

Pořádně jsem se napila. Postavila plechovku na pult. Opatrně. Neotočila jsem se, ale promluvila jsem.

„Máš se dobře?“

„Ano. A ty?“

„Ano.“

„Co Katy?“

„V pohodě.“ Už jsem nedodala, že je momentálně mimo město.

„To jsem rád. Je to báječná holka.“

„Překvapil jsi mě.“ Na jeho dceru jsem se nezeptala. Hnusné, já vím, ale bolest člověka někdy popostrčí za hranice slušného chování.

„Ano.“ Slyšela jsem nějaký šramot, zavržení židle, pohyb.

„Nevybral sis tu nejlepší dobu, Ryane.“

„Přijel jsem na Rinaldiho pohřeb. Byl to dobrý chlap.“

Zapomněla jsem. Jak je to dlouho? Tři? Čtyři roky? Ryan se s Rinaldim a Slidellem setkal, když mi tady pomáhal s případem nelegálního obchodování s ohroženými druhy.

„A taky abych tě viděl.“

Kolem srdce se mi začala ovíjet chapadla.

Oči mi padly na pondělní sklenici od vína, stále ještě otočenou dnem vzhůru na dřevěném odkapávači vedle dřezu. Znovu probuzené zvíře se ozvalo.

To by byla úleva. Třpytivé rudé teplo, důvěra a jistota. A nakonec zapomnění.

Po něm nenávisť vůči sobě samé.

Zavřela jsem oči a pokusila se potlačit chuť na alkohol.

„Kde ses ubytoval?“

„V Sheratonu u letiště.“

„Jak ses sem dostal?“

„Jeden polda mě dovezl na roh Queens a nevímjaké ulice. Pak už jsem šel pěšky. Rozsvítil jsem na verandě a očumoval kolem.“

„A sebrali tě kvůli šmírování.“

„Něco na ten způsob.“

„Klidně jsem je mohla nechat, aby tě odvezli do lapáku.“

„Cením si tvé velkodušnosti.“

Neodpověděla jsem.

„Musíme si promluvit.“ Ryanův hlas byl mírný, a přesto naléhavý.

Ne, kovboji. Nemusíme.

„Udělal jsem chybu.“

„To myslíš vážně?“ Skoro jsem nemohla mluvit.

„Ano.“

Lednice hučela. Na římse v obýváku tikaly hodiny.

Usilovně jsem přemýšlela, co bych tak mohla říct, abych odvedla pozornost. Něco nenuceného a chytrého. Nic mě nenapadlo.

Nakonec jsem ze sebe dostala: „Je to pivo dost studené?“

„Akorát.“

Vybalovala jsem nákup z tašek, ukládala ho na police a skoro nemohla dýchat. Ryan mě tiše pozoroval. Uvědomoval si, jaký šok mi jeho náhlý příjezd způsobil. Věděl, že k opravdovému rozhovoru svolím, teprve až budu připravená. Anebo taky nesvolím.

K tomuhle chlapovi jsem odjakživa cítila takřka osudovou přitažlivost. Nejprve jsem odolávala a pak to vzdala. Od samého začátku to bylo mnohem víc než jen sex nebo sobotní rande. Ryan a já jsme spolu trávili hodiny, dny, dívali se na staré filmy, choulili se u krbu, hádali se a debatovali, drželi se za ruce, chodili na dlouhé procházky.

Ačkoli jsme spolu nebydleli, byli jsme si tak blízcí, jak si jen dva lidé mohou být. Měli jsme své tajné vtípky a hráli hloupé hry, jimž nikdo jiný nerozuměl. Stačilo zavřít oči a hned jsem si vybavila, jak mu křivka zad přechází v boky, jak si projíždí rukou vlasy, když je otrávený, jak voní, když vyjde ze sprchy, jak se naše těla k sobě tisknou při tanci.

Jak se mi zastaví dech, když na mě mrkne z druhého konce místnosti. Když při mezistátním hovoru přihodí nějaký dvojsmyslný vtíp.

Jenomže pak se Ryan jednoho dne sebral a odešel.

A teď v mojí kuchyni v Charlotte pije pivo.

Jak jsem se cítila?

Nepřátelsky. Ostražitě.

Zmateně jako blázen.

Ještě pořád ho miluju?

Bolest dokáže udolat i velkou lásku. A s Ryanem to nikdy nebylo snadné.

Se mnou vlastně taky ne.

Chci tohle melodrama zpátky do svého života?

Cítila jsem potřebu něco říct. Jenomže co?

Napětí v místnosti bylo téměř hmatatelné.

Naštěstí se zrovna ozval můj mobil. Podívala jsem se, kdo volá. Slidell. Zamumlala jsem omluvu, odkráčela do jídelny a vzala hovor.

„Ano?“

„Mluvil jsem s Evansem.“

„Ano.“

„Kde jste?“

„Doma.“

„Všechno v pohodě?“

„Ano.“

„Copak? Je vám zase zle?“

„Ne. Co jste se dozvěděl od Evanse?“

„Hele, nejste vy náhodou Miss Sympatie?“

Neměla jsem nejmenší chuť utěšovat Slidellovy poraněné city.

„Evans?“

„Trvá na svojí verzi. Lingo neměl s Jimmym Klapcem nic společného, devátého října nebyl ve městě.“

„Ověřil jste si, jestli byl radní opravdu v Greensboro?“

„Jemine, tak to by mě fakt nenapadlo.“ Pauza. „Jo. Oba tam byli, vrátili se do Charlotte druhý den kvečeru.“

„Na to, aby zabili Klapce a zbavili se jeho těla, bylo už pozdě.“

„Jestli si Funderburke správně pamatuje, že se tělo objevilo devátého rano.“

„Přítomnost hmyzu naznačuje postmortální interval čtyřiceti osmi hodin.“

„Jo.“ Skepticky. „Brouci.“

Ryanův nenadálý příjezd mě tak rozhodil, že jsem měla myšlenky naprosto roztěkané.

„A co kdybyste přijel z Greensboro, někoho zabil, pohodil tělo a za pár hodin se do Greensboro zase vrátil?“

„Tak to byste trhla světový rekord.“

„Pinderová tvrdí, že než Gunthera zavřeli, viděl Klapce, jak se s někým pere. Ptal jste se Linga, kde tou dobou byl?“

Slidell mi věnoval okamžik vyčítavého mlčení.

„Lingo si brousí zuby na senát, takže si dává sakra majzla, aby někoho nevyplašil. Od osmadvacátého září do čtvrtého října byl s

Evansem v Asheville, Yadkinville, Raleigh, Wilmingtonu a Fayetteville. Mají tam všude tucty svědků, kteří jim dosvědčí alibi.“

„Má Lingo záznam?“

„Prověřil jsem trestní rejstřík. Nikdy ani nepliv na chodník.“ Slidell se nadechl nosem. Zahvízdalo to. „Ale o Evansovi jsem se něco doslechl. A pěkné to není.“

„Co tím myslíte?“

„Chlapec něco skrývá.“

Chtěla jsem jít rovnou k věci, jenomže mi telefon zapípal a oznámil druhý příchozí hovor.

„Zavolám vám zítra.“

Odtáhla jsem ruku s telefonem a koukla na displej. Proboha živého. Charlie Hunt.

Zaváhala jsem. A vlastně, proč by ne?

„Dneska odpoledne na hřbitově jsi vypadala hodně zničeně.“

„S Rinaldim jsem dělala spoustu let. Bude mi scházet.“

„Je mi to líto.“

„Já vím.“

Ticho.

„Dneska se to moc nepovedlo, vid’?“

„To není tvoje chyba.“

„To, co jsem říkal, jsem myslel vážně, Tempe.“

„Já ti věřím.“ Musela jsem se usmát.

„Doopravdy chápu, jak těžké je začít znovu. Byl jsem ženatý osm let. Svou manželku jsem miloval. Zemřela ve Světovém obchodním centru jedenáctého září.“ Charlie si povzdechl. „Možná je to ještě těžší, když ten druhý stále žije.“

„Možná.“

„Skousnul bych to,“ řekl Charlie.

„Určitě ano.“

„Mám to zkusit?“

„Ten, o kterého jde, se tu dneska objevil. Přijel z Montrealu.“

Chvilí bylo naprosté ticho.

„Výzvy mám rád.“

„Nejsi ve velké výhodě, Charlie.“

„I v basketu jsem měl vždycky radši těžkou trojku než bezproblémové dva body pod košem.“

„Z co největší dálky.“

„Jo, to jsem celý já.“

Když jsme domluvili, chvíli jsem zůstala stát s telefonem přitisknutým na prsa a vzpomínala na dnešní odpoledne na hřbitově, kdy jsem se Charliemu přiznala. Než ta slova vyšla z mých úst, popírala jsem skutečnost sama před sebou. Jenomže najednou to bylo venku.

A Ryan je teď tady. Chce si promluvit. Přiznal, že udělal chybu.

Jakou chybu? Že se zapletl se mnou? Že mě opustil? Že si vzal bundu, ve které je mu vedro?

Dveře se otevřely a Ryan vstoupil.

Dívali jsme se na sebe, jako kdybychom stáli na opačných krajích obrovské rokle.

„Stýskalo se mi,“ řekl Ryan, rozevřel náruč a kývl, abych šla blíž.

Stála jsem bez hnutí, staré hodiny tikaly jako metronom mých rozvířených emocí.

Ryan udělal další krok.

A bylo to.

Vklouzla jsem do jeho náruče a přitiskla tvář na jeho hrud'. Cítila jsem naškrobenou bavlnu, mužský pot a známou kolínskou Hugo Boss.

Ryan mě hladil po vlasech a pevně svíral.

Objala jsem ho.

31

Vím, co si myslíte. Další dovádění v kanafasu, ty couro.

Ne, to se nestalo.

S Ryanem jsme si povídali.

Jako staří kamarádi. Většinou.

Mluvili jsme o společných přátelích, starých případech. O Katy. O Boydovi. O naší společné korele Charliem.

Ryan mi vyprávěl o jedné vraždě v Montrealu. Šlo o muže, kterého sedmkrát střelili a podpálili mu chatku. Všichni hledají jeho ruce a hlavu. Pokud je najdou, ocitnou se v mé laboratoři, až příště přijedu na sever.

Pověděla jsem Ryanovi o sklepě T-Birda Cuerva a o *santerově* předčasné smrti pod koly vlaku. Sledovala jsem spojení od Asy Finneyho ke Cuervovi přes kosti v kotli a vloupání do hrobky Susan Redmonové. Nitky vedoucí od Finneyho a Donny Scottové-Rosenbergové k Manuelu Escrivovi a kotli.

Popsala jsem mu Finneyho internetové stránky a jeho zdánlivě schizoidní osobnost – Ursa a Dr.Games. Zmínila jsem se o přesvědčení Jennifer Robertsové, že Finney je nevinný, a podělila se o dojem, který na mě wiccani udělali v táboře *Úplněk*.

Popsala jsem mu nález těla Jimmyho Klapce, symbol 666 a obrácený pentagram vyřezaný do břicha. Shrnula jsem výsledky entomologické zprávy a svěčila se, že mě mate chabá aktivita hmyzu v těle a nepřítomnost stop zvířecích zubů.

Ryan pokládal přesně ty otázky, které jsem očekávala. Santería, satanismus a wicca? Neuměla jsem to vysvětlit.

Vypodobnila jsem mu Boyce Linga a jeho extrémní verzi morálky a přiznala se ke vzteklému výstupu v éteru. Vrtěla jsem přitom hlavou. Ryan to nechal být.

Vysvětlila jsem, že Slidell a Rinaldi měli na starosti vyšetřování Cuervova i Klapecova případu. Ryan soucitně přikyvoval, když jsem popisovala střelbu v NoDa, a ještě víc, když jsem líčila Slidellovo pokračující, i když okleštěné, zapojení do všech tří případů.

Ryan se mě zeptal, zda současní vyšetřovatelé Rinaldiho případu poskytují Slidellovi nějaké informace. Řekla jsem mu všechno, s čím se mi Slidell svěřil. Vypátrat pistoli, která zabila Rinaldiho, je nemožné. Ten večer na ulici skoro nikdo nebyl a lidé v obchodech a restauracích mnoho neviděli. Očití svědkové se shodovali, že vůz, který se tam mihl, bylo bílé SUV. Jinak si značně protiřečili. Kromě velkého dluhu na kreditní kartě neměl Rinaldi žádné osobní problémy, o nichž by se vědělo. Žádné závislosti. Žádné vzteklé, zhrzené milenky. Vyjma faktu, že byl policajt, nebyl důvod, proč by se měl ocitnout v nebezpečí. Žádní nedávno propuštění zločinci, kteří by se mu chtěli mstít. Žádné podezřelé finanční transakce, cesty ani telefonáty.

Ryan se zeptal na Finneyho. Řekla jsem, že je to Slidellův hlavní podezřelý. Vypočítávala jsem usvědčující důkazy: čelist Susan Redmonové; napětí při dotazu na Cuerva; výpověď očitého svědka v souvislosti s fordem focus a skutečnost, že Finney vlastní tentýž model; krvavá internetová stránka Dr.Games, která podle Slidellova zjištění opravdu patří Finneymu; satanistické knihy v jeho domě v Pineville.

Řekla jsem Ryanovi, že Finney trvá na své verzi, že Cuerva neznal a tu noc, kdy byl zabit Jimmy Klapec, seděl doma, ale nebral telefon, protože se postil a meditoval. Také jsem se zmínila, že od chvíle, kdy ho sebrali kvůli močení na hrob, až do současného zatčení neměl Finney s policií žádné opletačky. Že při prohlídce jeho domu, k níž vydal okresní prokurátor povolení, se nic nenašlo. Že seznam jeho telefonátů, výpisy z banky a kreditní karty nevykazují nic podezřelého.

Dodala jsem, že kromě Jennifer Robertsové a ostatních lidí z *Úplňku* se nenašel nikdo, kdo by Asu Finneyho znal. I jeho kolegové

wiccani se na něho stěží upamatovali. Na slavnosti moc nechodil, svou víru praktikuje spíš o samotě. Finney nebyl nikde zaměstnán, neměl žádné kolegy, rodinu ani přátele.

Pokračovala jsem, že Jimmy Klapец neměl záznam v rejstříku, ale živil se ve velmi riskantním oboru mužské prostituce. Výsledky ostatních prostitutů toho moc neobjasnily. Kromě Vince Gunthera si existence či zmizení toho kluka skoro nikdo nevšiml. Až na hmyz a posmrtné zmrazení neposkytlo jeho tělo ani místo činu žádné stopy či důkazy. Nenašli se žádní svědkové vraždy nebo likvidace Klapецovy mrtvoly. Jediné zjištění založené na výsledku lidí z okolí bylo, že byl v těch končinách spatřen podezřelý ford focus.

Nastínila jsem, co Rinaldiho informátor sdělil Slidellovi o Klapецovi a agresivním zákazníkovi, který se podobal Ricku Nelsonovi. Nakonec jsem mu popsala Rinaldiho poznámky. RN, Rick Nelson. VG, záhadně zmizelý Vince Gunther. GYE, patrně Glenn Yardley Evans. Telefonní číslo Boyce Linga.

Ryan chtěl znát můj názor na Linga a jeho asistenta. Řekla jsem mu, že mi tam něco neseď. Věnoval mi jeden ze svých významných pohledů.

Připustila jsem, že nemám ponětí, jaký ta vražda může mít motiv, a že Lingo i Evans nebyli ve městě, ani když se Klapец popral a zmizel všem z dohledu, ani v den, kdy ho zabili a pohodili u jezera Wylie.

Ryan chtěl znát můj názor na možnou souvislost Cuervova, Klapецova a Rinaldiho případu. Odpověděla jsem, že si nejsem jistá. Chtěl vědět, co si myslí Slidell. Zopakovala jsem Skinnyho přesvědčení, že Cuervo a Klapец nějakou spojitost mají a že Asa Finney je do obou vražd zapletený.

Jenomže co máte na Finneyho, poznamenal Ryan. Vůbec nic.

To je pravda, souhlasila jsem a dodala, že Finney si určitě zaslouží další vyšetřování.

Ryan se zajímal ještě o to vřelé přijetí u mého domu, které mu připravili charlottští ochránci pořádku. Pověděla jsem mu o domluveném světelném signálu na verandě a o hadu s proříznutým břichem. Zeptal se, kdo mi mohl to zvířátko věnovat. Vybídla jsem ho, ať si sám vybere.

Ryan prohlásil, že je dobře, že je tady a může mě chránit. Já ho oslovila „ty můj hrdino“. Oba jsme se zasmáli.

Ryanův hlas zvážněl. Ne, řekl. Opravdu.

Sice jsem si nebyla jistá, jak to myslí, ale mlčela jsem.

Potom mluvil o Lily. Její závislosti. Léčbě. Svém neúspěšném pokusu dát se zpátky dohromady s její matkou.

Prohlásil, že s Lutetií už nežije. Připustil, že udělal chybu. Žádal o odpuštění. Pozval mě zpět do svého života.

Před pár měsíci by mi takhle slova zněla jako rajská hudba. Teď odstartovala emoční smršť.

Jak by to vyjádřila má sestra Harry? Osedlala jsem si poníka a on mě shodil.

A tím jsme ve tři čtvrtě na tři skončili. Vzhledem k pokročilé hodině jsem mu nabídla azyl v pracovně. Přijal. Birdie a já jsme se uchýlili do ložnice.

Trvalo mi dlouho, než jsem konečně usnula.

Hodiny na rádiu hlásily osm čtrnáct. Světelné šípy střílely skrz okenice na podlahu ložnice. Dům byl tichý. Po Birdiem nebylo ani vidu, ani slechu.

Ranní zvuky pronikaly dovnitř pootevřeným oknem. Ptačí zpěv. Foukač na listí. Popeláři na Queens Road šourající se od popelnice k popelnici.

Cítila jsem stejnou úzkost, jako když jsem se ukládala do postele.

Odhodila jsem pokrývku, oblékla se, provedla rychlou ranní toaletu a vydala se po schodech dolů.

Ryan seděl u kuchyňského stolu a četl *Observer*. Birdie mu ležel na klíně.

Modré oči starých vikingů se rozsvítily, když jsem prošla lítacími dveřmi.

„*Bonjour, madam.*“

Moje dolní partie udělaly své obvyklé „jé“.

„Ahoj.“ Rozhodla jsem se, že budu libido ignorovat.

Ryan měl na sobě džíny a rozepnutou kostkovanou flanelovou košili. Pod ní tričko s tlustou zelenou ještěrkou a nápisem Dead Milkmen. Mrtví mlíkaři.

Ta věc mi šla zcela nepochopitelně na nervy.

Co se stalo se starými dobrými AC/DC? LYNNYRD SKYNNYRD. THE GRATEFUL DEAD. Katy má pravdu, jsem fakt dinosaur.

A taky mě naštvalo, že si Birdie trůní Ryanovi na klíně. To nemohl počkat, až vstanu a naplním mu misku?

„Sluší ti to,“ ozval se Ryan při pohledu na můj culík a ledabyle nanesenou řasenku.

„Nezačínej,“ řekla jsem. Vtipkovat? Možná. „Kafe?“

„Ty umíš uvařit kafe?“

„Odkoukala jsem to ve Starbucks.“

„Pomoh bych ti, ale kocour by si mohl připadat odstrčeně.“

Kocour ani nezvedl hlavu.

Umlela jsem kávu a odměřila vodu. Tak trochu. Dělán to spíš od oka.

„Bagel?“

Ryan přikývl. Hodila jsem dva do opékače, z lednice vytáhla smetanový sýr. Připravila hrnky. Ubrousky. Lžičky. Ještě jednou do ledničky pro mléko. Zpátky do šuplíku pro nože. A do skříňky pro talíře.

Ryanova přítomnost mě šíleně znervózňovala.

Hledala jsem nějaké rozptýlení a zapnula malou televizi na pultě. Pořád byla naladěná na místní zpravodajskou stanici, na kterou jsem přepnula před odchodem na Rinaldiho pohřeb.

„Tak,“ prohlásil Ryan a opřel se o židli. „Co máme dneska v plánu?“

Už jsem se chystala na nějakou podrážděnou odpověď, když jsem zaregistrovala slova hlasatele.

„Mohli bychom –“

„Pst.“ Máchla jsem rukou.

„Ty na mě děláš pssst?“

„– před svým domem v Pineville. Sousedé objevili tělo kolem sedmé hodiny ranní. Úřady se domnívají, že Finney byl zastřelen včera mezi dvaadvacátou hodinou a půlnocí.“

„Ona na mě udělala pssst?“ ptal se Ryan kocoura.

Obrazovku zaplnil Finneyho žlutý domek. U chodníku stály policejní vozy a další auta. Otevřená dodávka soudního lékaře parkovala u dveří. Na trávníku ležela vedle převrácené popelnice nehybná hromádka zakrytá, igelitovou fólií.

„Prokristapána,“ vydechla jsem a přitiskla si ruku na rty.

„Asa Finney sám sebe prohlašoval za čaroděje. Před týdnem bylo na břehu jezera Wylie nalezeno bezhlavé tělo Jimmyho Klapce. Do trupu mělo vyřezány satanistické symboly. Finney byl podezřelý z Klapcevy vraždy a zrovna ho propustili z policejní vazby. Úřady i nadále prošetřují možnou spojitost mezi oběma případy.“

„To je ten chlap, o kterém jsi včera večer mluvila.“ Ryanův humor byl ten tam.

Přisvědčila jsem.

„Do prdele práce.“

Popadla jsem telefon a vytočila Slidellovo číslo. Čtyřikrát to zazvonilo. Pětkrát. Šestkrát.

„Slidell,“ vyštěkl hlas na druhém konci drátu.

„Tady Brennanová. Co se stalo?“

„Mám tady docela fofr.“

„Jenom stručně.“

„Finney je mrtvý.“

„To vím.“

„Vynášel odpadky a někdo ho oddělal.“ V pozadí byly slyšet obvyklé zvuky vyšetřování na místě činu. Praskající vysílačky. Volající hlasy. Další hlasy, které jim odpovídaly.

„Z auta?“

„Podle Larabeeho se střílelo docela zblízka. U křoví jsou v hlíně otisky bot. Vypadá to, že si na něj někdo počkal.“

Snažila jsem se dát dohromady pár slov.

„Tatáž zbraň jako u Rinaldiho?“

„Tohle byla pětačtyřicítka. Eddie to koupil z devítky.“

„Svědkové?“

„Soused ob dva domy viděl včera pozdě večer projíždět ulicí volkswagen jetta. Prý mu byl podezřelý. Měl značku.“

„Co si o tom myslíte?“ Jeho vtípky jsem ignorovala.

„Tahle hra se hraje jinak.“

„Jak to?“

„Tohle bylo fakt maso. Eddie to koupil čistě.“

„Jak to?“

„Ten, co zabil Finneyho, doopravdy chtěl, aby umřel. Nasázal do něj šest kulek.“

Oznamovací tón.

Praštila jsem telefonem a začala pochodovat po kuchyni. Jak se to stalo? Vystavili jsme se Slidellem nevinného člověka nebezpečí? Byl Finney vinen a někdo pocítil potřebu se ho zbavit?

Kdo někdo?

Ten někdo, kdo zabil Klapce? Rinaldiho? Slidell si myslí, že Rinaldiho vrah to není.

Co řeknu Jennifer Robertsové?

Na ramenou jsem ucítila jemný tlak rukou a otočila se. Ryan se na mě starostlivě díval.

„Pojď.“ Nechala jsem se dovést ke stolu. „Sedni si.“

Padla jsem na židli.

„Zhluboka dýchej.“

Nadechla jsem se. Vydechla.

Ryan mi podal hrnek, opřel se a zaujal pozici posluchače.

Dobře. Policajtský hovor. Bezpečná půda.

Řekla jsem mu všechno, co jsem se dozvěděla od Slidella.

„A byl Finney okradený? Vloupali se do domu?“

Na to jsem se nezeptala. Znovu jsem sáhla po sluchátku a zavolala Slidellovi. Šest zazvonění a pak hlasová schránka. Ani jsem se nenamáhala nechat vzkaz.

Napila jsem se kávy. „Nemůžu se zbavit pocitu, že za Finneyho smrt nesu odpovědnost.“

„BK.“ Ryan použil jeden z našich tajných kódů. Blbý kecy.

Znovu jsem chňapla po telefonu a vytočila číslo. Stejně jako předtím Slidell mé volání ignoroval.

„Do hajzlu.“ Aparát dopadl s ostrým klepnutím na stůl.

Ryan povytáhl obočí, ale nekomentoval to.

Zvedla jsem ruce v zoufalém gestu. „Proč Finney?“

Ryan pochopil, že se jedná o řečnickou otázku, a neodpovídal.

„V tomhle vyšetřování nic nedává smysl. *Santera Cuerva* přejede vlak. Policistu Rinaldiho zastřelí z projíždějícího auta. Čaroděje Finneyho odprásknou před domem.“

Ryan mě nepřerušoval.

„Prostituta Klapece zabijou satanisti a pohodí u jezera. Hergot, vždyť u něj ani neznáme příčinu smrti.“

Zvedla jsem hrnek a pak s ním třískla zpátky na stůl. Kapičky přeskočily okraj a přistály na stole.

„A teď mi ten podělanej detektiv nebere telefon.“

Telefon v ten moment zazvonil.

Bez přemýšlení jsem ho zvedla.

„Však je načase.“ Ani jsem se nesnažila o civilní tón.

„Tady Larke Tyrell, Tempe.“

Zavřela jsem oči. Moje zničené nervy už víc nesnesly.

„Dobré ráno, Larkeu. Jak se daří?“ Fajn. To znělo klidně.

„Moc dobře ne.“

Horní zuby se mi zabořily do spodního rtu.

„Hovořila jsi se sdělovacími prostředky i poté, co jsem ti výslovně nařídil, abys to nedělala.“

„Lingo si uspořádal volební kampaň na Rinaldiho pohřbu.“

„Mně je úplně jedno, jestli se ten chlap svlíká donaha a cvičí tai-či na trávníku před budovou senátu.“ I Tyrell se musel hodně ovládat, aby zachoval klidný hlas. „S politováním ti musím oznámit, že náš úřad už nebude tvé služby potřebovat.“

Tvář mi zahořela.

„Lingo je nebezpečný,“ hlesla jsem.

„Nebezpečný je i neposlušný voják pod mým velením.“ Tyrell se odmlčel. „A navíc je tady ten tvůj problém s alkoholem.“

Studem mě pálila kůže na celém těle.

„Je mi to líto,“ řekl Tyrell.

Už podruhé za posledních deset minut jsem naslouchala oznamovacímu tónu.

„Tyrell je nasranej?“ hádal Ryan.

„Dal mi padáka,“ odsekla jsem.

„On se uklidní.“

„Andrew Ryan, hlas moudrosti.“ Pozorovala jsem černé mraky, jak se točí na hladině mé vlažné kávy. „Ty nemáš ani ponětí, co Tyrell udělá.“

„Ale znám tebe.“

„Jo? Vážně?“ Najednou se ve mně něco zlomilo. „Měsíce ubíhají a nic se neděje. Pak se tady z ničeho nic objevíš s tou svojí srdceryvnou historkou. Polituj mě, chudáčka, s Lutetií mi to nevyšlo. Jsem tak sám. Tak co kdybychom na to skočili?“

Věděla jsem, že se chovám jako šílenec, ale nemohla jsem si pomoci. Finney byl mrtvý. Slidell na mě kašle. Tyrell mě právě vyhodil z práce. Nebyla to Ryanova vina, ale sedí tu přede mnou, takže to schytá.

„Jen se na sebe podívej.“ Mávla jsem zběsile rukou. „Je ti skoro padesát. Kdo to doprčic jsou ti Mrtví mlíkaři?“

„To fakt nevím.“

„Máš na sobě tričko s názvem kapely, kterou vůbec neznáš?“ ječela jsem opovržlivě.

„Já si myslel, že to je charitativní akce pro vdovy a sirotky zesnulých pracovníků mlékárenského průmyslu.“ Pronesl to smrtelně vážně.

A dostal mě.

Zasmála jsem se.

„Promiň.“ Položila jsem mu ruku na rameno. „Nezasloužíš si to. Poslední dobou jsem trochu nepřičetná.“

„Ale hezká,“ prohlásil.

„Nezačínej.“

Otráveně jsem vstala a vylila kafe do dřezu. V mém stavu není kofein ten nejlepší nápad.

Po pár minutách telefon znovu zazvonil. Chňapla jsem po něm.

Slidellova nálada se zlepšila. Trošku.

„Ta jetta je registrovaná na Marka Harveyho Sharpa z okresu Onslow. Nemá žádný záznam v rejstříku. Volali jsme tam. Brzy bychom měli něco vědět.“

Pár buněk mého podvědomí otevřelo ospale oči.

Cože?

Intuice mi žádnou odpověď neposkytla.

Ticho jako po pěšině.

Ignorovala jsem podprahové vrnění a řekla Slidellovi, že chci být u toho, až bude vyslýchat řidiče.

„Proč?“

„Prostě proto.“

Oznamovací tón.

Další pochodování. Bezcílná činnost. Nádobí. Kočičí záchod.

Byla jsem si jistá, že se mi detektiv Blbeček už neozve. Spletla jsem se. Slidell zavolal. Podle zvuku jsem poznala, že sedí v autě.

„Máme podezřelého. Vsaďte se, že neuhodnete, kdo tu jettu řídil.“

32

Za dvacet minut jsme s Ryanem vystupovali z výtahu v prvním poschodí policejní budovy. Slidell původně mou prosbu zamítl, ale nakonec si dal říct. Můžeme se dívat, ale výslechu zadrženého muže se nesmíme účastnit.

Slidell seděl u stolu. Ryan mu vyjádřil upřímnou soustrast nad ztrátou kolegy. Slidell na oplátku Ryanovi poděkoval, že vážil tak dlouhou cestu, aby se zúčastnil pohřbu.

„To je naprosto samozřejmé. Obdivoval jsem ho. A měl jsem ho rád.“

„No jo, takoví jako Eddie se už dneska nerodí.“

„To ne. Kdyby to bylo naopak, Rinaldi by mi taky určitě přijel vzdát ke hrobu poslední hold.“

Slidell zvedl dlaň se zaťatými prsty. „Bratři v uniformě.“

Ryan do ní bouchl vlastní pěstí.

Oba chvíli vzpomínali na dobu, kdy se všichni tři detektivové poprvé sešli.

Pak jsme se dali do práce.

Slidell telefonem zjistil, zda je výslechová místnost připravená. Byla. Vydali jsme se chodbou, Slidell v čele.

Stejné sklo, z jedné strany neprůhledné. Stejný omlácený stůl. Stejná židle, na které předtím seděl Kenneth Roseboro a po něm Asa Finney.

Nyní se na ní ocitl muž podezřelý z Finneyho vraždy.

Byl to asi čtyřicátník, oči měl šedé jako kámen a krátké hnědé vlasy na krku vysoko vyholené. Byl malý, ale svalnatý a udělaný. Na pravém předloktí měl vytetovaný emblém mariňáků a nápis Semper Fi. Vždy věrný.

Ještě pořád jsem se v duchu pokoušela vypořádat se zjištěním, o koho se jedná.

James Edward Klapec. Starší.

Otce Jimmyho Klapce zastavili třicet kilometrů jižně od Charlotte ve volkswagenu jetta, kterého si všiml soused Asy Finneyho.

Nyní Klapec bloudil očima po místnosti a pak je sklopil k dlaním. Měl propletené prsty a kůži na kloubech napjatou doběla.

Slidell nás opustil a vešel dovnitř; skrz mikrofon namontovaný ve zdi bylo slyšet jeho kroky.

Klapec trhl hlavou a zvedl oči. Ostražitým pohledem sledoval vyšetřovatele na druhé straně místnosti.

Slidell hodil na stůl svůj poznámkový blok a sedl si.

„Náš rozhovor se bude nahrávat. Pro vaši i naši ochranu.“

Klapec mlčel.

„Je mi líto, že jste ztratil syna.“ Klapec křečovitě přikývl.

„Se svými právy jste byl seznámen.“ Bylo to spíš konstatování než otázka.

Klapec opět přisvědčil. Sklopil oči.

„Chtěl bych vám zopakovat, že máte právo na advokáta.“

Bez odpovědi.

Slidell si odkašlal. „Takže můžeme začít?“

„Zabil jsem ho.“

„Koho jste zabil, pane Klapci?“

„Toho satanistického hazjla, co mi zavraždil syna.“

„Povězte mi o tom.“

Klapec seděl ještě minutu mlčky, pohled upřený na ruce.

„O Jimmym určitě víte,“ začal váhavě.

„Já nesoudím ani vás, ani vašeho syna,“ opáčil Slidell.

„Ostatní jo. Tisk. Právníci. Udělají z Jimmyho perverzní monstrum.“ Bylo jasné, že Klapec našlapuje opatrně a pečlivě volí slova. „Já nesouhlasil s tím, co Jimmy dělal.“ Klapec polkl. „Ale zasloužil si víc, než jsem mu já dokázal dát.“

„Povězte mi, co jste udělal.“

Klapec pohlédl na Slidella a pak rychle odvrátil oči.

„Zastřelil jsem toho sráče, co mi zabil kluka.“

„Potřebuju, abyste byl konkrétnější.“

Klapec se nadechl a vydechl nosem.

„Od Jimmyho vraždy čtu každé ráno na internetu charlottske noviny. Poldové se neobtěžují s bezvýznamnými lidmi, jako jsem já a moje žena, takže když chceme vědět, co dělají s vraždou našeho syna, musíme se spoléhat na zpravodajství. Smutné, co?“

Slidell udělal rukou kolečko, jako by chtěl Klapce vyzvat, aby pokračoval.

„Přečetl jsem si, co pan radní říkal o Finneym.“

„Boyce Lingo?“

„Jo. To je on. Lingo měl pravdu, že policajti mají svázané ruce a soudy jsou ochromené. A že obyčejný člověk musí něco udělat.“

S Ryanem jsme se po sobě podívali. Věděla jsem, co teď přijde.

„A jasně se to ukázalo, když toho vraždícího parchanta propustili na svobodu. Lingo to řekl naprosto přesně.“ Klapec zaťal svaly na čelisti a zase je uvolnil. „Jimmy byl teplouš. I kdyby se konal soud, naházeli by na něj všechnu špínu. Věděl jsem, že jestli chci spravedlnost pro svého syna, musím si ji zjednat sám.“

Z Klapcových slov mi běhal mráz po zádech.

„Dlužil jsem to Jimmymu. Bůh ví, že jsem pro něho nehnul prstem, když byl jeste naživu.“

„Povězte mi přesně, co jste udělal,“ vybídl ho Slidell.

„Půjčil jsem si sousedovo auto, dojel do Charlotte, počkal si před jeho domem a zbavil toho ďábelského grázla utrpení.“

„Jak jste zjistil Finneyho adresu?“

Klapec si pohrdavě odfrkl. „Na internetu mi to trvalo asi deset minut.“

„Popište mi zbraň.“

„Poloautomat, pětáctýřicítká. Firestar.“

„Kde je?“

„V kontejneru za restaurací Wendy's, asi půl kilometru na východ od Finneyho domu.“

Slidell si to poznamenal do bloku.

„Co jste udělal po té střelbě?“

„Od chvíle, kdy jsem zahodil zbraň, mám vymeteno. Dnes ráno jsem se probudil v motelu a vypadnul z města.“

„Kam jste jel, když vás zastavila hlídka?“

„Domů. Chtěl jsem si sednout pěkně doma v kuchyni v Half Moon a počkat, až přijdou poldové. *Jestli* přijdou. Pochyboval jsem, že by s někým, jako jsem já, ztráceli čas.“

Jo!

Zase ten tlumený šepot v mé hlavě.

Zavřela jsem oči a pokoušela se navázat spojení se svými nižšími centry.

Marně. Podvědomí sice vydalo signál, ale teď zarytě ignorovalo mé volání.

Slidell se zeptal na Gunthera. Klapец prohlásil, že to jméno v životě neslyšel.

Slidell si chvíli pročetl poznámky. Anebo to předstíral.

Pak začal z jiného konce.

„Proč jste jel v sousedově voze?“

„Eva potřebuje naše auto, aby se dostala do práce.“

„To máte asi na mysli paní Klapecovou.“

Klapец přisvědčil.

„Co mi můžete říct o smrti detektiva Rinaldiho?“

Klapecovy klouby na rukou získaly ještě bledší odstín.

„To je ten polda, co ho tu oddělali?“

„Kde jste byl v sobotu večer kolem desáté?“

Klapец věnoval Slidellovi jeden prázdný, drzý pohled. „Hele, já s váma hraju na rovinu. Zabil jsem Finneyho, protože si to ten zsranej hajzl zasloužil. Nesnažte se mi přišíť ještě něco dalšího.“

„Odpovězte na otázku, pane Klapeci.“

Klapец chvíli přemýšlel. Pak řekl: „Zrovna jsem odjížděl ze shromáždění v baptistickém kostele. Moje žena mi to může dosvědčit.“

„Jakého shromáždění?“

Klapecovi poklesla brada. Skrz jeho krátce střižené vlasy prosvítala růžová pokožka. „Chodím na podpurnou skupinu zaměřenou na zvládání vzteku.“

„Kde je ten kostel?“

„Tři sta kilometrů odsud.“

„Neodpovídáte mi na otázku.“

„Na dálnici dvě stě padesát osm, asi na půli cesty mezi Jacksonville a Half Moon.“

Jo!

Cože? Dálnice 258? To znamená, že ten kostel se nachází nedaleko Camp Lejeune. Na cvičišti téhle základny námořní pěchoty jsem před čtyřmi lety vykopávala mrtvou ženu.

Ne, nesepnulo mi to.

„Pamatujte si, kde jsme skončili.“ Slidellův hlas mě přivedl zpět do přítomnosti. Nechal Klapce o samotě a přidal se k nám.

Kývl hlavou k okénku a zeptal se Ryana: „Co vy na to?“

„Je v tom až po uši.“

„Chudák, prostě odpráskl chlapa, co mu zabil dítě.“

„Možná,“ řekla jsem.

Slidell se na mě podíval, pak sjel očima zpátky k Ryanovi.

„Myslíte, že mluví pravdu?“

„Vypadá to, že je upřímný,“ prohlásil Ryan. „Ale třeba je to cvok.“

„Anebo někoho kryje.“

„Kontrolovali mu stopy střelného prachu na rukou?“

„Jo. Z nějaký zbraně vystřelil. Bud' je tak blbej, že si ruce neočistil, anebo je tak mazanej, že to narafičil.“

„Nepochybuji, že teď už vaši lidé prohledávají kontejner u Wendy's.“

„Tak to se vsaďte, že jo. A všechny motely po cestě.“

Slidell se obrátil ke mně. „A co vy? Vyčetla jste z těch zázračných obrázků něco, co by nám pomohlo případ vyřešit?“

Chvilku jsem nechápala. Potom jsem se skoro uhodila rukou do čela.

Snímky stehenní kosti Jimmyho Klapce ze skenovacího elektronového mikroskopu. Obálka od Marion Irelandové mi pořád leží v autě. Ryanova přítomnost ji odsunula do hlubin zapomnění.

„Ještě jsem neskončila.“ Podívala jsem se na Klapce, abych se vyhnula přímému očnímu kontaktu se Slidellem.

„Aha.“

„Vrátím se k tomu, hned jak odsud vypadnu.“

„A co kdyby to bylo hned teď? Život tohoto chlapa je v hajzlu. To nejmenší, co můžeme udělat, je ujistit ho, že odprásknul správného čaroděje.“

S těmito slovy se Slidell vrátil k podezřelému.

33

S Ryanem jsme se zastavili ve Starbucks a pak se vydali ke mně domů. Vyndala jsem z auta obálku od Irelandové a snímky rozložila na kuchyňský stůl. Ryan si sedl vedle mě a srkal kafe způsobem, který mi šel děsně na nervy.

Prohlížela jsem si obrázky ze skenovacího elektronového mikroskopu a přitom mu vysvětlovala, oč vlastně jde.

„Ještě než se identifikovalo tělo Jimmyho Klapece, odebrala jsem ze stehenní kosti vzorky a rozřezala je na tenké plátky, aby se daly prohlédnout pod mikroskopem.“

„Proč?“ chtěl vědět Ryan.

„Abych přesněji určila věk v době úmrtí.“

„Pak toho kluka identifikovali podle otisků a tohle už nebylo potřeba.“

„Ano.“

Ryan opět usrkl.

„Jenomže když jsem se na ty vzorky dívala, všimla jsem si, že tam něco není v pořádku s Haversovými kanálky.“

„Námítka.“ Ryan vztyčil ukazováček.

„Haversovy kanálky jsou uzoučké trubičky, které vedou podélně pevnou kostí.“

„Jak uzoučké?“ Srk.

„Hodně uzoučké. Opravdu musíš u toho kafe vydávat ty příšerné zvuky?“

„Je to horký.“

„Tak si to vyfoukej. Anebo počkej.“

„K čemu ty kanálky slouží?“

„Procházejí jimi různé věci.“

„Jaké věci?“

„Žíly, nervové buňky, lymfatické cévy. To není důležité. Důležité je, anebo by mohlo být, že některé z těch kanálků vykazují na okrajích neobvyklé změny.“

„Jaké změny?“

„Podivné černé čáry.“

„Jsi fakt děsně sexy, když používáš ten svůj vědecký žargon.“

Byla bych obrátila oči v sloup, kdybych je neměla upřené na snímky od Irelandové.

Ubíhaly vteřiny.

Srk.

„Co kdyby sis příště dal k pití něco studeného?“

„Už je to vlažné. Takže co znamenají ty záhadné černé čáry?“ zeptal se Ryan.

„Pod světelným mikroskopem u nás v laborce jsem to mohla zvětšit sotva čtyřístakrát. A to nestačí, aby člověk viděl detaily.“

„Takže jsi zapojila do hry toho velkého macka u Irelandové?“

„Hm.“

„A to, co tu teď máme, jsou snímky z její analýzy na skenovacím elektronovém mikroskopu?“ Přerušný srk.

„Hm.“

Vybrala jsem jednu fotografii a pozorně se na ni zadívala. Bílý proužek u spodního okraje poskytoval tyto informace:

Zvětš.=1.00 KX. 20 μ m. EHT = 4 kV Signál. A = SE2 Datum: 16.10.

 WD = 6 mm. Počet snímků: 18

„Co to je?“ Ryan měl tvář těsně u mého obličeje.

„Femorální řez 1C zvětšený tisíckrát.“

„Vypadá to jako kráter na měsíci, obklopený zmrzlými vlnami.“ Ryan ukázal na klikatou prasklinu vedoucí z centra kráteru. „To je jedna z těch tvých divných černých čar?“

Aniž bych odpověděla, vyměnila jsem fotku za další. Femorální řez 2D ukazoval dvě fisury počínající v Haversově systému.

Jeden po druhém jsem si pozorně prohlédla všechny snímky. Na dvanácti z nich byly mikroskopické fraktury. „To není nic umělého,“ řekla jsem. „Ty praskliny jsou skutečné.“

„Co je způsobilo?“ zeptal se Ryan.

„To nevím.“

„Co tím chceš říct?“

„Že nevím.“

„Oběd?“ navrhl Ryan.

„Ale přijdu na to.“

„To je moje holka,“ pochválil mě Ryan.

V myšlenkách jsem už třídila možnosti. Žádné stopy hub. Chorobný proces mi připadal nepravděpodobný. Stejně tak úraz, dokonce i opakovaný úraz stehenní kosti.

Znovu jsem si prohlédla všechny snímky.

Ty trhliny jako by vycházely z místa hluboko uvnitř kanálku a rozbíhaly se ven všemi směry. Co by dokázalo přenést tlak tak hluboko do kosti, aby způsobilo takovýto jev?

Fyzická síla?

Ryan přede mě položil sendvič. Šunka? Krutí prsa? Kousla jsem si, žvýkala, polkla. Má mysl měla příliš napilno, než aby zaregistrovala chuť jídla.

Nitrožilní tlak? Tlak v lymfě?

Někdy tou dobou zazvonil telefon.

„Mám to vzít?“ zeptal se mě Ryan z velké dálky.

„Jo.“

Slyšela jsem Ryanův hlas. Slova jsem nevnímala.

Tlak způsobený expanzí?

Expanzí čeho?

Ryan něco řekl. Zvedla jsem oči. Stál vedle mě, dlaň přitisknutou na mikrofonu mobilního telefonu.

„Co by mohlo expandovat hluboko do kosti a způsobit tam tlak?“

„Morek?“

„Já mluvím o vnitřku kompaktní kosti, ne o dutině.“

„Nevím. Voda. Chceš si tohle vzít? Je dost neodbytná.“

„Kdo to je?“

„Prý se jmenuje Stallingsová.“

Vztekl se rozlil od jednoho nervového zakončení k druhému.

První popud byl nařídit Ryanovi, aby zavěsil.

Pak jsem si to rozmyslela.

„Dej mi ji,“ řekla jsem a natáhla se po telefonu.

Ryan mě pohladil po hlavě a vzdálil se z kuchyně.

„Ano?“ vyštěkla jsem.

„Allison Stallingsová.“

„Já vím, kdo jste, ale nechápu, jak si dovoluujete volat mi i domů?“

„Napadlo mě, že bychom si mohly promluvit.“

„Tak to vás napadlo špatně.“ Můj hlas by byl schopen zmrazit i zelený hrášek.

„Já se nepokouším mařit vaše vyšetřování, doktorko Brennanová. Opravdu ne. Já píšu knihy podle skutečných případů a hledám námět pro další projekt. Nic jiného v tom není.“

„Kdy už se konečně přestanete motat do mého vyšetřování?“

„Vašeho vyšetřování?“

Byla jsem hodně vzteklá, takže jsem neodpověděla.

„Podívejte, já mám policejní skener. Když jsem slyšela hlášení o satanistickém oltáři, zaujalo mě to. Lidi jsou teďka celí pryč do voodoo a čarodějů. A pak se u jezera Wylie objevilo tělo a já si řekla, že to stojí za další sledování.“

„Vy jste obyčejný paparazzi. Prodáváte fotky a těžíte z lidské tragédie.“

„Moje knihy moc nevydělávají. Občas prodám pár obrázků. A mám zase na chleba.“

„Zohavené děti se prodávají dobře, že? Škoda že jste nestihla vyfotit Klapce v detailu.“

„No tak, mě přece nemůžete obviňovat. Ten případ má všechno, co má mít. Satanistické obřady. Mužská prostituce. Fundamentalistický jižanský politik. A teď zavražděný čaroděj.“

„Co chcete?“ procedila jsem skrz sevřené zuby.

„Nejsem ani polda, ani vědec. Abych se vyjádřila přesně, musím se spoléhat na ty, kteří jsou do vyšetřování opravdu zapojeni –“

„Ne.“

„Já vím, že když jsme spolu mluvily naposledy, tak jste mě odbyla, ale já doufala, že bych vás třeba mohla přesvědčit, abyste změnila názor.“

To jsem udělala?

„Co jsem vám řekla?“

„Vy mě zkoušíte?“ uchichtla se.

„Ne.“ Mně do smíchu nebylo.

Zaváhala. Zmátlo ji to a patrně uvažovala, jak mi to má naservírovat.

„Když jsem vás žádala o pomoc, řekla jste ne a zavěsila. Pak jste mi volala zpátky a seřvala mě, že se pořád objevuju na místě činu. Tedy upřímně řečeno, připadalo mi, že to trošku přeháníte. Když jsem vám zavolala za další hodinu, abych zjistila, jestli jste už vychladla, nevzala jste mi to.“

„Volala jste vrchnímu soudnímu lékaři v Chapel Hill?“

„Ano.“ Opatrně. „Doktor Tyrell odmítl spolupracovat.“

„Co jste mu řekla ohledně našeho rozhovoru?“

Znovu zaváhala a pečlivě volila slova.

„Možná jsem naznačila, že vy se mnou spolupracujete.“

Ta malá potvora lhala Tyrellovi.

„Kde jste přišla k tomuhle číslu?“ Mačkala jsem telefon tak silně, že vydával tiché praskavé zvuky.

„Od Takeely Freemanové.“

„I tu jste podvedla.“

Stallingsová to ani nepřipustila, ani nepopřela.

„Vy jste Takeele *naznačila*, že vám chci pomoci?“

„Je trošku přitroublá.“

Zlost vyšponovala můj hlas do hodně vysokého tónu.

„Už mi nikdy nevolejte.“

Když jsem se otočila, Ryan na mě zíral skrz pootevřené lítací dveře.

„Slyšel jsem hluk.“

Telefon ležel na vypouklé zadní straně a kolébal se jako želva obrácená na záda. Aniž bych si to uvědomovala, přišpendlila jsem ho bouchnutím ruky ke stolu.

„Ty se fakt s ničím nepářeš,“ poznamenal Ryan.

Neodpověděla jsem.

Ryanovy koutky se zvedly. „Ale jsi děsně sexy.“

„Prokristapána, Ryane. Myslíš někdy na něco jiného?“

„Taky na to dojde.“ Ryan svěsil ramena a zmizel.

Chvilí jsem jen tak seděla a v duchu se ptala, co mám dělat. Zavolat Tyrellovi? Vysvětlit mu, že Stallingsová lhala?

Ne, teď ne. I když jsem dostala padáka, Jimmy Klapец si zaslouhuje mou plnou pozornost. A jeho otec taky.

A Asa Finney.

Dalších deset minut jsem si lámala hlavu nad snímky z mikroskopu. A nevymyslela jsem vůbec nic.

Zničeně jsem se rozhodla pro gambit, který občas zafunguje. Když se zasekneš, začni úplně od začátku.

Otevřela jsem kufrík a vytáhla spis Jimmyho Klapce.

Nejdřív jsem si prohlédla fotografie z místa činu. Tělo bylo tak, jak jsem si ho pamatovala, děsivě bledé, ramena položená na zemi, břicho otočené nahoru.

Podívala jsem se na detaily řitního otvoru, pahýlu krku, vyřezaných symbolů na hrudi a bříše. Nic než muší vajíčka.

Pak přišla řada na snímky z pitevny. Řez ve tvaru Y. Orgány. Prázdná dutina břišní. Podivná příčná modřina na zádech.

Všimla jsem si atypického hnilobného procesu; bylo tam víc aerobního rozkladu než anaerobního. Jako kdyby to tělo hnilo zvenčí, a ne zevnitř.

Rozložila jsem před sebe snímky kostí a znovu prozkoumala řezné rány na čtvrtém krčním obratli. Vydutý tvar. Pevná křivka poloměru vycházející z místa zlomu, nikoli kolem něj.

Pátý obratel měl jeden nevydařený start. Podívala jsem se do poznámek. Šíře 2,2 milimetru.

Obě kosti krku byly na povrchu řezu lesklé. Ani jedna nevykazovala tříštění u vstupu ani výstupu.

Opřela jsem se na židli. Nepotkalo mě žádné zázračné osvětlení, pokud šlo o poškození Haversových kanálků.

Zklamaně jsem se zvedla a začala chodit sem a tam po kuchyni.

Proč mi Slidell nevolá? Potvrdila se při dalším výslechu Klapce staršího původní verze? Nebo ne? Našli v kontejneru tu zbraň? Mluvili s paní Klapcovou?

Jimmyho matky mi bylo upřímně líto. Nejdřív syn, pak manžel. Budoucnost Evy Klapcové nebyla nijak růžová.

Pochodovala jsem dál. Co by ne? Nic jiného zatím nefungovalo.

Ryan se právě v tu chvíli rozhodl, že otestuje situaci.

„Všechno jasné?“ zeptal se z bezpečné vzdálenosti spojovacích dveří do jídelny.

„Ano.“

„Mám povolení nastoupit na palubu?“

„Uděleno.“

Ryan vešel do kuchyně, následován Birdiem.

„Přišla jsi na to?“

„Ne.“

„Čokoládu,“ prohlásil Ryan a otočil se k Birdovi, aby to ještě jednou zopakoval. „Čokoládu.“

Kocour zvedl pochybovačně obočí. Tedy jestli se to dá o kocourovi říct.

Když se Ryan obrátil zpátky ke mně, zaťukal si prstem na spánek. „Potrava pro mozek.“

„V mrazáku možná ještě zbyla tyčinka Dove.“

„Co je tyčinka Dove?“

„Ta nejlepší zmrzlinová pochoutka na světě.“ Pak mi to došlo. „Máš pravdu. V Kanadě se neprodává.“

„Jak se zdá, tak máme velké nedostatky.“ Ryan začal prohledávat mrazák.

Vzpomněla jsem si na nepořádek ve dřezu, který jsem tam našla v úterý ráno po pondělním flámu. Hm, možná v mrazáku přece jen nic není.

„Ano!“ Ryan přibouchl dvířka, otočil se a zamával dvěma tyčinkami. „Dvě zmražené pochoutky.“

Jednu jsem si vzala a začala ji rozbalovat.

Do dlaně se mi sesypal sníh.

Zírala jsem na něj a vzpomněla si na Ryanovu mimoděk pronesenou poznámku.

Voda.

Expanze.

Prasknutí.

Pink!

Skočila jsem k telefonu.

34

Tentokrát mi to Slidell zvednul. Bezva. Zvýšila jsem průměr na dva ze čtyř.

„Klapec zmrazili.“

„O čem to mluvíte?“

„Nevím, jak jsem mohla být tak tupá. Všechno se tím vysvětluje. Zvláštní způsob rozkladu. Žádné poškození od zvěře. Chabá aktivita hmyzu. Pukliny v Haversově systému.“

„Panejo.“

Ryan poslouchal a jedl zmrzlinu.

„Jasně že se Klapec rozkládal zvenčí. Jestliže byl zmrazený, vnější povrch se zahřál rychleji než vnitřek.“

„Co je ta Havershamova věc?“

„Haversova. Díky tisícinásobnému zvětšení skenovacího elektronového mikroskopu jsem si všimla prasklin v tunýlcích v Klapecově kosti. Nemohla jsem pochopit, co je způsobilo.“

„A teď už to chápete.“

„Co se stane, když se voda ochladí?“

„Vylezete ze sprchy.“

To jsem ignorovala.

„Většina tekutin se smršťuje. Stejně tak voda, dokud nedosáhne asi čtyř stupňů Celsia. Pak se začíná rozpínat. Ve zmrzlém stavu expanduje zhruba o devět procent.“

„A jak to souvisí s naším případem?“

„Mikroskopické fraktury Klapecovy kosti způsobil tlak, který vytvořily ledové krystaly uvnitř Haversových kanálků.“

„Chcete říct, že Klapec byl jako rampouch, když ho tam pohodili?“

„Vrah musel mít jeho tělo nějakou dobu v mrazáku.“

Slidellovi to sepulo.

„Což znamená, že Klapce mohl zemřít hodně dlouho předtím, než ho Funderburke našel u jezera Wylie.“

„Klidně i v září, když se podle Gunthera hádal s Rickem Nelsonem. Kde byl tenkrát Finney?“

„Sám doma. A Lingo jezdil sem a tam po celém státě.“

„Má Finney doma mrazák?“

„Vsaď te se, o co chcete, že to zjistím.“

„Jenomže se tím stejně nepotvrdí, že vrahem je Lingo nebo Finney.“

„Ale víme, že mohl umřít mnohem dřív. A to je důležité.“

Slyšela jsem přidušený nádech, pak zavrčení.

„Doufám, že jste jen zíval.“

„Včera v noci jsem nezamhouřil oka. Už pár hodin jedu na doraz. Budete zítra u sebe v laboratoři?“

„Tyrell mě vyhodil.“

„Tak to ani náhodou.“

Pověděla jsem mu o telefonátu Allison Stallingsové.

„Však ono se to srovná.“

„Možná. Tyrell je pořád naštvaný kvůli mému televiznímu výstupu s Lingem. Prozatím se budu radši držet zpátky.“

„Já věděl, že ta vypočítavá mrcha bude dělat problémy. No nic, tohle bylo vážně dobrý, paní doktorko.“

Zavěsila jsem a – ano, přesně tak – začala chodit po kuchyni. Byla jsem z toho vyšetřování otrávená, cítila jsem vinu za Finneyho smrt a znervózňovala mě přítomnost nečekaného hosta v domě.

Zrovna jsem na policičkách v lednici hledala známky nežádoucích forem života, když se host znovu objevil. Tentokrát měl na nohou tenisky, na sobě kraťasy a tričko se zelenou ještěrkou.

„Jdeš si zaběhat?“

Kozo. Jasně že si jde zaběhat.

„Jsem ráda, že jsi našel to oblečení.“

„Jsem rád, že jsem si ho tady nechal.“

Nastalo trapné ticho.

„Kdy odlétáš zpátky do Montrealu?“ zeptala jsem se.

„Zatím to vypadá, že v neděli.“

„Vracíš se do Sheratonu?“

„To bych mohl.“ Smutný obličej.

Zaváhala jsem. A proč ne? Totéž bys přece udělala pro každého starého přítele, ne?

„Můžeš zůstat tady.“

Velký ryanovský úsměv. „Budu vařit.“

Taky jsem se usmála. „To mám na ch –“ místo chlapech jsem radši řekla: „– kamarádech ráda.“

Ryan se mě zeptal, jestli se nechci proběhnout s ním. Odmítla jsem.

Skrz kuchyňské okno jsem se dívala, jak lehce kráčí, aniž by se mu svaly na dlouhých nohou napnuly.

Vzpomněla jsem si, jak se ty nohy proplétaly s mými.

Můj žaludek udělal přemet.

Ach jo.

Musela jsem něco podniknout. Ale co? Nechtěla jsem ještě víc rozlítit Tyrella tím, že se objevím v úřadu soudního lékaře. Slidell si hodil šlofíka.

Zkusila jsem známkovat cvičení studentů ze semináře soudní antropologie.

Nedokázala jsem se soustředit.

Zkusila jsem si připravit podklady pro příští přednášku.

Taky to nezabralo.

Zavolat Katy?

Tenhle hovor už dost dlouho odkládám.

Vytočila jsem číslo. Dostala se do hlasové schránky. To si s sebou nevzala do Buncombe telefon? Nebo v horách není signál? Ještě je našťvaná?

Zrovna jsem sbírala špinavé prádlo, když jsem si všimla Ryana, jak kráčí po příjezdové cestě, tričko přilepené k tělu, tvář zrudlou námahou. Mluvil do mobilu. Bylo znát, že je vyvedený z míry.

Ryan zabočil za roh domu a zmizel mi z dohledu.

Aniž bych přemýšlela o tom, co dělám, přesunula jsem se k zadnímu vchodu.

„Já vím, zlato.“

Ryan mluvil anglicky, ne francouzsky. Lutetia?

V prsou mi rozkvetl studený květ.

„Tak to prostě musí být.“

Zadržela jsem dech a naklonila se ještě blíže ke dveřím.

Pauza.

„Ne.“

Mnohem delší pauza. Cvakla klika.

Uskočila jsem zpátky a popadla do náručí odhozené prádlo.

Ryan prošel dveřmi. Setkal se s mým pohledem. Naštvaně mávl volnou rukou.

„Ani nápad,“ řekl do telefonu.

Lily, pronesl šepem.

„Promluvíme si později.“

Zacvakl víčko a připnul si mobil k opasku.

„Problém?“ zeptala jsem se naprosto ledabyle.

„*Lily* chce jet do Banffu. Jenomže je v podmínce a nesmí opustit Quebec.“

„To je mi líto.“

„Ty za to nemůžeš.“ Při pohledu na podprsenky a kalhotky, které jsem si tiskla k hrudi, se usmál. „Plánuješ výprodej v garáži?“

„Já nikdy nedělám výprodej v garáži.“

„Ty tanga s leopardím vzorem si nech. Vždycky byly moje nejoblíbenější.“

Cítila jsem, jak rudnu.

„Vadilo by ti, kdybych použil tvou koupelnu?“

„Jen běž. Potřebuješ něco?“

Ryan se chlípně zaculil.

Moje útroby se rozhodly pro dvojité salto.

Podívala jsem se na hodiny. Půl třetí. Dobrý bože, co budeme celé odpoledne dělat?

Vzpomněla jsem si na hádku s Katy a něco mě napadlo. Bude to vyžadovat trochu soustředění a mohlo by to odčerpat mou neklidnou energii. A taky tím udržím svého hosta na neutrální půdě.

Rukou jsem ukázala na Ryanovo tričko. „Ty vážně nevíš, kdo jsou *Mrtví mlíkaři*?“

Ryan zavrtěl hlavou.

„Moje dcera tvrdí, že jsem příšerná, protože neznám moderní rockovou muziku.“

„A jsi?“

„*Příšerná* je trošku silné slovo.“

„Děti jsou kruté.“

„Tyrell mě vykopnul,“ pokračovala jsem. „Slidell si vybírá zasloužený odpočinek.“

„Tak to bychom ho neměli rušit.“

„Určitě ne. Až se vysprchuješ, můžeme si na internetu najít, kdo jsou *Mlíkaři*.“

Upažila jsem popcorn, abych navodila slavnostní atmosféru.

S Ryanem jsme se dozvěděli, že Mrtví mlíkaři jsou satirická punková skupina, jejíž první oficiální album s názvem *Velká ještěrka na mém dvoře* vyšlo v roce 1985.

„Takže tvoje tričko je vlastně klasika,“ prohlásila jsem.

„Třeba bych ho mohl výhodně střelit ve starožitnictví.“

Hlavou mi proletěl obraz April Pinderové.

„Znáš *Cheeky Girls*?“ zeptala jsem se.

„Drzá holky? Rád bych,“ odpověděl Ryan a teatrálně na mě zamrkal. Obrátila jsem oči v sloup způsobem, který si zasluhoval uvedení do síně slávy.

Dozvěděli jsme se, že *Cheeky Girls* jsou dvojčata narozená v Rumunsku – Gabriela a Monica Irimiaovy. Jejich první singl „Drzá písnička (plácni mě po zadku)“ byl pět neděl mezi pěti nejhranějšími songy v britské hitparádě. Podle hlasování na Channel 4 ho následně zvolili nejhorší popovou nahrávkou všech dob.

„Ten text chci vidět,“ prohlásil Ryan, když si přečetl název skladby.

Našli jsme stránky s rock-and-rollovými texty a já jela kurzorem dolů, až jsem se zastavila na *Cheeky Girls*.

„Laciný trik!“ zvolal Ryan.

„Co jsem provedla?“

„*Chci, abys mě chtěl*,“ zpíval Ryan. Falešně.

„Snažíš se mi namluvit, že hraješ na kytaru?“

Ryan ukázal na název jiné skupiny. *Cheap Trick*. Laciný trik.

„Tyhle kluky mám rád,“ rozplýval se.

Nikdy jsem to jméno neslyšela.

„Jestli Katy řekla příšerná, tak byla ještě hodně shovívavá,“ ozval se vyčítavě Ryan.

Přešla jsem na internetovou stránku kapely.

A cítila, jak se mi nadledvinky rozběhly na plné obrátky.

„*Cheap Trick* funguje od sedmdesátých let. Alba ‚*Dream Police*‘ a ‚*The House is Rockin*‘. Znáš tu Colbertovu show na Comedy Central? *Cheap Trick* napsali a nazpívali titulní písničku. A uslyšíš je i v sitcomu *That 70's Show*.“

Ryanův hlas jsem stěží vnímala. V hlavě mi bouchaly salvy jako při ohňostroji.

Rinaldiho telefonát Slidellovi, když mu sděloval údaje o svém informátorovi.

Rinaldiho kódované poznámky. RN. CTK.

Glenn Evans stojící po boku svého šéfa na schodech před soudní budovou.

„*Jede se na mejdan*,“ prozpěvoval si Ryan.

Má pozornost ulpívala na muži svírajícím černobíle kostkovanou kytaru ve tvaru zvířete, které zrovna skončilo pod koly nákladáku. Popisek ho identifikoval jako Ricka Nielsena, vedoucího kytaristu skupiny.

Ryan si můj zájem špatně vyložil. „To je kytara Hamer Explorer z osmasedmdesátého. Nádherná.“

Jindy by mě Ryanovy detailní znalosti o kytarách zaujaly. Dneska ne.

Zírala jsem na Nielsena a nemohla věřit svým očím. Vysoké, široké lícní kosti. Oči posazené blízko u sebe. Ostře řezaná čelist. Vystupující brada. Baseballová čepice.

Podle Slidella popsal Vince Gunther Klapcovova agresivního zákazníka jako Ricka Nelsona v baseballové čepici.

Neřekl Rinaldi ve skutečnosti Rick Nielsen? Nielsenova podoba s Glennem Evansem byla ohromující. Mohlo se stát, že Slidell jen Rinaldimu špatně rozuměl? Člověk Guntherova věku by pravděpodobně znal fungující kapelu, jako je *Cheap Trick*, a ne mrtvý idol ze šedesátých let.

„Rick Nielsen,“ řekla jsem a ukázala na obrazovku. „Nosí často baseballovou čepici?“

„Pořád.“ Ryan si všiml napětí v mém hlase. „Proč se ptáš?“

Svěřila jsem se mu se svým myšlenkovým pochodem.

„Tak to by mohla být pořádná rána,“ vydechl.

„Než s tím budu Slidella otravovat, musím si být jistá.“

S Ryanem jsme pak prohlíželi tucty dalších obrázků. Fotky z koncertů. Přebaly desek. Propagační snímky.

Zabralo nám to hodinu. Opřela jsem se na židli. Zapůsobilo to na mě, ale stále jsem ještě pochybovala. Glenn Evans se každopádně podobal Ricku Nielsenovi. Ale co když je to jen shoda okolností?

Blbost, řekla jsem si v duchu. To není možné.

Vytočila jsem číslo.

Kupodivu Slidell telefon zvedl.

„Co je?“ vyštěkl.

Vysvětlila jsem mu podobu mezi Rickem Nielsenem a Glennem Evansem.

„Je možné, že jste Rinaldimu špatně rozuměl?“ zeptala jsem se.

Slidell vydal jeden ze svých chrčivých zvuků. Představila jsem si ho, jak sedí na kraji postele ve spodním prádle a pokouší se probrat. Nebyl to pěkný obrázek.

„Co když je ve skutečnosti ten agresivní kunčoft Glenn Evans?“ Pak mi došlo ještě něco dalšího. „Do prdele. CTK třeba vůbec není kód letiště. Možná je to Rinaldiho zkratka pro *Cheap Trick*.“

Slidell promluvil. Přerušila jsem ho.

„Co když měl Rinaldi telefonní číslo na Linga, protože hledal Evanse?“ Slidell o tom uvažoval.

„Na dobu, kdy někdo pohodil Klapecovo tělo u jezera, má Evans alibi. A totéž platí pro den, kdy se Klapec pohádal se zákazníkem a zmizel.“

Na to jsem neměla odpověď.

„Trošku jsem si Evanse a Linga proklepnul. Oba jsou čisti jako vikářova prdel. Žádné drogy, žádné děvky ani malé holčičky. Krom toho, jaký by měl motiv?“

Začala jsem házet jeden návrh za druhým, ale sama jsem nebyla tak úplně přesvědčená.

„Možná je Evans homosexuál a skrývá to. Možná si vybral Klapce, jenomže se to podělalo a Klapce to odskákal.“

„A mefistofelský motiv?“

Byla jsem příliš vybuzená, aby mě překvapil Slidellův odkaz na *Fausta*.

„Možná je Evans příslušníkem nějakého kultu.“

„A možná za úplňku běhá s nahou prdelí po poli. Uvažujte. Evans pracuje pro Linga, který baží po moci, mlátí o stůl biblí a moc rád se na sebe kouká v televizi. Toho chlapa nenávidí spousta lidí. Jestli si jeho pobočník pohrává se Satanem, tak by se to asi těžko ututlalo.“

Ani na to jsem neměla odpověď.

„No a protože mě nenecháte vyspat, vrátím se teď na ústředí.“

35

„Co říkal?“ Ryan pořád ještě seděl u počítače. Z reproduktorů řvala punková muzika. Anebo to byl heavy metal?

„Nepřesvědčila jsem ho. Ježíšikriste, nemůžeš to ztišit?“

„A co by sis ráda poslechla?“

„Ta muzika je v pohodě. Jen uber hlasitost, asi tak o miliardu decibelů.“

„Vážně, co se ti líbí?“

„Budeš se mi smát.“

„Nebudu. Teda, pokud neřekneš Abba. No tak, vyber jedno ze svých cédéček. Máš přece cédéčka?“

„Jasně že mám cédéčka.“

„Tak jedno přines.“

„Proboha živého.“

Přejela jsem prstem po polici s nahrávkami, jednu vybrala a podala ji Ryanovi.

„Ano! Kanad'an.“

„To jsem nevěděla.“

Nesouhlasný pohled. „Neil Young nám vynahradí absenci tyčinek Dove na kanadském trhu.“

Ryan zasunul disk do počítače.

Nejprve se ozvala akustická kytara, pak známý nosový tenor.

Výlet do uličky vzpomínek. Pete v bílých kalhotách od mariňácké uniformy. V džínách, jak hraje na dvorku s Katy kriket. V kostkovaných kalhotách flanelového pyžama, jak se dívá na televizi.

Tohle bylo Peteovo nejoblíbenější album.

Někde na opuštěné dálnici...

Prohlížela jsem si obal. Havran osvětlený zezadu oranžovo-červeným západem slunce.

Anebo je to tančící domorodec v obleku s třásněmi?

Čaroděj?

A znovu dokola. Podprahové šeptání, které ne a ne přestat.

Čaroděj? Pete?

Ona a její Harley-Davidson...

Obrátila jsem obal a podívala se na název. *Harvest Moon*.
Úrodný měsíc.

Šepot se změnil v řev v oblasti předního mozku.

„Krucinál fagot.“

Ryan cukl hlavou. „Co je?“

„Pořád mi na Evansovi něco nesedělo a teď jsem na to přišla.“
Stejně jako před chvílí jsem popadla telefon a vytočila číslo. Stejně jako před chvílí Slidell hovor přijal. Ukázala jsem na počítač a Ryan stáhl zvuk.

„Klapecovi bydlí v okrese Onslow, je to tak? Ve městě Half Moon.“

„No a co?“

„Právě jsem si vzpomněla. Nemůžu uvěřit, že mi to až doteď unikalo. Já v Onslow byla, to město znám. Prostě jsem jenom zapomněla, že si na něj pamatuju.“

Byla jsem tak vyvedená z míry, že jsem blábolila nesmysly.

Ryan mi gestem naznačil, abych se nadechla.

Udělala jsem to. A začala znovu od začátku.

„Když jste Evanse vyslýchal na Rinaldiho pohřbu, tak o Jimmym Klapecovi mluvil jako o křupanovi, co sem spadl z měsíce. Chápala jsem to jako urážku, ale moje podvědomí si to zapamatovalo.“

„Vaše co?“

„Evans to myslel doslova. Z měsíce. A to město se jmenuje Half Moon – Půlměsíc. Leží na dálnici dvě stě padesát osm, na sever od Camp Lejeune a Jacksonville. Klapecovi tam bydlí. Jestli se Evans nikdy s Jimmym Klapecem nesetkal, jak mohl znát jeho rodné město?“

„Hajzl zsranej.“

Pár vteřin jsem naslouchala Slidellovu dechu. Potom zamlaskal.
„Jenomže na tohle povolení k prohlídce nedostanu.“

„Jak to víte?“

„Už jsem to zkoušel. Odpálkovali mě. Prokurátor tvrdí, že jsou to všechno jenom nepřímé důkazy. A kromě toho, Evans má alibi. Sice to nebylo řečeno naplno, ale svou roli hraje i skutečnost, že dělá do politiky. Prokurátor nechce strkat hlavu do sršního hnízda, dokud nebude mít v ruce pušku s kouřící hlavní.“

Slidell měl pravdu. Half Moon. Podoba s Rickem Nielsenem. Lingovo číslo v Rinaldiho zápisníku. Všechno jsou to spekulace. Zatím jsme nenašli nic, co by prokázalo motiv nebo příležitost. A Evans má svědky, kteří mu potvrdí alibi na září i na říjen.

Chvilí jsem přemýšlela.

„Zjišťoval jste něco o Evansově autě?“

„Jo, čekám, až se mi ozvou. Mimochodem, Klapce obvinili. Našli tu pistoli. Vedoucí motelu potvrdil Klapcovu výpověď a bezpečnostní kamera ho zaznamenala, jak se dnes v noci ve dvanáct dvacet sedm ubytoval. A přiznání nemá trhlinu. Zdá se, že ten patetickéj blbec mluvil pravdu.“

Ryan stále ještě brouzдал po internetové stránce kapely Cheap Trick, i když zvuk měl stažený. Když viděl výraz mé tváře, natáhl se a vzal mě za ruku.

„Průšvih?“

„Pořád vidím Klapce ve výslechové místnosti. Za prvé, ztratil syna. A za druhé, nejspíš zabil nevinného muže.“

„Opravdu si myslíš, že Lingův poskok je ten pravý?“

Zvedla jsem otráveně ruce a shrnula mu všechny nepřímé důkazy, o kterých jsem právě diskutovala se Slidellem. „A Evans má alibi.“

„Tak ho zpochybníme.“

„Muž, který našel Klapcovo tělo, vypověděl, že tělo objevil devátého října ráno. Evans byl v Greensboro.“

„To teď necháme být. Tys říkala, že Klapce mohli klidně zabít i dřív a strčit ho do mrazáku.“

„Ano.“

„Na jak dlouho?“

„To nevím.“ Tuhle větu říkám poslední dobou moc často. „Ale naposledy viděli Klapce živého devětadvacátého září.“

„Kdo ho viděl?“

„Vince Gunther.“

„Kolega prostitut.“

Přsvědčila jsem.

„Dá se Guntherovi věřit?“

„Rinaldi mu nejspíš věřil. Z jeho poznámek vyplývá, že se mu chystal dát pět set dolarů za informaci o Klapcově vrahovi.“

„Co na to Slidell?“

„Gunthera jsme osobně vůbec nevyslyšali.“

„To je pravda. Gunther je v čudu. Pořád se o něm nic neví?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ale mluvili jsme s April Pinderovou, Guntherovou bývalou přítelkyní. Její verze potvrzuje naše podezření o hádce s tím Rickym Nielsenem nebo Nelsonem a následném Klapcově zmizení. Vyplývá z toho, že Klapce byl opravdu naposledy spatřen živý devětadvacátého září.“

„A co Pinderová? Je spolehlivá?“

Pokývala jsem roztaženými prsty. Možná ano, možná ne.

„Je možné, že by Gunthera kryla?“

„Pochybuj. Je na něj pekelně našťavaná. Zaplatila mu kauci a Gunther se na ni vykašlal.“

Viděla jsem Ryanovi na očích, že přemýšlí.

„V čem výpověď Pinderové potvrzuje Guntherovu verzi?“

Převyprávěla jsem mu, co Pinderová říkala o Guntherovi a o večeru, kdy ho propustili z vězení. Dívali se na televizi a Gunther přitom prohlásil, že ten den viděl Klapce, jak se hádá s oním Rickem Nelsonem nebo Nielsenem.

„Ten den byl Evans taky mimo město?“

„Účastnil se kampaně, se kterou jezdili po celém státě.“

„A je si svými časovými údaji jistý?“

„Velmi.“

„A Pinderová?“

„Zdá se, že jo. Ale kdo ví? Na génia nevypadá.“

„Nevadí, pusinko. Máme tady k dispozici jeden dobrý prostředek, jak to zjistit.“

„Vážně?“ zeptala jsem se a cukrárenské oslovení nechala bez komentáře.

Ryan stiskl několik kláves, pohlédl na obrazovku. Znovu něco napsal.

„No to mě podrž,“ vydechl a ukázal na řádek bílého textu v černém rámečku. „Tohle se ti bude líbit.“

V rámečku byl uvedený seznam všech vystoupení kapely Cheap Trick; živé koncerty, vystoupení v televizi a v rozhlasu. Byly tam i odkazy na všechna možná interview.

Přečetla jsem si řádek, na který Ryan ukazoval.

Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila význam té věty.

Když mi to došlo, nadechla jsem se.

„Cheap Trick se objevili v pořadu na kanále HBO sedmadvacátého a osmadvacátého září. Byl to dvoudílný seriál o rockerech sedmdesátých a osmdesátých let,“ řekl Ryan.

„Takže Pinderová si to datum spletla. Cheap Trick nebyli v televizi devětadvacátého.“ Přemýšlela jsem nahlas. „Gunthera zatkl osmadvacátého. Takže ten večer se doma na televizi dívat nemohl. Muselo to tedy být sedmadvacátého, den předtím, než ho zabásli.“

„Má Evans alibi na sedmadvacátého?“ zeptal se Ryan.

„Prokristapána.“

Byla jsem tak rozrušená, že jsem musela Slidellovo číslo vytřukat dvakrát. Stejně to bylo fuk. Můj hovor byl přesměrován do hlasové schránky.

„Máme ho,“ pronesla jsem. „Klapec byl naposled spatřen živý sedmadvacátého září, ne devětadvacátého. Zjistěte, kde byl ten den Evans. Zavolejte mi.“

Zavěsila jsem.

„To bylo dobrý,“ pochválila jsem Ryana a plácla si s ním roztaženou dlaní.

Věnoval mi úsměv široký jako Rio Grande.

Vteřiny ubíhaly. Hodiny. Věky.

Okusovala jsem si kůžičku u nehtu palce. Vstala jsem a začala chodit sem tam. Sedla jsem si. Zase okusovala.

Telefon stále mlčel.

„Kde sakra je?“

Ryan pokrčil rameny. Snědl hrst popcornu. Pokračoval v surfování po internetu.

„Nedrob mi na klávesnici.“

„Ano, madam.“

„A nekapej mi tam máslo.“

Podívala jsem se na hodiny. Od chvíle, kdy jsem nechala Slidellovi vzkaz, uplynulo už dvacet minut.

„Co kdybych tu stránku Slidellovi odfaxovala? Můžeš mi to vytisknout?“

Zbytečné, ale aspoň jsem měla co dělat.

Ryan se vrátil na stránku Cheap Triek, vytiskl ji a papír mi podal. Při pohledu na ten list jsem si vzpomněla na Rinaldiho poznámky. Další smysluplná činnost.

Vytáhla jsem ty papíry z kufříku a vrátila se do pracovny.

„Podívej se na tohle,“ řekla jsem. „Teď to všechno dává smysl.“

Ryan sebou žuchnul vedle mě na gauč.

JK 29/9. NSŽ s RN podle VG. RN-AKN. CTK. TV. 9/10-11/10? CFT 10. 500.

„Podle Vince Gunthera byl Jimmy Klapec naposledy spatřen živý s Rickem Nielsenem devětadvacátého září. Rick Nielsen – akné. Gunther si té podoby všiml, když viděl Cheap Triek, tedy CTK, v televizi. Časové rozmezí od devátého do jedenáctého října je doba, kdy našli Klapce. Rinaldi se měl setkat s Guntherem v CFT – Cabo Fish Taco v deset hodin a nesl mu pět set dolarů.“

Potichu jsme si s Ryanem četli poslední řádek šifrovaného zápisu.

RN = ABL = GYE. Greensboro. 9/10. 555-7038. CTK-TV-27/9.

VG, VAZBA 28/9 – 29/9.

GYE 27/9?

„Rick Nielsen rovná se asistent Boyce Linga rovná se Glenn Yardley Evans. Rinaldi volal do Lingovy kanceláře a Evans mu pověděl, že byl devátého října, tedy v den, kdy našli Klapcovo tělo, se šéfem v Greensboro.“

„Rinaldi musel vědět, že s těmi zářijovými daty něco nehraje. Cheap Trick se objevili v televizi sedmadvacátého a osmadvacátého. Vince Gunther byl osmadvacátého ve vazbě, takže Rinaldi věděl, že nemohl ten den vidět Nielsena, a tudíž ani Klapce.“

„Takže April Pinderová si spletla data. Ten pizzový večírek měli den předtím, než vytáhla Gunthera z basy, a ne den poté.“

„A Evans na tenhle den možná nemá alibi.“

„Prokristapána, Ryane. Rinaldimu tohle všechno asi došlo. Evans zjistil, že to ví.“

Prsty jsem měla sevřené tak pevně, že mi nehty vyrývaly do dlaní pŕlměsíčky.

„Evans ho zabil.“

Telefon se rozeřval.

Skočila jsem po něm.

Slidell mluvil stejně rozrušeně jako já. „Sedmadvacátého byl Evans v Charlotte.“

Začala jsem mluvit. Slidell mě přerušil.

„Má bílý chevrolet tahoe.“

„Krucinál.“

„Soudce to konečně podepsal. Jedeme tam.“

„Chci u toho být.“

„Věděl jsem, že to řeknete.“

Čekala jsem.

„Jenom vy.“

„Kdy?“

„Hned.“

36

„**K**de máte auto?“

Slidell prudce odbočil vpravo z vjezdu do Sharon Hall a gumy hlasitě zaskřípěly.

„Ryan si ho vzal. Jel se odhlásit z hotelu.“

Očekávala jsem nějakou peprnou poznámku o mém sexuálním životě. Slidell žádnou neudělal.

„Vyříd'te mu, ať si to nebere osobně. Prokurátor to chce zatím ututlat. Má pocit, že nás pozoruje celý svět.“

Ačkoli Ryanův názor by nám při prohlídce Evansova bytu určitě přišel vhod, Slidellovo rozhodnutí jsem chápala. Vzhledem k Lingově postavení by nás opravdu sledovalo hodně očí. Možná i CNN a FOX.

„Je Evans doma?“

Slidell zavrtěl hlavou. „Pronajímá si domek na pozemku jakési Gracie-Lee Widgetové. No řekněte, co je to sakra za jméno?“

Pohybem ruky jsem Slidella vybídla, aby pokračoval.

„Tahle Gracie-Lee tvrdí, že Evans ve čtvrtek večer pracuje a domů jezdí až kolem deváté. Z prohlídky sice není moc na větví, ale když prý ukážeme povolení, pustí nás dovnitř.“

Evans bydlel v Plaza-Midwood, čtvrti točitých uliček, vysokých stromů a skromných bungalovů z přelomu století. Už jsem tam byla mnohokrát. Tahle oblast leží na půli cesty mezi horní částí města a kampusem Severokarolínské univerzity a mezi nedostatečně placenými zaměstnanci univerzity se těší velké oblibě.

Slidell vjel na Shamrock Road, odbočil vpravo do krátké slepé uličky a zaparkoval před nízkým venkovským domem se šikmou střechou, hnědými štukovými stěnami a zelenými okenicemi. Na

dlouhé přední verandě stála houpací křesla a z košů viselo kapradí, které mělo nejlepších léta už dávno za sebou.

Vystoupili jsme a vyšli nahoru po schodech. Slidell zazvonil.

Trvalo tak asi deset let, než se dveře otevřely. Okamžitě jsem pochopila proč.

Chomáčky bílých vlasů rámovaly obličej Gracie-Lee Widgetové zbrázděný tisícem vrásek. Vtažené rty prozrazovaly bezzubá ústa. Věk ovšem nebyl na té ženě to nejpozoruhodnější.

Gracie-Lee měla jen jednu ruku. Ano. Žádné další končetiny. Levé rameno bylo vybavené důmyslným přístrojem, z jehož konce trčely dva protilehlé háky, a seděla na elektrickém invalidním vozíku, který připomínal dekoraci z *Hvězdných válek*. Kostkovaný pléd jí zakrýval klín a dva pahýly končící v polovině stehén.

Gracie-Lee si nás změřila od hlavy k patě a očividně nebyla šťastím bez sebe.

„Detektiv Slidell.“ Slidell jí ukázal odznak. „Mluvili jsme spolu po telefonu.“

„Nemusíte se mi připomínat.“

Gracie-Lee chňapla po odznaku. Přitáhla si ho blíž k obličej. Vydala zvuk připomínající tss. Vrátila mu ho.

Slidell vyndal povolení k prohlídce. Gracie-Lee mávla rukou, jako by odháněla mouchy z dortu.

„Pan Evans tu není.“

„To není problém.“

„Nesluší se lézt někomu do domu.“

Slidell natáhl ruku. „Budeme opravdu opatrní.“

Gracie-Lee se nepohnula.

„Paní?“

„Tss.“ Jeden hák se zvedl a hodil Slidellovi do dlaně klíč.

„A ne abyste tomu milému mladíkovi něco poničili.“

S těmito slovy Gracie-Lee zmáčkla tlačítko na opěrce pro ruce. Vozík se otočil a dveře se zabouchly.

Scházeli jsme po schodech a Slidell vrtěl hlavou. „Zaplat'pánbůh, že na něco takovýho nemusím čučet nad krocanem každý rok na Díkůvzdání.“

„Je stará.“

„Je slizká jako had.“

Evansův domek byl jednopatrový a stál za trávníkem na konci štěrkové cesty. Dvojaráž dole, obytné místnosti nahoře. Do prvního poschodí se šlo po venkovním dřevěném schodišti.

Vzadu na pozemku rostla staříčká myrta. Ačkoli už se rychle smrákalo, skrz lístky bylo vidět ohromný široký trávník.

„No není to sranda? Evans bydlí hned vedle charlottskeho Country klubu.“

Slidellův hlas byl plný pohrdání. Vůči golfu? Protože on sám žije na špatné straně hřiště? Vůči zazobancům, kteří mají tu výhodu, že se mohou stát členy klubu?

Mlčela jsem.

Obešli jsme jezírko s kapry koi, plné zelených řas. Cihlový květináč přetékáající uschlými listy. Koupadlo pro ptáky, rozbité na dva kusy.

Cestou Slidell položil ruku na pažbu pistole. Očima zkoumal okolí. Napětí krčních svalů prozrazovalo, že pozorně poslouchá.

U domku pokývl dlaní dolů. Vnímala jsem řeč jeho těla a ztuhla jsem.

Skrz špinavé okno jsem viděla, že v garáži stojí jen zahradnické nářadí, dřevěný žebřík a zahradní nábytek z tepaného železa. Na protější stěně byly otevřené dveře, které vedly patrně do malé dílny nebo skladiště.

„Žádný chevy tahoe tu není,“ zamumlal Slidell, spíš pro sebe než pro mě.

„Kde jsou technici od kriminálky?“

„Jsou na cestě.“

Typický Slidell. Místo činu si nejradši okoukne nejdřív sám.

Slidell se přesunul ke schodišti, ale patrně spatřil něco, co se mu nezamlouvalo. Dřepl si a prohlížel první schod. Pak vstal, zvedl nohu a došlápl až na druhý.

Pohlédla jsem dolů.

Přes první stupínek byl natažený drát. Přikývla jsem na znamení, že jsem si té pastičky taky všimla.

Na horní podestě mě Slidell dalším gestem ruky zastavil. Pak zabouchal na dveře. „Glenné Evansi?“

Někde velmi daleko zahvízdal vlak.

„Tady policie Charlotte-Mecklenburg. Mám povolení k prohlídce tohoto domu.“

Nic se nedělo.

Slidell vytáhl pistoli a nahnul se blíž ke dveřím. Otočil hlavu nalevo, pak napravo, ustoupil a znovu zabušil.

„Mám klíč, pane Evansi. Jdu dovnitř.“

Dveře se bez problémů otevřely.

Všechny rolety byly spuštěné. Prkenná podlaha vrzala, jinak bylo všude тихо jako v hrobě. Slidell otočil vypínačem na stěně.

Kuchyně byla zařízená v moderním evropském stylu. Černo-bílé dlaždice na podlaze. Elegantní černé skříňky se spoustou skla. Nerezové spotřebiče.

Žádný mrazák, do kterého by se vešlo tělo.

„Zůstaňte tady,“ sykl ostře.

Svého glocka sevřel v obou rukou těsně u nosu a kráčel přímo k otevřeným dveřím naproti vchodu. Pak přitiskl záda ke zdi. Vyrazila jsem za ním.

Slidell se po mně ohnal a věnoval mi jeden upřený pohled. Zvedla jsem souhlasně ruce. Ani se nehnu.

Slidell zmizel ve dveřích.

Vykukovala jsem za zárubeň. Tma.

Stáhla jsem se zpátky a čekala. Bylo naprosté ticho. Cítila jsem, jak mi srdce prudce buší a stoupá do krku.

Nakonec se rozsvítilo i druhé světlo.

„Čistý vzduch,“ prohlásil Slidell.

Vstoupila jsem z kuchyně do krátké chodby. Nalevo, napravo i naproti byly dveře. Slidell zrovna vytahoval zásuvky u protější stěny. Došla jsem k němu.

„Opravdový palác, co?“ Slidellův tón byl opět naladěn do ironie. „Obývací, ložnice, kuchyně, koupelna. Lingo svůj personál nepřepílá.“

Rozhlédla jsem se kolem.

Tenhle byt nastavoval zcela nový standard strohosti zařízení. Běžové stěny, nábytek, závěsy a koberec. Bílý strop a dřevěné obložení. Žádné tácky ani polštářky. Žádné momentky psů, ani

kamarádů ve směšných kloboučcích. Žádné trofeje, fotografie, suvenýry ani umělecké předměty.

Zpoza pohovky vykukovala mosazná stojací lampa. Televize s plochou obrazovkou zabírala horní regál v sadě zapuštěných polic. Slidell je zrovna prohledával. Napravo stála skříň se zásuvkami.

Na policích pod televizí byla uložena dévédéčka ve vyrovnaných řadách. Navlékla jsem si latexové rukavice, přistoupila k nim a začala pročitat jejich názvy.

Matrix. Gladiátor. Patriot. Hvězdná pěchota. Tři díly o Jasonu Bourneovi.

„Evans má rád akci,“ poznamenala jsem.

Slidell práskl šuplíkem a vytáhl další. Rukou v rukavici ho prohrábl.

Otevřela jsem skříňku. Alkohol.

„Abstinent tedy není.“ Prohlédla jsem si viněty. Skotská Johny Walker Blue Label. Triadvacetiletý bourbon Evan Williams. Vodka Belvedere. „Za chlast mu teda peněz líto není.“

Rozhlédla jsem se. Slidell klečel u spodní zásuvky. Jelikož jsem neviděla nic zajímavého, přesunula jsem se do koupelny.

Čistá. Staromódní umyvadlo s nohou a skříňka. Černý igelitový závěs ve sprše. Černo-bílé dlaždičky.

Na umyvadle ležel kartáč z kancích štětín, holicí strojek Bic, tuba gelu na holení Aveeno a elektrický zubní kartáček zastrčený v nabíječce.

Toaletní skříňka obsahovala obvyklé položky. Zubní nitě. Zubní pastu. Aspirin. Živočišné uhlí. Nosní sprej. Obvazy. Lahvička šamponu proti lupům ležela na kraji vany. Z držáku sprchy viselo mýdlo na provázku.

Slidell dupal po chodbě. Odebrala jsem se za ním do ložnice.

Tady se Evans přece jen trochu rozparádil. Stěny si dal vymalovat načerveno a na běžový koberec, který sahal od stěny ke stěně, přihodil ještě imitaci zebřího vzoru. Matraci zakrývalo prostěradlo z černého saténu a funkci čela postele plnila pověšená leopardi kůže. Zbytek místnosti zabíraly dva noční stolky a kovový vozík, na němž stála další televize s plochou obrazovkou.

„Blbec. Radši se měl držet té běžové jako v obýváku.“

Projednou byla Slidellova poznámka ohledně vkusu docela trefná.

Slidell odšoupl dvířka skříně a začal se hrabat v oblečení. Já otevřela zásuvku u bližšího nočního stolku.

„Koukněte na to,“ řekla jsem.

Slidell ke mně došel. Ukázala jsem na malý balíček s obrázkem vlasaté ženy na koni.

„Vroubkované kondomy pro drsné jezdce,“ četl Slidell. „Takže náš chlapec je kanec.“

„Anebo by chtěl být. Chybí nějaké?“

Slidell počítal. Přikývl. Vrátil se ke skříní.

Po pár vteřinách se ozvalo: „Helemese.“

Otočila jsem se.

„Koukněte, co náš drsný jezdec schovává u fuseklí.“

Slidell držel v ruce krabici od bot. V ní byl asi tucet dévédéček. Přčetl nahlas několik názvů.

Orgasmus v chlapecké škole. Klučičí grupáč. Černý hřebec.

Slidell se na mě podíval. Jeden koutek úst se mu lehce vlnil v potměšilém úsměvu.

„Takže Evans to koulí za ten druhý tým. Myslím, že pokud jde o motiv, máme vystaráno.“

Slidell odhodil krabici na postel a zahákl palce za opasek. „V kuchyni není na mrazák místo. Kam ho ten sráč mohl schovat?“

„V garáži jsou ještě jedny dveře.“

„To sakra jsou.“ Slidell koukl na hodinky. „Mrknem se tam.“

Slidell dusal dolů ze schodů. Já šla za ním poněkud opatrnějším tempem.

Venku už byla tma a myrta stála jako rozedraná bariéra mezi dvorem paní Widgetové a golfovým hřištěm. V hlavním domě, který vypadal jako tísnivý bunkr, nesvítilo žádné světlo.

Garáž byla odemčená. Slidell zamířil rovnou ke dveřím uvnitř a zkusil klíč od Gracie-Lee. Nepasoval tam.

Slidell stiskl kliku. Udeřil ramenem do dveří. Držely pevně.

Slidell zvedl nohu a vši silou do nich kopl. Zámek nepovolil. Kopal znovu a znovu. Zárubeň se odlomila a odpadlo pár třísek. Poslední tvrdá rána a dveře se rozletěly.

Slidell našel vypínač. Se světly to ten chlap doopravdy umí.

Fluorescenční zářivka se s hlasitým bzučením probudila k životu.

Místnost byla velká asi dva a půl na tři metry. Nalevo stál příborník. Anebo to možná byla stará koupelnová skříňka obalená dekou a převázaná lanem. Napravo byly police.

Stěna před námi byla pokrytá dírkovanou deskou s kovovými háčky. Na každém háčku visel nějaký nástroj. Kladiva, šroubováky, hasák, tesařská pila.

Srdce mi vyskočilo až do krku.

To není možné. Klacecovi určitě neuřízli hlavu ruční pilou.

Prohlížela jsem police.

Zářivka nad hlavou bzučela a prskala.

Uviděla jsem ji na druhé polici odzdola. Lepenková krabice s nápisem na boku: *Elektrická pila – 6¼ palce.*

Slidell vedle mě tahal za lano obepínající ten předmět obalený dekou. Ruka mi vystřelila a chytila ho za paži. Otočil se.

Beze slova jsem ukázala na krabici. Slidell se natáhl, shodil ji na zem a otevřel zadní chlopeň. Uvnitř byla stará cirkulárka McGraw-Edison.

Podívali jsme se na sebe.

„Ano.“ Víc jsem ze sebe nedostala.

Slidell sundal z háčku zahradnické nůžky a čtyřmi rychlými pohyby přestříhl lano na dece. Společně jsem chytili látku a zatáhli.

Ne, nebyl to prádelník ani skříňka. Byl to pultový mrazák značky Frigidaire, standardně bílý, s objemem asi tak dvě stě dvacet litrů.

„Do prdele práce.“ Slidell mě odstrčil loktem, jak už se nemohl dočkat, až se podívá dovnitř.

„Neměli by to technici nejdřív nafotit, než to otevřeme?“

„Jo,“ opáčil Slidell, odklopil západku a oběma rukama zvedl víko.

I přes syčení mrazivého vzduchu a bzučení zářivky nad hlavou jsem zaslechla tlumenou ránu.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

Slidell nevěnoval mé otázce pozornost. „Chudák Evans, ani se nezmoohl na samoodmrazovací model.“

Ačkoli to byla ironická poznámka, Slidellův hlas byl tvrdý jako kámen. A měl pravdu. Vnitřek mrazáku přetékal sněhem a ledovými krystaly.

Nahoře vpravo byl obdélníkový drátěný koš s igelitovými sáčky. Z několika jsem seškrábla námrazu, abych si přečetla nálepky. Zmrazená zelenina ze supermarketu. Mleté hovězí. Něco, co vypadalo jako vepřová pečeně.

Vybavil se mi otisk na Klapcových zádech. Ten koš?

Ne. To byly rovné čáry. Tenhle košík byl vyrobený z nerezových proplétaných drátů.

Nechala jsem si ten poznatek pro sebe. Fascinoval mě další igelitem obalený předmět zasunutý do rohu na dně mrazáku.

Kulatý. Šunka? Moc velké. Malá krůta?

Natáhla jsem se a tu zmrzlou věc vyndala. Na igelitu kupodivu žádný led nebyl. Co tady nehraje?

Bylo to těžké, tak čtyři pět kilo. Pokládala jsem to na kraj mrazáku a z dávné minulosti ke mně dolehla má vlastní slova. Uspořádala jsem tenkrát Slidellovi stručnou přednášku o hmotnosti lidské hlavy: „Váží asi jako kohout.“

Třesoucíma se rukama jsem zmáčkla igelit. Objevily se detaily, zamlžené a rozmazané jako předměty na dně kalného rybníka.

Ucho, krev nalitá v jemných obloucích a záhybech. Křivka čelisti. Fialovomodré rty. Nos, zploštělý a přimáčkнутý k sněhobílé tváři. Přivřené oko.

Najednou jsem potřebovala čerstvý vzduch.

Hodila jsem Klapcovu hlavu Slidellovi a vyrazila ven.

Zakousla jsem se do kůžičky u nehtu palce, přecházela tam a sem a čekala, až se objeví Slidell. Až přijedou technici od kriminálky.

Vteřiny se táhly. Možná minuty.

Slyšela jsem tlumený zvuk Slidellova mobilu.

Oči mi zalétly k myrtě a golfovému hřišti. Došla jsem až k ní a doufala, že mi pokojný výhled utiší nervy.

A zakopla přitom o nějakou věc, která ležela ve stínu. Bylo to velké a těžké. Hodně těžké.

S bušícím srdcem jsem se vyhrabala na kolena a otočila se. Na trávníku ležel na zádech Glenn Evans; oči bez výrazu a z díry uprostřed čela mu vytékala krev.

37

Slidell vyletěl z garáže, otáčel hlavou sem a tam a pistoli držel oběma rukama těsně u nosu. Když jsem viděla, jak je polekaný, došlo mi, že jsem vykřikla. Slidell ke mně doběhl a zíral na mrtvé tělo. „Co to má hergot znamenat?“

S bušícím srdcem jsem se narovnala a ustoupila dozadu k myrtě.

Slidell ještě chvíli hleděl na Evanse. Potom promluvil, aniž by zvedl oči.

„Pinderová má bílý dodge durango. To auto se asi před hodinou objevilo u jejího domu. Řídil ho Gunther.“

Usilovně jsem se pokoušela zapasovat Slidellova slova a Evansovu smrt do nějakého smysluplného rámce.

„A ještě něco.“ Slidell zvedl oči a zadíval se na mě. Ve žlutém světle vycházejícím z oken domku vypadaly opuchlé a staré. „V době, kdy Klapec zmizel, byli Evans a Lingo celý týden mimo město. Včetně sedmadvacátého září.“

Chvíli ani jeden z nás nevěděl, co říct. Prostě jsme tam jen stáli.

Vyložili jsme si to všechno úplně špatně? Rinaldi taky?

V tichu za mnou zapraskala větvička. Slidell tam okamžitě namířil pistoli.

Chtěla jsem se otočit, ale vtom se mého týla dotkla studená hlaveň.

Pak se ozval mužský hlas: „Žádný blbosti, nebo jste oba mrtví.“

Adrenalin se mi vyplavil do celého těla.

„Odhod' tu zbraň.“ Znělo to jako zasyčení.

Slidellovy oči se zaleskly a otočily se stranou.

„Nedělejte to, detektive.“

Periferním viděním jsem spatřila zkroucený prst na kohoutku pistole. Cítila jsem pach oleje a starého střelného prachu.

„Policajti jsou už na cestě,“ prohlásil Slidell.

„Tak to musíme jednat rychle, co?“ Ta slova drnčela jako palba z kulometu.

„To nebude fungovat, Vinci.“

Hlaveň mi sjela ke krku, těsně pod čelist.

„Já ti řeknu, co nebude fungovat. Já a basa.“

„Sedět v base je pořád lepší než chcípnout.“

„Ne pro chlapy, jako jsem já.“

Cítila jsem, jak se mi pistole zarývá do hrdla a jak mi pod chladnou ocelí buší tepna.

„Tu pistoli. Hned!“ Staccato.

„Jen pěkně v klidu.“ Slidell natáhl ruku se zbraní, kterou vzápětí odhodil směrem ke Guntherovi.

„Zvedni to,“ nařídil Gunther a rýpl mě do zad.

Shýbla jsem se, on se mnou. Cítila jsem drahou kolínskou a zatuchlý pot.

Třesoucími se prsty jsem uchopila pistoli a podala ji dozadu přes rameno. Gunther si ji vzal a škubnul límcem mojí bundy.

„Náramky.“

Slidell odepjal pouta a hodil mu je. Znovu jsem se musela sehnout a sebrat je.

„Mobil.“

Slidell odhodil telefon. Gunther ho odkopl k myrtě.

„Ruce na hlavu a pojd' sem.“

Slidell pomaličku zvedl paže, propletl prsty a nechal je dopadnout na temeno hlavy. Potom se začal centimetr po centimetru blížit k nám.

„Rychleji.“

Slidell se zastavil. V očích měl vztek. A ještě něco dalšího. Strach.

„Nehraj si se mnou, tlust'ochu.“ Gunther mluvil nebezpečně hlasitě.

„Nemáš šanci,“ řekl mu Slidell.

„Jo?“

Za mými zády zašustila látka.
Slidell vytřeštil oči.
V mozku mi vybuchlo tisíc světél.
Pak už nebylo nic než prázdnota.

Nejdřív jsem si uvědomila bolest. Bušení v hlavě. Pálení na zápěstích. Bolavá ramena.

Pak zvuky. Hučení motoru. Šelest pneumatik na dlažbě. Tiché rány a řinčení věcí kolem mě, které do sebe narážely.

Pachy. Benzin. Guma. Výfukové plyny.

Posunula jsem se, zhoupla se a uvědomila si, že jsem v jedoucím vozidle.

Pokusila jsem se posadit a zjistila, že mám ruce svázané za zády.

Otevřela jsem oči. Tma.

Nový pocit. Nevolnost.

Zavřela jsem oči. Polkla.

Pomalu jsem se upamatovávala. Evans. Gunther. Slidellův šokovaný pohled.

Dedukce. Gunther mě praštil, abych ztratila vědomí, a pak mě nacpal do kufru auta.

Proboha. Kam mě to veze?

Najednou mě napadlo něco strašného. Je Slidell mrtvý?

Poslouchala jsem. Můj zničený mozek si ovšem nedovedl vyložit to, co mu mé uši posílaly.

Dýchala jsem ústy, ležela klidně a počítala zatáčky doleva a doprava. Silou vůle jsem přemáhala nutkání zvracet.

Nakonec auto zastavilo. Dveře se otevřely. Slyšela jsem mužské hlasy. Pak ticho.

V marné snaze nalézt ztracenou kontrolu jsem znovu počítala. Šedesát vteřin. Jedna minuta dvacet. Jedna osmdesát.

Víko kufru se otevřelo a někdo mě posadil. Spatřila jsem stromy. Cihly. Sloupy.

Zvedl se mi žaludek, v ústech jsem cítila pachut' žluči a pod jazykem mi cukalo.

Povědomý práh u dveří.

Celým tělem mi projel záchvěv strachu. Jsme u mě doma. Proč?

Gunther mě vytáhl z auta, přitiskl mi hlaveň pistole k týlu a dostrkal mě k verandě.

Klopýtala jsem dopředu a snažila se to celé pochopit. Zapamatovat si detaily. Abych to mohla později vyprávět. Rekonstruovat.

Otevřené zadní dveře. Okna kuchyně vrhající obdélníky světla na trávník. Rozepnutá kabelka a její obsah rozházený po trávě jako rozfoukané listí.

Gunther mě vytlačil do schodů. Na rozklepaných nohách jsem vešla do svého domu.

Odněkud zevnitř jsem zaslechla divoké harašení a škrabání. Birdie? Ten by nebyl tak hlučný. Tak co je to? Neměla jsem ponětí. V hlavě mi jako sbíječka pulzovala krev.

Gunther se zastavil a olízl si rty. Poprvé jsem mu viděla do obličeje. Vypadal jako něčí starší brácha, jako tenisový trenér, jako kazatel v kostele. Měl zelené oči, ale ty mu nyní divoce těkaly. Kaštanové vlasy byly úhledně učesané na pěšinku. V jedné věci měl pravdu. Ačkoli byl bisexuál, s touhle zženštilou, hezoučkou tvářičkou by byl v kriminále prvotřídní zboží.

Takřka nepostřehnutelně jsem se opřela zády a rameny o stěnu vedle zárubně a vytáhla se na špičky. Cosi klaplo a světlo pronikající skrz dveře mírně změnilo směr.

Kde je Bird? Poslouchala jsem, zda se neozve rolnička na jeho obojku. Nic.

Gunther do mě prudce strčil, takže jsem proletěla skrz lítačky do jídelny, a vlácel mě dál až do chodby.

Slidell stál zády k nám. Byl shrbený a škubal želízky, která poutala jeho zápěstí ke sloupku u schodiště.

„Jen klid, detektive.“ Znělo to rozrušeně a napjatě.

Slidell se pokusil otočit.

„Jsi v pěkném průseru, ty podělanej hajzle.“ Slidellův hlas byl unavený vztekem a námahou.

„Takže na dvou dalších mrtvolách zas tolik nesejde, co?“

Gunther mě posunul dopředu, aby na mě Slidell viděl, přitiskl mi pistoli na průdušnici a zvedl mi bradu.

Slidell cukal pouty a byl bez sebe vzteky.

Gunther mi natlačil hlaveň tak hluboko, až jsem vykřikla bolestí. Slidellovy ruce se sevřely v pěst. „Jestli jí něco uděláš, tak tě vlastníma nikama zabiju, ty sráči.“

„A jak to asi provedeš? Otoč se.“

Slidell se ani nehnul.

„Hejbni sebou! Hned! Anebo budou tví kámošové seškrabávat její mozek ze zdi.“ Klid byl pryč a Gunther opět připomínal vynervovaného psychopata. Frčí si snad na speedu nebo nějaké jiné droze?

S očima sršícíma nenávisť se Slidell začal pomalu obracet.

Gunther se vrhl dopředu a pistolí udeřil Slidella do spánku. Z toho křupnutí se mi zvedl žaludek.

Slidell se zhroutil. Nehýbal se, spoutané ruce měl zkroucené nad hlavou jako nějaký modlící se prosebník.

Pak už Gunther jednal rychle. Tak rychle, že jsem nestihla reagovat.

Postrčil mě ke schodům, srazil mě tváří k zemi, vytáhl klíč a uvolnil Slidellovi levou ruku. Provlékl řetízek skrz zábradlí a zacvakl pouto kolem mého pravého zápěstí. Slyšela jsem nějaké zvuky a ucítila tlak na pažích. Za chvíli mi provaz sklouzl z rukou.

Zaplavila mě vlna adrenalinu a začínalo mi svítat. Jsem připoutaná ke Slidellovi. Gunther nás chce zabít oba.

Musíš to protahovat, Brennanová.

Klekla jsem si a napolo jsem se otočila, abych viděla na útočníka.

„Už jste oddělal mladého kluka, policajta a jednoho z vašich bývalých zákazníků, je to tak? K čemu další vraždy?“

„Polib mi prdel.“ Gunther těkal očima po místnosti.

„Víte, on má pravdu.“ Polknutím jsem zahnila nevolnost. „Oni po vás půjdou a nakonec vás dostanou. Před nimi se neschováte.“

„Poldové vůbec nevědí, že existuju. Tady váš kámoš se prostě pod tlakem zhroutil. Zabil Evanse, pak vás a nakonec spáchal sebevraždu.“

„Proč by to dělal?“

„Protože byl zoufalý ze smrti partáka. Protože kvůli němu zabili chudáka Asu Finneyho. Protože zabil vás.“

„Tomu nikdo neuvěří. Je to absurdní.“

„Obvinil vás, že kvůli vám zatknul nepravého muže. Že jste popíchla Linga, aby celý případ nafouknul.“

Slidell zasténal. Pohlédla jsem na něho. I v příšeří, které tu panovalo, jsem viděla obrovskou podlitinu na jeho spánku.

„Já vím, na co myslíte. Ale nebojte, i já koukám na telku.“

Oči mi sjely zpátky ke Guntherovi.

„Ta modřina by při pitvě nevypadala moc dobře. Myslel jsem na to.“ Gunther si prohrábl vlasy. „Já myslím na všechno. Právě v tom místě totiž ta hezoučká kulka proletí jeho hlavou.“

On je nepřičetný. Musíš ho donutit, aby mluvil dál.

„Poskytoval jste Rinaldimu falešné informace,“ řekla jsem. „Ale asi jste odvedl mizernou práci, když vám nakonec nezbylo nic jiného než ho zabít.“

„Ten chlap byl idiot.“

„Byl dost chytrý, aby si domyslel, že Klapce jste zabil vy.“

„Jimmy udělal jednu velkou chybu. Míchal se mi do kšeftů. Musel jsem mu trochu napravit hlavu. Jenomže se to vymklo z rukou.“ Gunther si olízl rty. „Já Jimmyho nechtěl oddělat. Prostě se to stalo.“

„A Rinaldi?“

„Tak ten si to poslal, když mi chtěl přišít mrtvého Klapce.“

„Takže jste nejdřív zlikvidoval konkurenci a pak vrhl podezření na zákazníka, který vám dal košem.“

Viděla jsem, jak sebou Guntherovy prsty na spoušti cukly. „Dobrý, ne?“

„Proč jste Klapcovi uřízl hlavu?“

Gunther se pohrdlivě zasmál. „Aby se vešel do laciného mrazáku tý starý čarodějnice.“ Zamrazilo mě v zádech. Ten člověk nemá žádné výčitky svědomí.

Získej čas.

„Proč jste ho pořezal?“

„Když se provalil ten případ s kotlem, řek jsem si: ‚Vinci, hochu, ďábel tě volá. Máš zmrzlý tělo bez hlavy, kterýho se potřebuješ zbavit, a brácha Lucifer ti nabízí dokonalou zástěrku.“

Jako by v tu chvíli někdo stiskl vypínač v jeho hlavě. Gunther mluvil najednou klidně, sebevědomě, a dokonce snad i pobaveně.

„Klapecovu hlavu jste dal Evansovi do mrazáku až dneska, abyste utáhl smyčku.“

Gunther zacvakal zubama a trhl hlavou.

„A nezapomínejte na tu pilu. To byl fakt dobrej tah.“

„Jenomže jste udělal chybu. Zastřelil jste Evanse vlastní zbraní.“

„Ale jděte. Nebud'te blbá. Každěj polda nosí jednu náhradní. Slidell nejdřív odbouch osmatřicítkou Evanse a pak dorazil sem a zastřelil vás. Kulky budou odpovídat. A protože byl Slidell stará škola, nakonec si to vyžral sám.“

„Tak absurdnímu scénáři nikdo neuvěří. Detektivové z oddělení vražd vědí, že jste ve městě a že máte k dispozici bílé durango. Dostanou vás za pár hodin.“

Guntherův obličej ztuhl, oči mu ztverdly a začaly tančit. „Já vím, o co se pokoušíte, paninko. Myslíte si, že mě obalamutíte. Myslíte si, že jste chytrá. Jenomže to na mě neplatí.“

Gunther si přehodil osmatřicítku do levé ruky a z opasku vyndal Slidellova glocka. Cinkání kovu se v tichu předsíně hlasitě rozléhalo.

Ignorovala jsem bolest v zápěstí, vymrštila jsem se kolem sloupku a lehla si na Slidella tak daleko, jak mi to má připoutaná ruka dovolila.

Slyšela jsem rozzlobené kroky, pak mě Gunther popadl za vlasy a trhl mi hlavou nahoru. Obrátle na krku křuply.

Pořád mě držel za vlasy a loktem mě praštil přímo do obličeje. Hlava se mi odrazila od zábradlí.

Místnost se kolem mě sevřela a zase ustoupila zpět. Cítila jsem, jak mi z nosu vytéká teplý pramínek.

Jednou botou mě Gunther odkopl ze Slidella a odvalil vlevo.

„Ne!“ zařvala jsem a pokusila se dostat na všechny čtyři.

Natáhla jsem ruku, po tvářích mi stékaly slzy.

Gunther se sklonil a přitiskl pistoli ke Slidellově spánku.

Čas se zastavil.

Nesnesla jsem pohled na to, jak Slidell umírá, a pevně jsem zavřela oči.

Pak svět vybuchl.

38

Jakmile zmáčkl spoušť, Ryan odložil pistoli na římsu, rozepnul pouta, zkontroloval Slidellovi tep a vytočil stodvanáctku. Policejní jednotky se zapnutými sirénami se sjížděly ze všech koutů Charlotte. Objevily se i dvě sanitky a po nich dodávka soudního lékaře.

Vince Gunther byl prohlášen za mrtvého ve dvaadvacet hodin sedmačtyřicet minut.

Slidella a mě převezli do Karolínské nemocnice. Oba jsme hlasitě protestovali. Měla jsem jen slabý otřes mozku. Slidell na tom byl hůř; kůže na hlavě potřebovala zašít. Vypovídali jsme na nemocničním lůžku.

Ryan zůstal u mě doma a odpovídal na otázky. Všechny podrobnosti jsem se dozvěděla druhý den ráno.

Ryan se vrátil do mého domu a uviděl na verandě svítit světlo. Když došel blíž, všiml si v trávě mé kabelky, kam ji Gunther odhodil, jen co z ní vylovil klíče. Došlo mu, že se něco děje,odemkl si svým klíčem, vplížil se dovnitř, spatřil nás v chodbě a jedinou střelou do hlavy zneškodnil Gunthera. Díky bohu ho zasáhl ze strany, takže Gunther nestihl ve smrtelné agónii zmáčknout spoušť.

V kanceláři soudního lékaře začala vyplouvat na povrch skutečná Guntherova totožnost. Podle otisků prstů se zjistilo, že se jedná o sedmadvacetiletého podvodníka, který používal několik různých jmen. Pod svým skutečným jménem Vern Ziegler si pronajal byt u Harrisova bulváru a navštěvoval Severokarolínskou univerzitu. Prostituce byla jen jedním z mnoha zdrojů jeho nelegálních příjmů.

Charlie Hunt za mnou přišel hned druhý den ráno. Držel mě za ruku. Vypadal opravdu znepokojeně.

Katy mi zavolala. Ještě pořád se patlá s dokumentací v Buncombu, ale na víkend se vrátí do Charlotte. Celá ta práce jí připadá děsně nudná. Kupodivu. Pozitivní na tom ovšem bylo, že začala mluvit o postgraduálním studiu. Že by práva?

Zavolal i Pete. Ulevilo se mu, že nemám žádné trvalé následky, a potěšila ho Katyina zmínka o právnické fakultě. Zatímco jsme mluvili, Summer prý ve městě sháněla porcelán na svatební hostinu.

Propustili mě v deset dopoledne. Slidell musel ke svému velkému zklamání zůstat v nemocnici o něco déle. Než jsme s Ryanem odjeli, stavili jsme se u něho v pokoji. Tým kriminalistů vyšetřujících Rinaldiho smrt už s ním prý mluvil. Ryan byl vážný, tichý. Já a Slidell jsme si začali kousek po kousku skládat celý příběh.

Můj hrubý odhad byl jen intuitivní, ale trefila jsem se do černého. Evans byl homosexuál, který svou orientaci skrýval a po NoDa se potloukal v baseballové čepici, aby zamaskoval svou totožnost. Obvykle si vybíral Gunthera. Jednou v noci si všiml Klapce a dostal chuť na čerstvé maso. S výkonem byl spokojený a změnil poskytovatele služeb. Gunther byl vzteky bez sebe a pohádal se s Klapcem, svým bývalým kamarádem. Klapec prosazoval volný trh, strhla se rvačka a Gunther ho zabil.

Vzpomněla jsem si na Guntherova slova u mě na chodbě.

„Chlubil se, jak si to pojistil ze všech stran. Ale nouzovou strategii vymyšlenou neměl. Nechtěl, aby se tělo našlo, ale taky neměl ponětí, co si s ním počne.“

Gunther potřeboval získat čas, a tak nacpal Klapce do mrazáku u babičky April Pinderové. Když se dočetl o Cuervově oltáři a kotlích, napadlo ho, že má problém vyřešený. Nevěděl nic o santerii, wicce ani uctívání d'ábla, a tak se rozhodl, že tu vraždu navlíkne jako satanistickou. Vyřezal Klapcovi do břicha symboly a ještě zmrzlého těla se zbavil u jezera Wylie.

„Gunther věděl, že ho Pinderová nebo nějaký další prostitut může spojit s Klapcem, a tak začal Rinaldimu podstrkovat falešné informace,“ řekl Slidell.

„Gunther podle vás věděl, že Evans je pravou rukou Boyce Linga?“ zeptala jsem se.

„Nebyl blbej, ale evidentně měl o kolečko víc,“ odpověděl Slidell. „V jeho bytě se našel tegretol. Spousta tabletek.“

„To je lék na bipolární afektivní poruchu,“ poznamenal Ryan.

Slidell obrátil oči ke stropu. „Vždyť to povídám. Byl to magor.“

Chvilí jsem zvažovala, zda mám Slidellovi vysvětlovat podstatu maniodepresivní psychózy, ale pak jsem to zavrhla.

„Přestal brát léky?“ hádala jsem.

„Chytrý, co? Podle doktora byl v nějaký akutní manický fázi.“

Slidella už nebavilo probírat Guntherovo duševní zdraví, a tak přešel k Evansovi. „Možná se Gunther dozvěděl Evansovo jméno od Rinaldiho. Anebo ho viděl v televizi s Lingem.“

„Lingovo řečnění přesně pasovalo do těch Guntherových bludů,“ poznamenala jsem.

„A z Asy Finneyho udělalo dokonalého obětního beránka, který si to měl odskákat za Klapce,“ dodal Ryan.

„A dostáváme se k tomu nejlepšímu,“ pokračoval Slidell. „Gunther neznal Finneyho a nevěděl, že ho Klapcův otec zastřelil. Kdyby se o tom doslechl, nemusel by se namáhat s Evansem. Teda pokud ho nechtěl doopravdy oddělat.“

Slidell potřásl hlavou.

„S Finneym jsem byl úplně mimo mísu. Ten kluk si prostě chtěl jenom vydělat pár babek a mít klid. Jeho příjmy pocházely ze stránek Dr.Games a reklam na hry. A nakonec se ukázalo, že ten ford focus, který viděli u tábora, patřil bratranci jednoho místního obyvatele.“

„Našli technici něco v babiččině mrazáku nebo ve sklepě?“ zeptal se Ryan.

„Krvě, že by to stačilo na transfiizi. DNA prokáže, že je Klapcova.“

„Obávám se, že pár kapek patřilo i panu Hadovi,“ poznamenal Ryan.

„Tu zmijí mi dal ke dveřím Gunther?“

Slidell přisvědčil. „Asi to myslel jako nějakou satanistickou stopu. Anebo ho prostě napadlo, že vás vyděsí, abyste se v tom dál nešťourala.“

Nespouštěla jsem z něho oči.

„No jo,“ řekl. „Možná ten kluk zas tak chytřej nebyl.“

„Proč se včera večer Evans vrátil domů tak brzy?“ chtěla jsem vědět.

„Domáci mu dala echo. Já vám říkal, že s tou starou fúrií budou problémy.“

„Proč ale zaparkoval venku? Proč nedojel autem až k domu?“

„Asi se obával, že naše povolení k prohlídce se vztahuje i na jeho vůz. Nejspíš Gunthera překvapil, když se plížil na pozemek z golfového hřiště.“

„Aby mu dal do garáže pilu a Klapcovu hlavu.“ Slidell znovu přisvědčil.

„Když se Gunther dozvěděl, že jsme vyslýchali Pinderovou, rozhodl se, že je načase zbavit se věcí z babičina sklepa. Odpráskl Evanse a pak uviděl v garáži nás dva. Začínalo se mu to vymykat z rukou a musel něco vymyslet. A přišel na ten plán s vraždou a sebevraždou.“

Během dne vyšla na světlo ještě spousta dalších věcí.

Když bylo April Pinderové šest let, upadla hlavou na nárazník od auta. V důsledku tohoto zranění nebyla schopná uspořádat jisté typy informací. Čas jí prostě dělal velký problém. Pinderová si pletla data a přehodila den, kdy Gunthera pustili z vězení, se dnem, kdy ho do něj zavřeli.

Gunther/Ziegler měl záznam v trestním rejstříku. Pod různými jmény se dopouštěl celé řady podvodů a většinou se zaměřoval na starší nebo mentálně zaostalé ženy. Chodil ode dveří ke dveřím a prodával – údajně pro charitu – bonbony, svíčky a popcorn. Kšeftoval s „výherními“ losy a falšoval soutěžní kupony. Samé drobnosti. Nic násilného. Jeho chlapecký, pěkný vzhled mu každopádně dobře sloužil. Teprve když v srpnu opustil lékařskou fakultu, začaly se u něho projevovat záchvaty agresivního chování.

Přes noc se ochladilo a rozpršelo. Celý zbytek dne a ještě i celý den následující jsme s Ryanem zůstali zalezlí doma. Ryan byl náladový, tichý. Já netlačila. Ani pro policajta není snadné zastřelit člověka.

Katy se objevila v neděli ráno. O *Cheeky Girls* v životě neslyšela. Všichni jsme se pořádně nasmáli. Pořád ještě mluvila o právnické fakultě. To bylo moc dobré.

Allison Stallingsová zatelefonovala těsně po poledni. Nevzala jsem to, ale poslouchala jsem, když se nahrával její vzkaz. Rozhodla se psát o sériové vraždě v Raleigh, omluvila se pro případ, že mi její podvod způsobil nějaké problémy, a slíbila, že to u Tyrella vyžehlí.

Slidell se ukázal kolem čtvrté. A s ním velmi vysoká žena, která mu co do hmotnosti zdatně sekundovala. Měla karamelovou pleť, černé vlasy spletené do pevného copu. Z jejího postoje a chování jsem usoudila, že je od fochu.

Než mohl Slidell cokoli utrousit, podala mi ruku. „Theresa Madridová. Nová skvělá partačka tohoto výjimečně šťastného detektiva.“

Stisk Madridové by dokázal rozdrtit kokosový ořech.

„Šéfstvo došlo k závěru, že si potřebuju rozšířit kulturní obzory,“ ucedil Slidell koutkem úst.

Madridová ho poplácala po zádech. „Chudák Skinny. Vytáhl si šťastnou kartu. Dvojitě L.“

Já i Ryan jsme se patrně tvářili nechápavě.

„Latinskoamerická lesbička.“

„Je Mexičanka.“ Slidellova ústa se stáhla do obvyklé grimasy.

„Dominikánka. Skinny si myslí, že všichni, co mluví španělsky, jsou z Mexika.“

„Neuvěřitelné,“ prohlásil Slidell. „Všechny tyhle úžasné bohaté a rozdílné kultury vyrábějí stejné košile bez rukávů a umělohmotné sošky Ježíše.“

„Ale knírku vaší přítelkyně se to nevyrovná.“ Smích Madridové vycházel až z břicha.

Slidell doplnil ještě jeden dílek skládanky, který mu prozradil Rinaldiho syn Tony. Jeho nejmladší dítě trpělo Cohenovým syndromem. Rinaldi utrácel všechno, co měl, za lékařskou péči pro svého vnuka a za školné ve speciální škole.

Když odešli, s Ryanem jsme se shodli, že Slidell a Madridová spolu budou dobře vycházet.

Ryan uvařil. Kuřecí frikasé s houbami a artyčoky.

Já si připravovala přednášku.

U večeře jsme si povídali. Po ní taky.

Tolik lidí přišlo o život. Cuervo. Klapec. Rinaldi. Finney. Evans. Gunther.

Stejně jako na ubohého malého Ansona Tylera čekala i na T-Birda Cuerva sice nepřírozená, ale víceméně náhodná smrt. Osamocený muž ve tmě na kolejích. Možná opilý. Možná jen neopatrný ve vztahu k moderním technologiím, které se tak rychle objevily v jeho městě. Cuervo byl neškodný *santero*. Kromě toho, že tu a tam prodal trošku marihuany, nedělal nic nezákonného. Možná ulehčoval cestu nově příchozím imigrantům, vytlačeným na okraj společnosti kvůli odlišné kultuře a jazyku.

Jimmyho dohnal na ulici jeho ignorantský a netolerantní otec. Eddie Rinaldi, Glenn Evans a Jimmy Klapec zemřeli, protože jeden člověk přestal užívat léky a ztratil kontakt s realitou.

Vince Gunther/Vern Ziegler skončil svůj život – proč? Protože ho zradil jeho vlastní mozek? Protože byl od přírody zlý? Na tohle jsme neuměli odpovědět ani já, ani Ryan.

Smrt Asy Finneyho byla ze všeho nejsmutnější.

„Klapec starší zastřelil Finneyho, protože ho užírala vina,“ prohlásil Ryan.

„Ne,“ odporovala jsem. „Dohnal ho k tomu strach.“

„Tomu nerozumím.“

„Z Američanů se stal národ, který se bojí.“

„Čeho?“

„Střelce, co běsní ve školní jídelně. Uneseného letadla, které narazí do mrakodrapu. Bomby ve vlaku nebo dodávky z půjčovny. Poštovní zásilky obsahující antrax. Pokud o to někdo hodně stojí, může tě zabít. Stačí se jen kouknout na internet nebo zaskočit do příjemného krámků se zbraněmi.“

Ryan mě nepřerušoval.

„Bojíme se teroristů, ostřelovačů, hurikánů, epidemií. A nejhorší je, že jsme ztratili důvěru ve schopnost státu nás ochránit. Cítíme se bezmocní, a to vyvolává trvalou úzkost, strach ze všeho, čemu nerozumíme.“

„Třeba z hnutí wicca.“

„Wicca, santería, voodoo, satanismus. Jsou to exotické, neznámé věci. My je pak všechny naházíme do jednoho pytle, vytvoříme si stereotypy a bázlivě si zabarikádujeme dveře.“

„Finney byl čaroděj. Lingova rétorika se přesně trefila do toho strachu.“

„Lidé ztrácejí víru v systém i z jiných důvodů. Klapec je toho smutným příkladem. Rozšiřuje se přesvědčení, že viníkům se často vůbec nic nestane.“

„Syndrom O. J. Simpsona.“

Prisvědčila jsem. „Zabedněnec jako Lingo pak uvede veřejnost do varu a nějaký bdělý občan sám sebe pasuje do role soudce i poroty.“

„A zemře nevinný člověk. Třeba Finneyho smrt aspoň ukončí Lingovu politickou kariéru.“

„Je to ironie,“ ozvala jsem se. „Čaroděj a *santero* byli neškodní. Spořádaný student a asistent radního vedli temný dvojí život.“

„Nic není takové, jak se zdá.“

Birdie a já jsme spali nahoře.

Ryan spal na gauči.

39

V neděli jsem vstala časně a odvezla Ryana na mezinárodní letiště Charlotte-Douglas. Před odbavovací budovou jsme se objali a rozloučili. O budoucnosti jsme nemluvili.

V jedenáct jsem si oblékla tmavomodrou blůzu a šedé kalhoty. Allen Burkhead na mě čekal u vchodu na Elmwoodský hřbitov. V ruce držel klíč. Já nesla černý plátěný pytlík. Burkhead otevřel rakev. Vyjmula jsem ze sáčku lebku Susan Redmonové a pečlivě ji umístila nahoru nad kostru. Pak jsem přidala ještě kosti nohou. Nakonec jsem pod bílý sametový polštářek vsunula malý igelitový sáček. Precipitinový test ukázal, že mozek byl lidský. Možná Susanin, možná ne. Napadlo mě, že by jí nejspíš nevadilo podělit se o věčnost s jinou vysídlenou duší.

Když jsme se proplétali mezi náhrobky k východu, Burkhead mi prozradil, že zapátral v archivech. Susan Redmonová zemřela při porodu. Dítě přežilo, zdravý chlapeček. Co se s ním stalo? zeptala jsem se. Nemám zdání, odpověděl Burke.

Pocítila jsem smutek. A potom naději.

Susan při svém umírání darovala život jiné lidské bytosti.

Mou další zastávkou byla nemocnice. Ne ambulance, ale porodnice. Tentokrát byla moje taštička růžová a v ní se schovával velký plyšový medvěd a troje maličkaté dupačky.

Děťátko mělo barvu bílé kávy, vrásčitý obličejíček a husté vlasy jako Don King. Takeela svou dcerku pojmenovala po prababičce z matčiny strany. Isabella.

Takeela byla stále povznesená a chladná. Ale když se podívala na holčičku, pochopila jsem, proč mi zavolala, že přijímá mou

nabídku pomoci. Při pohledu na své dítě se rozhodla to risknout. Zkusit štěstí. Kvůli Isabelle.

Cestou domů jsem přemýšlela o smrti a zrození.

Některé věci končí a jiné začínají.

Susan Redmonová zemřela, ale její syn žil.

Rinaldi mezi námi není, ale Slidell si už zvyká na novou parťáčku.

Cuervo je mrtvý, ale Takeela porodila holčičku.

S Petem je nejspíš konec. Mám se tedy i já pokusit o nový začátek? S Charliem? S Ryanem? S někým jiným?

Mohli bychom s Ryanem udělat krok zpět a začít znovu?

Dokáže i Amerika najít nový začátek? Dokážeme se vrátit do doby, kdy jsme si připadali v bezpečí? Pod ochranou? Kdy jsme věřili našim hodnotám a cílům? Kdy jsme dokázali tolerovat zvyky a viru, jimž nerozumíme?

Charlie?

Ryan?

Pan Dokonalý?

Jak by to řekla moje sestra Harry?

Nikdy nevíš, který čokl ze smečky ti přinese nejlepší úlovek.

ROZHOVOR S KATHY REICHS

Kathy Reichs hovoří o svých případech a inspiraci pro knihu *Ďáblový kosti*, o rozdílech mezi skutečnou Kathy Reichs a Temperance Brennanovou a o televizním seriálu *Sběratelé kostí*.

Vycházejí Ďáblový kosti ze skutečného případu?

Do mé laboratoře se občas dostanou velmi podivné věci. Jednou mě požádali, abych vyšetřila zakrnělé hlavy a určila jejich původ. Takové lebky obvykle patří ptákům nebo psům.

Někdy se objeví i lidské kosti. Některé jsou nabarvené nebo nazdobené. Jiné jsou očouzené plamenem svíčky. Další pokryté rozteklým voskem, krví anebo ptačím peřím.

Z lebek, o kterých hovořím, se vyklubaly rituální předměty. Zdobily oltáře anebo se používaly při kouzlení či náboženských obřadech. Pracovala jsem na několika podobných případech a pokaždé mě to donutilo zamyslet se nad okrajovými náboženstvími, systémem víry, který většinovou populaci mate nebo odpuzuje.

Ďáblový kosti vycházejí z několika případů, které se odehrály ve velmi dlouhém časovém rozpětí a podnítily mou představivost. Na některých jsem pracovala sama, jiné mi popsali kolegové. O dalších se psalo v odborné literatuře nebo hovořilo na vědeckých konferencích.

Jak jste se připravovala na psaní Ďáblových kostí?

Asi před dvaceti lety jsem na půdě Americké akademie soudních věd vyslechla referát patologa z úřadu soudního lékaře okresu Dade v Miami na Floridě. Jeho výzkum se soustřeďoval na okrajové náboženství známé jako santería.

Santería je synkretické náboženství, které vzniklo spojením afrických náboženských praktik a katolicismu. Objevilo se v době, kdy byli otroci přiváženi do Severní Ameriky a nesměli vyznávat víru svých předků. Aby tradiční africká božstva přežila, musela se ukrýt pod masku katolických světců. Vzpomněla jsem si na ten referát a vyhledala si ho. Pak jsem se začala zajímat o další okrajová náboženství. Kolegyně z McGillovy univerzity mi vyprávěla o

studentovi, který v létě působí jako kuchař ve wiccanském táboře. Díky ní jsem si prostudovala wiccanské obřady a filozofii.

A tak se průzkum přesunul z laboratoře ke kolegům, od literatury k praxi. Setkala jsem se přitom s mnoha úžasnými lidmi a dozvěděla se hodně o náboženstvích, o nichž jsem dřív neměla ani ponětí.

Proč jste se rozhodla psát o policistech, kteří položí ve službě život?

Bohužel tato část příběhu byla inspirována událostmi, k nimž došlo v Charlotte v Severní Karolíně 1. dubna 2007. Policisté Sean Clark a Jeff Shelton podnikli výjezd na základě telefonátu ze sídliště ve východním Charlotte. Vyřešili výtržnost, k níž tam došlo, a už byli na odchodu, když se zabrali do rozhovoru s člověkem, který neměl s tím incidentem nic společného. Když se otočili a chtěli odejít, ten muž vytáhl pistoli a oba policisty střelil do zad.

Tenhle případ měl obrovský dopad na celé město. Zrovna jsem tou dobou začínala psát *Ďáblový kosti* a nedokázala jsem na to přestat myslet. Rozhodla jsem se zpracovat smrt policisty do příběhu. *Ďáblový kosti* jsou věnovány všem, kdo položili své životy při ochraně občanů Charlotte-Mecklenburg v Severní Karolíně.

Jak dokážete spojit svůj život úspěšné spisovatelky s náročnou prací soudní antropoložky a v poslední době i s prací na seriálu televizní stanice Fox Sběratelé kostí?

Potřebuju k tomu dobrý kalendář. Kdybych si všechno nezapisovala do počítače a elektronického diáře, asi bych promeškala polovinu věcí, které mám udělat.

A také to vyžaduje disciplínu. Pracuji v trojúhelníku: Charlotte v Severní Karolíně, kde žiju a píšu; Montreal v Quebecu, kde pracuju pro Laboratoires de sciences judiciaires et de médecine légale (jsem rovněž členem poradního sboru Kanadské národní policie); a Los Angeles v Kalifornii, kde se natáčejí *Sběratelé kostí* (jsem producentkou seriálu).

Každý den, kdy nemusím nikam cestovat – na propagační akce spojené s mými knihami, veřejné projevy, práci na případech, svědectví u soudu nebo televizní produkci – píšu celý den. Začínám

v osm ráno a píšu až do pěti odpoledne nebo ještě déle. Kdykoli mám trochu volného času, tak píšu.

Jak vám bylo, když jste viděla svou hlavní hrdinku v televizním seriálu Sběratelé kostí? V čem spočívá vaše práce na tomto pořadu?

Pokud bych měla nějak shrnout práci na televizním seriálu *Sběratelé kostí*, řekla bych, že je to obrovská legrace. Jistě, na začátku jsem měla určité pochybnosti. Jaká by měla moje hrdinka v seriálu být? Kdo ji bude hrát?

Před podpisem smlouvy jsem se sešla s Barrym Josephsonem a Hartem Hansonem, což jsou dva ze tří výkonných producentů. Barry a Hart mě ujistili, že Tempe bude mít přiměřený věk a že k vědě bude přistupovat poctivě. Přesvědčili mě, že o spolupráci se mnou opravdu stojí.

Podílím se na přípravě všech dílů a v první řadě pomáhám scénáristům. Oni píší každý scénář jako původní příběh. Obracejí se na mě s otázkami na poli vědy a já nabízím řešení. Čtu každý dokončený scénář a své připomínky posílám ostatním producentům a scénáristům.

Pravidelně jezdím do L. A. a trávím čas s Emily Deschanelovou, která hraje Tempe, s producenty, scénáristy a rekvizitáři.

Sběratelé kostí se odehrávají v době ještě před Tempiným příjezdem do Montrealu, kde se seznámila s Andrewem Ryanem. Televizní Tempe pracuje ve Washingtonu, D. C., kde jsem i já zahajovala svou kariéru. První kostra, kterou jsem kdy analyzovala, byla ve Smithsonianově národním muzeu přírodní historie v D. C. Seriálový Jeffersonův ústav je zdařilou kopií této instituce.

Jsem nadšená herci, kteří v seriálu hrají. Emily Deschanelová odvádí jako mladší verze Temperance Brennanové fantastickou práci. A David Boreanaz je... Asi není třeba nic dodávat, že? Michaela, Tamara, Eric a TJ jsou báječní. Podle mého názoru se seriál výborně povedl. A s každou další řadou je ještě lepší.

Kterou ze všech knih o Temperance Brennanové máte nejraději? A která vás nejvíc bavila, když jste ji psala?

Jednou z mých nejoblíbenějších bude vždycky *Přijdu tě zabít*. Byla totiž první. Dobrodružství spisovatelské dráhy pro mě bylo tenkrát zcela nové a vzrušující a kromě toho jsem měla dokonale naivní představy o nakladatelské branži. A samozřejmě za to může i úspěch, který tahle kniha sklídila. A pořád sklízí.

Velice mě bavila přípravná fáze knihy *Svaté kosti*. S doktorem Jamesem Taborem, kolegou a biblickým archeologem s obrovskou znalostí Svaté země, jsem odjela do Izraele. Společně jsme lezli do hrobek, navštěvovali archeologická naleziště, hovořili s obchodníky se starožitnostmi a setkali se s lidmi z izraelské policie a s vědci z Hebrejské univerzity.

Další mojí oblíbenou knihou je *Smutné pondělí*. Její námět vznikl na základě jednoho montrealského případu, kdy se ve sklepě pod pizzerií našly kosterní ostatky. Ve skutečnosti tenkrát šlo především o PMI, postmortální interval. Jak dlouho byli ti tři lidé ve sklepě?

I když se zápletka románu vyvíjí zcela jiným směrem, PMI je ústřední otázkou i ve *Smutném pondělí*. Líbí se mi, že fikce i realita začaly tak podobně a že se pak v knize i v opravdovém světě podařilo případy úspěšně vyřešit.

Jak dalece se ztotožňujete s Tempe?

Když jsem s těmito knihami začínala, nebyla jsem v psaní nijak zběhlá. Od samého začátku bylo dáno, že moje hrdinka musí vycházet ze mě samé – tedy z člověka, o němž snad něco vím.

Umístila jsem Tempe do souvislostí, které znám a v nichž se cítím dobře. Jistě, profesionálně se s ní ztotožňuji. V mých knihách je Tempe o něco mladší než já. A v televizním seriálu je o hodně mladší než já! Knižní Tempe je něco přes čtyřicet a pracuje v kriminalistické laboratoři, která je takřka totožná s tou mou – Laboratoire de sciences judiciaires et de médecine légale.

Ale Tempe se do případů zapojuje i mimo laboratoř, což jsem já v takovém měřítku nikdy nedělala. Totéž platí o *Sběratelích kostí*. Tempe vyjíždí do terénu s detektivy, vyslýchá svědky a případy i

vyšetřuje. Tohle já nedělám. Má práce se omezuje víceméně na místo nálezu, laboratorní rozbor a svědectví u soudu. Mám trošku problém s některými impulzivními kroky, které Tempe podnikala v prvních knihách – vykopala tělo a sama se konfrontovala s přáteli a rodinnými příslušníky oběti. To bych já nikdy neudělala.

Když jsem stvořila Tempe, chtěla jsem, aby měla své chyby, aby nebyla dokonalá, aby byla lidská a čtenáři se s ní mohli identifikovat. Tempe má problémy, ale tyto problémy řeší. Svůj alkoholismus. Rodinný život. Vztah s Andrewem Ryanem. Tohle všechno je jen a jen její.

Myslím, že jedna věc, kterou máme s Tempe společnou, je smysl pro humor. Přátelé mi říkají, že když si čtou dialogy v knize, slyší přitom můj hlas.

Jaké to je, pracovat každý den s lidskými ostatky? Není vám z toho někdy špatně?

Když pracujete v laboratoři soudního lékařství, zvyknete si na to, co se kolem vás děje. Zvyknete si na zvuky a pachy i na to, jak vypadá smrt. To ovšem neznamená, že se vůči tomu stanete imunní.

Ano, má práce není pro precitlivělého člověka. Archeologové a fyzičtí antropologové pracují s pěknými, suchými kostmi. Soudní antropologové dostávají případy, kdy je na kostech ještě měkká tkáň. K pitvě mi do laboratoře vozí oběti vražd, sebevražd a nehod, osoby, které zemřely násilnou smrtí. Soudní antropologové dostávají ty nejzávažnější případy, které nedokáže vyřešit patolog při běžné pitvě. Těla na našich stolech bývají rozložená, spálená, mumifikovaná, zohavená, rozčtvrcená, anebo jsou to už opravdu jenom kosti.

Neustále musím mít na paměti, že sice pracuji s mrtvými, ale dělám to kvůli těm živým. Dělám to proto, abych pomohla rodinám, jimž se někdo ztratil. Svědčím u soudu, aby v případě násilného trestného činu byla zjednána spravedlnost.

Tohle je váš jedenáctý román o Temperance Brennanové. Jak se vám daří nacházet nové a neotřelé náměty?

Myslím, že to, co dodává mým příběhům neotřelost, je jejich autenticita; skutečnost, že já sama pracuji v soudně-lékařské laboratoři. V soudní vědě se pohybuji takřka neustále. Stále mi chodí nové případy. Inspirace prostě nebere konce.

Každá z mých knih volně vychází z nějakého případu, na kterém jsem buď sama pracovala, nebo o kterém jsem slyšela. Nikdy nepoužívám přesné detaily. Měním jména, data, místa. V laboratoři si vypůjčím jádro příběhu – neidentifikovatelné části těla objevené na místě nehody, ostatky ohrožených zvířat v pytlích na odpadky – a pak se ponořím do světa „co kdyby“.

Stále se držím jedné a téže hlavní postavy a k tomu mě motivuje fakt, že ji čtenáři tak krásně přijímají. Lidé prostě mají Temperance Brennanovou rádi. Moje knihy vycházejí ve více než třiceti jazycích. Takže ta holka má úspěch po celém světě.

Kde a při čem zastihneme Tempe Brennanovou příště?

Kniha, na níž momentálně pracuji, začíná v Chicagu. Tempe a Ryan (s nímž neustále řeší svoje city) byli požádáni, aby převezli ostatky z LSJML, tedy úřadu quebeckého koronera, do úřadu soudního lékaře v okrese Cook. A během té cesty Tempe učiní velmi znepokojivý objev.

Já se v Chicagu narodila a každý rok tam jezdím na návštěvu k příbuzným. Má rodina je hodně velká, irská a rozvětvená. A rodina mého manžela je také hodně velká, lotyšská a rozvětvená.

I Tempe navštíví v Chicagu svou rodinu, takže čtenáři se konečně setkají se členy Petersonsovic klanu. Děj se posléze přesouvá do Montrealu. Problémy v laboratoři. Problémy s LaManchem. Problémy s autem. Problémy s Ryanem. Ach jo.